

J. CARASONI

A KÖVETSÉG ÁRNYAI

ISBN 963 229 342 8

**BUDAPEST
2006**

TARTALOM

- 1. fejezet**
Egy éjszakán két gyilkosság
- 2. fejezet**
Ludmilla és a tuják
- 3. fejezet**
Ványa fogsora
- 4. fejezet**
A konzul látomása
- 5. fejezet**
Natasa és a kísértet
- 6. fejezet**
Zubov megkísértése
- 7. fejezet**
Kolja elutazik
- 8. fejezet**
Dakon földön
- 9. fejezet**
Natasa és a svéd diplomata
- 10. fejezet**
A halott katona története
- 11. fejezet**
Ludmilla gyilkosa
- 12. fejezet**
A Gyilkos

1. fejezet

Egy éjszakán két gyilkosság

Azon a reggelen Natasa már harmadszor ment el a Weihburggasse sarkán anélkül, hogy ráismert volna. A baj az volt, hogy nem otthonról indult. Mindig is rosszul tájékozódott. El fog késni, és a halszemű portás majd megint lesújtó pillantásokat vet rá, amikor beengedi. Egy barátságos idős hölgy közeledett, és Natasa minden bátorságát összeszedve megszólította: – Bitte, Entschuldigung! Könnten Sie mir sagen, wo die Weihburggasse ist?

Az ősz hajú nénike hosszú magyarázatba fogott, Natasa pont ettől tartott. Nem tudta megérteni az osztrákokat, neki egy rövid, szabatos válasza lett volna szüksége, de azért megértően bólogatott.

– Ja, ja, danke – mondogatta és közben barátságosan mosolygott. Mióta itt élt Bécsben, a mosoly, meg a danke szó szinte ráfagyott az arcára. Váratlanul az idős hölgy megragadta a karját és magával húzta egy pár utcán keresztül. Elképedésére öt perc múlva a Weihburggasse sarkán találta magát. Felszabadultan, sűrű danke, wiedersehen szavak motyogása után, elindult a Dakon Követség felé. Becsengetett és csodák-csodájára nem a halszemű ült a portásfülkében. Az illető, aki beengedte, nem szentelt neki figyelmet, így gyorsan beosont a vízumosztályra.

Sokan voltak a váróteremben. Közeledett a karácsony és az emberek a világ különböző tájairól hazaindultak, hogy a szüleikkel, nagyszüleikkel ünnepeljenek, vagy csak egyszerűen otthon akartak lenni a szeretet ünnepén. Türelmesen várták útlevelükbe a vízumpecsétet. Idegen ország állampolgárai voltak jó ideje már, de maradtak mindörökké dakonok és karácsonyra haza akartak menni. Natasa megértette őket, ő is hazavágyott szüntelenül. Kopogott a vízumkészítő ajtaján, alig akarták beengedni. Mindenki teljes gőzzel dolgozott, Natasa megigazította a haját a folyosó tükreben, úgy találta ma különösen jól néz ki. Aztán elindult az egyik fülkébe, hogy fogadja a vízumkérelmezőket. A németet ugyan rosszul beszélte, de többnyire dakonok jöttek. Azt a pár mondatot, amit egy ügyféllel beszélnie kellett, régen megtanulta. Kinyitotta az ajtót, keze a villanykapcsolót kereste, táskáját a székre akarta tenni – de azon már ült valaki!!! A halszemű portás volt az és a lány rögtön látta, hogy halott!!! Ezek a kidülledt szemek, már a másvilágra néztek, elkárhozott rémülettel. Natasa nem sikoltott, kegyelettel lezárta a halott szemét, amiért később a rendőrök majdnem keresztre feszítették. Nem tudott magyarázatot adni még magának sem, hogy miért tette, hiszen szívből utálta az elhunytat. Fekete bársonyszoknyáját lesimítva, táskáját hóna alá fogva, nyugodtan megindult kifelé.

Kint a folyosón a konzulba botlott, és a fülébe súgta: – Ványa, a portás halott!

A konzul ingerülten nézett a lányra.

– Igazán? És maga ezt honnan tudja?

– Na de Mihail Bogdanovics, ott ül a székemben! Nem érti?

Natasa szeme majd kiguvadt a rémülettől. A konzul, mivel mást nem tehetett, benézett a fülkébe: Ványa tényleg ott ült! Halott volt, semmi kétség. Szerencsére ez a kelekótya lány nem húzta szét a borvörös plüss függönyt az ablakon. Borzasztó lenne még elgondolni is, hogy reagálnának erre a váróterembe zsúfolódott ügyfelek. A földön üres vodkásüveg hevert, azt gyorsan zsebre vágta. Ezért később ő is megkapta a magáét. Végül hátralépett – egyenesen Ludmilla Csereskova lábára. Annak fájdalmas sikolya pedig nyugtalansággal töltötte el a

vízumra várakozókat. Azt gondolták, talán mégsem kellene hazamenni, olyan zavaros az az ország, ki tudja mi vár rájuk?

A konzul legszívesebben az asszony nyitott szájába gyömöszölte volna a papírköteget a hóna alól. De rögtön eszébe jutott, hogy Ludmilla a halott portás felesége, így türtőztette magát.

– Hát ezért nem jött haza az éjjel. Itt ivott titokban a mocskos állatja, nehogy nekem is adni kelljen belőle!

– Csend! – szólt rá erélyesen a férfi. – Ványa halott! – de amint ezt kimondta, már meg is bánta. Az asszony ugyanis újra sikoltozni kezdett.

– Megölték, biztos kinyírták!

Erre a gyengébb idegzetűek a haza utazni kívánók közül kinn a váróban tétován megindultak a kijárat felé. Elvégre Bécsben is lehet karácsonyozni, minek olyan hosszú útra vállalkozni, feladnak egy jókora csomagot az otthoniaknak és kész.

A konzul most már tényleg Ludmilla szájára tette a kezét. A biztonsági őrök is megérkeztek, és az asszonyt együttesen bevonszolták a folyosóról a hátsó szobába.

– Hozzon valaki egy pohár vizet – rendelkezett Mihail Bogdanovics.

– Inkább konyakot erre a nagy ijedtségre – kiáltotta az elsiető őr után Ludmilla.

– Majd mit nem! – háborodott fel a konzul, de aztán mégis beleegyezően bólintott.

– Nem jött haza az éjjel, azt gondoltam, a munkáját végzi. Általában nem kötötte az orromra, mi dolga van, ha éjszaka kimarad – magyarázta Ludmilla, és rémülten pislogott a konzulra.

Mihail Bogdanovics megvárta, amíg a portás felesége megissza az őrök által hozott konyakot, aztán angolosan távozott. Először a szobájába indult, de mást gondolt. Az épület másik része, a nagyköveti rezidencia felé vette útját. Borisz Kuznyev éppen a fogadószobában tartózkodott, és magába roskadtan ült az íróasztala mellett, a szoba távoli sarkába meredve. A konzul lépteire felugrott, mintha bolha csípte volna meg.

– Te vagy az, Mihail? – sóhajtott fel megkönnyebbülten. – Éppen szólni akartam neked, hogy gyere ide. Borzasztó dolog történt! – kezével a szoba túlsó sarkába mutatott, ahol a nagyköveti sofőr ült hajszálra ugyanabban a pózban, mint lent a konzuliban a portás.

– Nem, ez nem lehet igaz – tépte a haját Mihail Bogdanovics. – Mikor ébredek már fel ebből a lidérces rémálomból?

– Pontosan ezt mondom én is, de hiába, Iljics halott!!! Hívd a biztonságiakat. Kolja is itt van, a minisztert kísérte. Ő ért a legjobban a gyilkossági ügyekhez, mert hogy megölték Iljicset, ahhoz nem fér semmi kétség. Azok a szemek tele vannak kárhoyattal és pont a kedvenc fotelben üldögél! – kesergett Borisz Kuznyev.

– Ez mind semmi! – rogyott le a konzul a közeli székre. – Lent a vízumosztályon, az egyik fülkében Ványa ül ugyanilyen a pózban és ő is halott!!!

A nagykövet borzadva suttogott maga elé:

– A Követség Árnjai elszabadították a végzetet. Nem hiszem el – tette hozzá dacosan. – És még most sem hiszem!

– Jól van Borisz, ne izgasd fel magad! A fotelt ki lehet tisztíttatni, és mindjárt le is szólok a biztonsági embereknek a konzuliba!

Ez a mondat, mire elhagyta a száját, már feleslegessé is vált: Kolját látta közeledni, elegáns, fekete, magasra gombolt kabátban. Mögötte a két őr jött komoran.

– Szerencsétlen Ványát most vizsgálja az orvosszakértő, de előre megmondom nektek, megmérgezték! Biztos, hogy valamilyen italban adták be neki. Tudjátok mennyi vodkát ivott, hiába kapott fegyelmit érte. Különös, hogy közelében nem találtunk vodkásüveget. Mindig üvegből ivott.

A konzul zavartan vette elő a zsebéből a vodkásüveget. Undorodva nyújtotta át Koljának.

– Hm ... hm ... Ezt ott találtam a földön, mellette. Nem akartam, hogy mások is meglássák, azt hittem, rosszul lett, agyvérzést kapott és meghalt.

– Na, ezen ha volt is ujjenyomat, már nem használható. A zsebedben addig forgattad az üveget, hogy minden nyomot letöröltél róla – mérgeződött Kolja.

Ludmilla, aki az örök után osont, most váratlanul előrerohant, s a konzult a nyakkendőjénél megragadva magához húzta, miközben jó adag dohányszaggal keveredő konyakillatot lehelt rá.

– Maga mérgezte meg Ványát! Mindig is utálta őt. Semmit sem csinált a kedvére, folyton belekötött. Iljics is tudta ezt, hányszor mondta, mikor együtt ittunk a konyhában: – Ez a konzul nem állhatja a pofádat, Ványa, jobb ha elkerülöd.

Mihailnak nehezen sikerült kiszabadítani Ludmilla kezéből a több száz schillinges nyakkendőjét. Megfogta hátulról az asszony vastag nyakát és kíméletlenül tolta a halott Iljics elé.

– Na, ott van a maga Iljicse! Ez sem fog többet ilyen hülyeségeket mondani.

Kolja dühösen odalépett Mihailhoz, kiszabadította Ludmillát a férfi kezéből, és intett Jurijnak, az egyik biztonsági őrnek, hogy vigyék ki az asszonyt a szobából.

– Komolyan mondom, megőrültetek. Itt állunk már percek óta, és egyiketek sem szól semmit a második halálesetről – gondterhelten lépett a fotelhez, hogy közelebből szemügyre vegye Iljicset, akinek a szemét nem zárták le kegyes kezek, de ugyanaz a rémület kövült az ábrázatára.

– A Követség Árnjai elszabadították a végzetet! Megtették, ahogy előre jelezték! – mormolta megint a nagykövet.

– Mit fecsegsz itt össze-vissza? – kérdezte ingerülten Mihail és megrázta a követet, aki a szomszédos szobában álló számítógéphez vezette őket.

– Gyertek ide! Nézzétek meg saját szemetekkel – s azzal begépelte az aznapi jelszót, mire a képernyőn régies, gót betűkkel a következő szöveg jelent meg:

„Iljics Laturec,
Ványa Csereskov”

Mindkét név mellett kereszt, és születési, valamint elhalálozási évszám. Az aláírás: „A Követség Árnjai.”

Tanácsstalanul néztek egymásra. Kolja tért először magához.

– Ez azt jelenti, hogy a tettetést a követségen belül kell keresnünk, más nem férhetett a számítógéphez, a jelszót sem tudhatták kívülállók.

- Mióta Iljicset megláttam holtan, azóta folyton arra gondolok, ki lehetett? Ki tehette? Nem nagy a választék. Én csak nem vagyok olyan ostoba, hogy a saját fogadószobámban végezzek vele! – kesergett a nagykövet, akinek haja csapzottan lógott a sovány arcba.
 - Ugyanezt mondhatom én is – mondta a konzul –, magam sem intézhettem el Ványát a konzuli váróban!
 - Korai még erről beszélni. – szólt közbe dühösen az egyik biztonsági őr. – Az is lehet, hogy természetes halállal haltak meg!
 - Egyszerre ketten!? Nem sok ez a véletlenből, Jurij? Elhiheted nekem, méreg végzett velük, méghozzá valamilyen erős idegméreg, ami alulról felfelé bénít. A lábak helyzetéhez képest mindkettőjük felső teste kicsavartnak látszik.
 - Úgy beszélsz, mintha végignézted volna a haláltusájukat – méregette Kolját a Jurijnak nevezett biztonsági őr.
 - Kolja rengeteg halálesetet látott már életében. Nem hiába áll a legjobb gyilkossági nyomozó hírében, ráadásul a reggeli géppel érkezett a miniszterrel. Ványa és Iljics éjszaka halt meg – védte Mihail a barátját.
 - Na, remélem ezt is mihamarabb kinyomozza a hadnagy úr – akadékoskodott Jurij továbbra is. – Mert ha nem, még bennünket is elintéznek a Követség Árnyai. Az biztos, én eddig sem ittam egy kortyot sem, ezután meg még úgy se fogok. A vodkát meg látni sem bírom!
 - Erről jut eszembe, Ludmilla, Ványa felesége, mindig vodkát ivott. Roppant különösnek találom, hogy az előbb, lent a konzuli váróban konyakot kért – jegyezte meg Maxim a másik biztonsági őr.
 - Mindegy annak, mit iszik, félelmetes ivó, pedig valahol azt olvastam, hogy a nőknek ártalmasabb az alkohol, mint a férfiaknak. Azért csak gyűjtésért össze a vodkás üvegeket, és vizsgáljátok meg az összeset, rendben vannak-e? – utasította Mihail a két biztonsági embert.
- De az üvegek rendben voltak, egyikben sem találtak mérget.

* * *

A Lény frissen lebegett a Kahlenbergi úton felfelé. Hideg volt, de ő a csontig hatoló fagyot meg sem érezte, szinte szállt a dermedt fák között. Elérkezett az ezüst törzsű nyírfák által körülzárt tisztásra, felnézett a holdra és látta, hogy még várakoznia kell. A bokrok mélyén két csavargó aludt. Ha hidegebbre fordul az éjszaka, ezek sohasem ébrednek fel, de azt gondolta, ez nem tartozik rá, nem az ő dolga.

Aztán az erdő egyszer csak megremegett! A hold fénye merőlegesen hullott a deres föld-darabra, ahol állt. A Lény minden pólusa sugározni kezdett, fénye beleolvadt a holdsugárba. Már érezte az odaától áramló kristálytisztá légörvényeket, a semmihez sem hasonlítható boldogságérzést, és ezután pillanatok alatt kialudt benne a fény. Abban a másodpercben világossá vált előtte, hogy valamit rosszul csinált: visszatérni oda, ahonnan jött, talán sohasem tud, talán örökre elveszítette a fényözönt, amelyben létezett.

A csavargók megdermedt kezükkel egymásba kapaszkodva hátráltak, fagytól lila arcukkal a legközelebbi nyírfa törzséhez simultak. Szemükben a hold fénye még pislákol. A Lény szívében szánság ébredt a két szerencsétlen iránt, egy pillanatra megfelleledkezett a saját bajáról, és segíteni akart rajtuk minden áron. Valami meleg még maradt a kezében, azt feléjük sugározta.

A két boldogtalan valami langyosságot érzett maga körül, arcukon a félelem örömré váltott. A Lény kotorászni kezdett a rajta lévő kabát zsebeiben, emlékezett a pénzre, amivel élelmet, szállást lehetett venni, s ami nála volt, mind odaadta a két csavargónak. Számolatlanul kettéosztotta közöttük.

– Menjetek haza a városba, itt megfagytok. Az éjszaka még hidegebbre fordul, keressetek szállást magatoknak. Holnap munkát találtok.

A két hajléktalan hitt neki, hiszen látták őt egybeolvadni a holdfénnel, meleget sugározni a fagyott légtérben. Bizalommal indultak lefelé a csúszós úton, és a város nem látszott már ellenségesnek, hívta őket hazafelé.

2. fejezet

Ludmilla és a tuják

A konzul összetörten ébredt hervatag felesége mellett. Óvatosan kikászálódott az ágyból. Abban nem is reménykedett, hogy az asszony elkészíti a reggeli kávéját – ezzel a munkával is magára maradt. A jégszekrényben nagy adag tejszínhabot talált, s ez jobb kedvre derítette.

Nyugodtan reggelizett, ideje bőven volt még a munkába indulásig. Váratlanul megszólalt a csengő és a törékeny nyugalom azonnal elillant a semmibe. Ki lehet ilyen pofátlan, hogy ilyen korán zavarja az embert? – morfondírozott magában, miközben az ajtó felé indult. Kolja volt az, frissen borotváltan és elegánsan, mint mindig. Arcán nyoma sem volt az egész éjszakai munkának, az öt órai alvásnak, amely a konzul arcát puffedtté tette.

– Reggelizz velem – kérte barátját Mihail.

– Azért jöttem! Kávét és sonkástoját kérek, már nagyon régen nem ittam a te csodás kávédat – válaszolta Kolja.

– Még egy évet kell kibírnod, azután akár mindennap ihatsz a kávémből, talán otthon leszek... – a konzul hangja hamisan csengett.

Kolja elgondolkozva szemlélte barátja gondterhelt ábrázatát. Vajon mi baja lehet – töprengett, persze nem öröm, hogy két gyilkosság történt a követségen, de Mihail nehézségekhez szokott egész életében.

– Mi a baj? Egész ijedtnek látszotál az imént az ajtóban! Csak nem félsz, hogy téged is meggyilkolnak? – kérdezte Kolja.

– Inkább attól tartottam, hogy újabb gyilkosság történt! Magamra nem is gondoltam – sápadt el Mihail Bogdanovics, és eltolta maga elől a tejszínhabos kávé.

– Az éjjeli repülőjárat elvitte a két holttestet Godarfba, a boncolásuk után majd többet tudunk. Lefogadom, megmérgezték őket, és légzésbénulás okozta halálukat. A testhelyzetükből arra következtetek, hogy nem tudtak már lábra állni és segítséget hívni.

Mihail idegességében összeroppantotta a tojásokat a tenyerében. A sárga lé belecsurgott a papucsába.

– Ki akarta ezeket a nyomorultakat eltenni láb alól? Teljesen abszurd az egész! Két hajszálra egyforma gyilkosság! Életemben nem hallottam ennél nagyobb örütséget! – a tojásokat most már óvatosan ütötte a serpenyőbe.

Koljának egyre kevésbé tetszett a konzul viselkedése, a végén tojáshéj kerül a sonkástojásba. Azt utálta.

– Ludmilla azt állítja, hogy te ölted meg a férjéd, mire alapozza ezt a feltevését? – kérdezte egyenesen barátja szemébe nézve.

– Mire, mire? Mit tudom én, bolond az a nő. Minél előbb hazaküldjük annál jobb. Kész a tojásos sonka, edd meg, mielőtt kihül.

A folyosóról behallatszott a lift érkezése az emeletre. Kolja az ajtónál termett és óvatosan kikémlelt. Majdnem rálépett a mögötte leselkedő konzulra. Némán engedte át neki a terepet. Mihail Bogdanovics borzadva nézte Ludmillát a folyosón, aki hatalmas sövénynyíró ollót tartott a kezében. Az asszony megpróbálta ugyan a háta mögé rejteni, de ez sehogy sem sikerült neki. Pillanatok alatt beslisszolt a lakásába.

Kolja tanácstalanul nézett barátjára.

– Mi a fenét csinált ez a sövénynyíróval? Hiszen itt nincs is kert!

– Itt nincs, de szemben velünk ott a Stadtpark – nyögte Mihail az asztal melletti székre rogyva.

– Na és?

– Na és? Hetek óta keresi az osztrák rendőrség azt az örültet, aki cafatjára szabdalja a tujabokrokat a parkban. Úgy látszik, Ludmilla az.

– Talán mást csinált a sövénynyíró ollóval, ennek utána kell néznünk. Inni iszik, de talán mégsem elmebeteg. Gondosan megvizsgálnak mindenkit, mielőtt külföldre küldik.

Kolja legalább is így tudta.

– Cö, cö, cö, erről tudnék mesélni, de inkább hallgatók, hisz itt ... – Mihail Bogdanovics először a falra, azután a fülére mutatott.

Kolja hátrahagyta a tojásokat, meg a fáradt konzult, elindult a meggyilkolt portás feleségéhez. Alig nyomta meg a csengőt, az ajtó rögtön felpattant.

– Na, maga meg mit akar hajnalok hajnalán? – kérdezte Ludmilla konyakfelhőt lehelve Koljára, miközben az ajtót erősen tartotta, nehogy a simaképű hadnagy be tudjon jönni.

– Szükségem lenne egy jobb ruhára, amelyben Ványát hazaszállíthatnánk a reggeli géppel – hazudta, mert hirtelen jobb nem jutott eszébe.

– Várjon odakint, meglehetősen rendetlenség van a lakásban. Nem volt időm takarítani az utóbbi időben – s azzal becsukta a bejárati ajtót.

Kolja várt egy pár percet, azután késével kipattintotta az ajtózárat és halkán besurrant a lakásba. Ludmilla a hátsó szobában matatott a szekrények között. Óvatosan bekémlelt a hatalmas konyhába. A falnak döntve vagy tizenöt tujakéve sorakozott, takarosán összekötve spárgával. Az asztalon feküdt a hatalmas sövénynyíró olló, és zöld levelek ragadtak mindkét szárára.

– Atyaúristen – nyögte hangosan, óvatlanul meglökvé a konyhaajtót, amely ettől olajozatlan csikorgással a falnak ütközött.

Ludmilla fúriaként rohant ki a szobából, maga után húzva Ványa ünneplő ruháját.

– Mit keres itt! Süket maga!? Azt mondtam, kint várjon a folyosón! – aztán megenyhülten hozzátette: – A tujáimat nézi? Ványának gyűjtöttem. Azt hittem itt fogják eltemetni. Erre most hazaviszik? – kérdően nézett Koljára.

– Természetesen hazaviszik. Csak nem fog idegen földben nyugodni. Azt maga sem szeretné! Vagy igen?

– De hát én itt vagyok, én azt akarom, hogy a közelemben temessék el – akadékoskodott Ludmilla.

– Lehetetlen! Maga sem marad itt Ványa nélkül, haza kell térnie!

– Azt már nem! Még csak két év telt el a kiküldetésből, a hátralévő kettőt itt akarom letölteni! – toporzékolta a tujabokrok elgyötört ágai között. Felkapta az asztalról a sövénynyíró ollót és Koljára szegezte. – Kifelé! Takarodjon innen. Tudom, amit tudok, magáról is. Mind aljas gyilkosok maguk! De ütött a leszámolás órája!

Ludmilla egyre borzalmasabban festett és csöppet sem tűnt valószínűnek, hogy Kolja le tudná csillapítani, így hát jobbnak látta magára hagyni az őrjöngő teremtest. Kilépett a folyosóra, s érezte, hogy valami puha csomag a hátához vágódik, azután becsapódott Ludmilla ajtaja. A retesz ráhullott belülről, elzárva a portás feleségét a külvilágtól. Felemelte a rongycsomót, ami Ványa ünneplőjének bizonyult. A konzul rémülten állt a saját lakásának ajtajában, kezében a tojáskavaró fakanállal.

– Ezzel ugyan nem sokra mennél Ludmilla ellen, a sövénynyíróval miszlikbe szaggatna, úgy el vagy puhulva – mondta Kolja.

Bent a konyhában lehangoltan ült le, hogy megegye a kihűlt tojásokat. Ők dakonok, nem szokták kidobni az ennivalót. Abból mindig kevés volt. A harmadik falatnál roppant a fogai között a tojáshéj, de nem törődött vele, szép apróra rágta, elvégre jót tesz a csontoknak. A második kávénál tájékoztatta barátját a Ludmillánál történekről. Talán jó lenne orvost küldeni hozzá, hogy adjon neki nyugtatót!

– Ugyan! Most megiszik egy fél üveg konyakot, azután lefekszik. Ilyen állapotban az orvos sem mer hozzá bemenni. Minél előbb haza kell küldeni! Itt nem maradhat! – Mihail kezdett magához térni, elvégre neki helyt kell állnia, ő a követség konzulja.

Kolja kicsit megnyugodva hagyta ott a barátját, annál is inkább, mivel hervatag felesége affektált hangján hívni kezdte Mihailt. Míg a liftre várt, megcsörrent Ludmilla ajtaja s ő szégyenszemre inkább a sötét lépcsőház felé indult – semmi kedve sem volt még egyszer találkozni a halott portás feleségével. Lent, a konzuli váróban gyéren voltak. Kolja leült az egyik asztalhoz, és megpróbálta magába szívni a hely hangulatát.

A vízumkérő ablaknál egy igazán szép lány ült. Rövid, világosbarna haja furcsán volt lenyírva, arcától hátrafelé növekvő csíkokban. Barna szemét le nem vette az előtte álló ügyfél szájáról. Biztosan alig beszél németül, gondolta Kolja, ezért figyelni annyira az előtte álló ügyfél minden mozdulatát. A lány arca elé emelte a kezét, mintha védekezne. S ekkor már Kolja biztos volt benne, hogy ismeri valahonnan. A gyűrű a kezén, azt már látta valahol. Egy denevér piros rubin szemekkel. Odaintette az ajtóban álló Jurijt, és megkérdezte:

– Ki ez a lány?

– Natasa Gerenkova, külügyi alkalmazott, egyedül van Bécsben, nemrég érkezett – hangzott a válasz.

A név nem mondott Koljának semmit. Natasa nem nézett az idegenre, de érezte fürkésző tekintetét a gyűrűjén. Már annyiszor elhatározta, hogy nem fogja hordani, de bármilyen nevetséges, ahányszor csak le akarta húzni, a gyűrű elkezdett zokogni. Hallani persze nem hallott semmit, de egészen olyan érzés volt, mintha zokogna. Kérdezte a szüleit, kié volt ez a denevér formájú gyűrű? A nagyanyádé, Natasa, válaszolta az édesanyja. A nagymamáról több elsárgult fénykép maradt az albumban. Amikor édesanyjával nézegették, és ezekhez a képekhez értek, az anyja arca megkeményedett, és csak nézett keserűen maga elé. Natasa belülről félelmet érzett, rettegő félelmet és nem kérdezett semmit. Egyszer, valamikor régen, egy idegen mondott neki valamit a nagymamáról és az olyan szörnyű volt, hogy a fényképek láttán inkább csak hallgatott.

Az ismeretlen férfi még mindig ott ült a konzuli váróban, néha lopva órá pillantott, amiért legszívesebben összehúzta volna a bársonyfüggönyt, de nem tehetett. Rádadásul egy angol nő a hiányosan kitöltött vízumkérő lapjait nyújtogatta felé, de Natasa angolul csak köszönni tudott, így a helyzet megoldhatatlannak látszott. Az idegen ekkor elegánsan felemelkedett és az ablakhoz lépett.

– Megengedi, hogy segítsék? – kérdezte dakonul Natasát.

Natasa beleegyezően bólintott. Kolja pillanatok alatt kitöltötte a kérdőívet az angol hölgynek, aki hálásan indult az útlevelével a pénztárhoz. Natasa zavartan köszönte meg az idegen segítségét.

– Még nem ismerjük egymást, Kolja Oblamov hadnagy vagyok. Meresnyikov miniszter kíséretében érkeztem, és most sajnálatos módon a gyilkosságok ügyében nyomozok.

Natasának leesett az álla a csodálkozástól. Ez a szürkeszemű vonzó férfi dakon rendőr volna? Erre nem számított. Koljának mennie kellett az ablaktól, mert a sorban állók zúgolódtak, és mindenki sietett. Ezért visszaült a helyére, s megpróbálta elképzelni, mi történhetett itt tegnapelőtt este. Miért ült a portás az ügyfélfülkében a porta helyett? A képek a falon, a plüssfüggönyök sokat tudnának mesélni, ha beszélhetnének. Maga előtt látta az esetet úgy, ahogy szerinte történhetett. A mohó portás potya italhoz jutott, beült a fülkébe, hogy nyugodtan elfogyassza. Aztán valaki, amikor már eleget ivott a halálos italból, odaosont hozzá, és megmondta neki, hogy vége van! Megmérgezte! Már felállni sem tudott, a lábai nem engedelmeskedtek. Az arcán a páni félelem azt jelentette, hogy ezt akkor már ő maga is tudta. Szemében a kárhozat félelme ült. A nagykövetet is mennyire megviselte Iljics, a sofőr halála, úgy nézett ki az eset után, mint aki megzavarodott. Állítólag ma sincs jól, minden zajra összerezzen, és azt hiszi, ő lesz a következő áldozat. Kolja gyomra is összeszorult, mert az ajtóban Ludmilla tűnt fel, csakhogy ezúttal – szerencsére – üres kézzel, se olló, se zöld ágak. Aránylag rendezett frizúrával csörtetett át a konzuli várón, Kolját nem vette észre, a hadnagy szégyenszemre elbújt egy ottfelejtett bécsi Kurier lapjai mögé. Ludmilla kopogott az ajtón, megvárta, míg kinyitják, aztán sietősen bement a vízumkészítőbe.

– Össze kell szednem magam – motyogta Ludmilla. – A végén még hazaküldenek. Ez az ostoba Ványa! Hagyta magát kikészíteni! Tutyimutyi alak.

Egy cseppet sem sajnálta. Most kezdtek jobban élni, jutott jobb italokra, cigire, még tán házat is tudtak volna venni, erre most ez! A fene egye meg! Őt ugyan nem fogják megijeszteni, marad, amíg elég pénze nem lesz.

Natasa kezén a gyűrű izzani kezdett, s ezt nem értette. Már rég feladta, hogy a gyűrű változásait megértse. Az biztos, hogy némelyik ember irritálóan hatott a gyűrűre. Rá pedig az idegen férfi volt furcsa hatással. Érezte, fontos szerepet játszik majd az életében. De vajon ő tisztában van-e ezzel? Natasa hirtelen Ludmilla bűzös bagószagú leheletét érezte a nyakán.

– Nem hagyott itt Ványa papírokat? – kérdezte.

– Papírokat? – csodálkozott Natasa. – Milyen papírokat?

– Semmi, ne is törődj vele. Majd én körülnézek. Úgy látom nincs itt – Ludmilla csalódottan távozott.

Natasa újra kinézett a váróba, senki nem jött az ablakához, így ráért töprengeni. Megölték Iljicsét is, nem különös? Egyszerre két egyforma gyilkosság. Képtelenség! Nem félt és Kolját sem féltette. Biztosan kinyomozza, hogy ki tette, bár az elkövetőt inkább jutalomban kéne részesíteni, nem pedig büntetni. A halszemű portás sohasem volt szimpatikus Natasának, és a gyanakodó tekintetű Iljicsét sem szenvedhette. Szerencsére ritkán volt vele dolga.

Natasa felnézett és Kolját látta közeledni. Megpróbált közömbösnek látszani, de az arca, érezte, valósággal ég az izgalomtól.

– Szeretném, ha elmondaná, hogyan talált rá Ványa holttestére. Rögtön fél egy, vége lesz az ügyfelfogadásnak. Ebédidőben mit szokott csinálni, hol szokott enni? – Kolja is igyekezett hivatalos hangot megütni.

– Már mindent, amit tudtam, elmondtam a konzulnak. Ebédre a közeli csemegeboltban vásárolok néhány szendvicset – Natasa hangja elutasítóan csengett.

– Menjen, hozza a kabátját, majd együtt megebédelünk – mondta Kolja.

Natasának eszébe sem jutott, hogy tiltakozzon. Hogyan is tehetné? Ez a férfi a rendőrség nyomozója. Az ő családjában mindenki félt a hatalom embereitől, sokat szenvedtek a kommunista uralom alatt. Már megbuktak, már más világ van, de a félelem ottmaradt az emberekben. Elindultak hát a verőfényes bécsi utcán gyalog és a Wollzeile-én beültek egy kicsiny vendéglőbe. Pincér nem volt, a pultnál mindketten grillezett csülköt, babsalátát és ásványvizet tettek a fatányérjaikra. A kövér eladónő lemérte a csülökdarabot, azután kifizették és leültek az egyik asztalhoz. A bejáratnál két szerencsétlen hajléktalan húzódott meg fázósan. Teájukat az ajtó mellett itták, s félve pillantottak időnként a többi emberre. Natasa odament hozzájuk, a tálcáját letette az asztalukra. Azok ketten riadtan húzták magukat még kisebbre. Natasa már majdnem visszament Koljához, amikor eszébe jutott, hogy a közeli könyvtár munkásokat keres könyvszállításra. Visszament a két hajléktalanhoz, és – csodák csodája! – hibátlan németiséggel elmondta nekik, hogy hova menjenek, ha munkát keresnek. Kezét rátette az egyikük karjára. A két férfi szeme mágikusan tapadt Natasa ujjára, amelyen a denevér szeme vörösen villogott. A hajléktalanok jelentőségteljesen egymásra, azután Natasára néztek.

– Schön Dank, danke schön, Fräulein – ismételték.

A fiatal lány zavartan ment vissza Kolja asztalához.

– Megyek, hozok magának másik adagot – ajánlotta a férfi.

– Nem, egy falat sem menne már le a torkomon – válaszolta Natasa és látszott rajta, hogy tényleg nem tudna enni.

– Jól van, nyugodjon meg. Legalább egy forró kávét igyon, amíg megebédelek – kérte Kolja.

Natasa alvajáró módjára a pulthoz ment, kért egy kávét a kiszolgálónőtől és ott helyben megitta. Megnyugodva ült megint Kolja mellé, akinek már csak egy pár falat volt a tányérján.

– A nyomor az egész világon feltartóztathatatlanul terjed. Nálunk Dakoniában kibírhatatlan a sok fázó, éhező embert látni. A múltkor láttam egy tisztát, aránylag rendesen öltözött öregembert, aki a villamosmegállóban, a szeméttartóban kutatott valami harapnivaló után. Talált egy zacskót egy pár szem keksszel, ott helyben mohón megette.

– Szomorú – mondta Kolja. Legszívesebben ő is odaadta volna a saját adagját a két szerencsétlennek, de a gesztust valahogy nem találta természetesnek. Átkozta magát a nehézkességéért, mindig is nehezebbre esett másoknak adni valamit, pedig nem irigység volt ez, inkább a feltűnéstől félt. Egészen összezavarta ez a fiatal lány, már azt sem tudta, mit akart kérdezni.

– Jól láttam, hogy az a két férfi, mintha ismerné magát? – kérdezte végül is.

– Dehogy! – tiltakozott Natasa hevesen. – Soha nem láttam őket! Ebben egészen biztos vagyok.

– És a portást mikor látta utoljára élve? – kérdezte Kolja másra terelve a szót.

– Tegnapelőtt öt órakor, amikor hazamentem. Bent ült a portásfülkében, ő engedett ki – válaszolta Natasa meglepetten.

– Mondott magának valamit? – kérdezte Kolja egyenesen a fiatal lány szemébe nézve.

– Honnan tudja? Persze, valaki biztos meghallotta. Sejtettem, hogy nem egyedül van a portásfülkében. De annak, amit nekem mondott, nem volt semmi, de semmi értelme – válaszolta Natasa elgondolkozva.

– Pontosan mi volt az?

Natasa elnézett a hajléktalanok felé, aztán ő is szemébe nézett a fiatal hadnagynak.

– Azt mondta: „Natasa, nem én tettem. Ott voltam, nem tagadom, de én nem bántottam, legalábbis halálosan nem. Engem nem okolhat a tragédiáért!” Semmit sem értettem az egészből, de meg lesz döbbenve, ahelyett, hogy megkérdeztem volna, miről van szó, kirohantam a kapun. Mindig utáltam ezt a halszemű portást, nem is akartam tudni mit karattyol össze-vissza. – Natasa remélte, hogy a hadnagy elhiszi, amit mond.

– Igen, ezt mondta valóban. A fülkében tényleg volt valaki, de ez most nem tartozik ide. Máskor is mondott magának ilyen értelmetlen zagyvaságokat? Úgy értem olyankor, amikor teljesen józan volt.

Kolja figyelmesen várta a lány válaszát.

– Nem, máskor soha! Ezért is lepett meg a dolog. Nem tudtam mire vélni. Talán meghiobbant a félelemtől – válaszolta Natasa idegesen.

– Meghibbant a félelemtől? Ezt meg honnan veszi? Ványa kemény fickó volt, soha sem hallottam, hogy gyáva lett volna...

Kolja elkészült az evéssel, minden annyira finom volt, hogy egy falat se maradt a tányérján.

– Nekem sem tűnt félősnek, de a felesége panaszkodott a vele egy szobában dolgozó Marjusának és én többször is hallottam, amikor a folyóson jártam, mert Ludmilla nagyon hangosan beszél: „Képzeld, ez az ostoba Ványa folyton kísértetet lát. A sok vodka úgy látszik elvette az eszét! Mondtam is neki, miért nem iszol inkább konyakot, attól biztos nem látnál patkányokat és kígyókat. De ez az átkozott a vodkát vedeli, és alig hagy nekem valamit az üveg alján.” Ludmilla ezt napjában többször is elmondta, mindenki hallotta, nemcsak én.

Natasa maga soha nem ivott, egy kortyot sem. Mélyen elítélte a portást a feleségével együtt.

Kolja felállt, és udvariasan felsegítette a lányra a kabátot.

– Menjünk, kettőkor megbeszélésem van a nagykövettel.

Ahogy kifelé mentek, a két hajléktalan már nem ült az asztalnál.

3. fejezet

Ványa fogsora

A vízumosztályon csendesen dolgoztak a nők. Többnyire diplomaták, követségi dolgozók feleségei. Önálló kiküldöttek a konzuli osztályon ketten voltak. Natasa és a pénztárban helyet foglaló Anna Bazarkova. Mindketten a Dakon Kultúra Házában laktak, nem a követségen. Natasára hirtelen gyomorszorító éhség jött rá. Most mit tegyen, ebédideje lejárt, ki nem mehet újra és rengeteg útlevelet kellett még átnéznie. Vele egy szobában délután Olga dolgozott.

– A jégszekrényben báránsült van részedre félretéve. A többiek már felfalták az adagjukat – mosolygott Natasára.

Ma van a névnapja, jutott eszébe a fiatal lánynak. Berohant a fürkájébe és kihozta az Olgának szánt ajándékot. Izgatottan várta, hogy mit szól hozzá a kolleganője. A szépen becsomagolt díszpapírban, miután Olga kibontotta, Ványa alsó fogsora vigyorgott rá.

– Ez elég rossz vicc, Natasenka – háborodott fel Olga.

– Az a medál volt benne, amelyik annyira tetszett neked! Fogalmam sincs, hogy került a helyébe ez a fogsor – Natasa lerogyott az ajtó melletti székre, annyi ereje sem maradt, hogy visszamenjen a fürkájébe.

Olga magához tért az ijedtségtől, amelyet a vigyorgó fogsor látványa okozott. A fogsor aranyból volt, a portás sokszor mutogatta neki. Ritkán, ünnepi alkalmakkor éppen pompázott, különben a porcelán műfogsorát tette be a szájába. Olga telefonált a konzulnak, aki továbbadta a hírt Koljának és mindketten rohanva érkeztek, majd lehangoltan hallgatták a történeteket.

– Natasa, a medál hol van? Nem nézne utána a fürkájében? – kérdezte a konzul a falfehér lányt.

– Majd én megnézem, mindent aprólékosan átkutatok. Nem értem, tegnap centiről-centire mindent átvizsgáltak a fiúk, úgyhogy ez csak ma kerülhetett oda.

Kolja kérdően nézett Natasára.

– Ebben a csomagban egy medált hoztam be reggel, erre akár meg is esküszöm. Olgának annyira megtetszett, nekem meg van belőle odahaza még egy. Gondoltam, neki ajándékozom a névnapjára. Fogalmam sincs, hogy került ez a rettenetes fogsor a helyére.

Natasa kétségbeesetten nézett egyikről a másikra. Vajon hisznek-e neki? Számára létkérdés volt, hogy higgyenek.

– Ne izgassa fel magát, Natasa, senki sem gyanúsítja ilyen ízléstelenséggel. Különben is, Ványa fogsora a szájában volt, miért lenne ez az övé? – ölelte magához Kolja a reszkető fiatal teremtet.

– Oh, ez Ványaé, semmi kétség. Ez volt a büszkesége, ünnepi alkalmakkor éppen parádézott, még ijesztgetett is bennünket a vigyorával – magyarázta készségesen a konzul. Olga sietett megerősíteni főnöke állítását.

– Ördögien nézett ki benne, és ezt nagyon élvezte. Szeretett félelmet kelteni az emberekben, sötét alak volt.

– Bah, félelmet! Marhaság! Mit keres itt a férjem fogsorral? – Ludmilla észrevétlenül belépett az ajtón és magához kaparintotta az értékes fogsort.

– Állj! Ne nyúljon hozzá, ne tapogassa! Rajta lehet a gyilkos ujjlenyomata! – kiabálta indulatosan Mihail.

– Igen, azonnal adja ide – szólt rá Kolja is –, majd a vizsgálat végén visszakapja.

– Hogyne, még majd szépen ellopja valaki – zsörtölődött Ludmilla, és kezében az elmaradhatatlan cigarettával Kolja felé csapott.

– Menjen vissza a helyére és dolgozzon, vagy azonnal csomagol! – ripakodott rá Mihail. Ez hatott, nagyon is hatott. Az asszony dörmögve, szitkozódva visszahúzódott, mint a vadállat a barlangjába.

Kolja elismerően nézett barátjára. Ez igen, ez már a régi Mihail. Elindult Natasa fürkájébe, bárcsak a lány ne követné! Egyrészt nyugodtabban tudna körülnézni, másrészt ez azt is jelentené, hogy Natasának nincs titkolnivalója, nem izgatja, hogy mit talál a rendőrhadnagy a holmijai között. Pedig talált! Egy gyógyszerári üveget, „Conium” felirattal. Az üveg majdnem félig volt. Kolja visszament Olga szobájába, ahol Natasa üldögélt és kedvetlenül rakosgatta a kérdőíveket az útlevelekbe. Kolja megmutatta neki, hogy mit talált, de Natasa a fejét rázta: ő soha nem látta még ezt a különös, régi üveget. Sötétbarna metszett üveg volt, benne valami egérvizelet-szagú folyadék. Ahogy Kolja beleszagolt, a mérget ivó Szókratészt látta maga előtt. Hogyan került a lány fürkájébe ez a régi üveg, meg az elhalt portás fogsora? Költői kérdés, amire nincs válasz, de neki mégis meg kell találnia a magyarázatot. Letette az üveget Natasa asztalára és abban a pillanatban a lány gyűrűsujján a denevér villogni kezdett. Tisztán látta! Natasa elhúzta a kezét az üveg közeléből és gyorsan zsebre dugta. Lopva Koljára pillantott, de a rendőr arca kifejezéstelen volt, mintha nem vett volna észre semmit.

Olga megszállottan dolgozott, neki készen kellett lennie az útlevelekkel, hiszen a többiek rá vártak, addig nem tudtak haladni. Natasa képtelen volt rá, hogy dolgozzon, a félelem lassan sejtről sejtre terjedni kezdett az egész testében. A portás az ő fürkájében lelte halálát, ajándékként hátrahagyva arany fogsorát. Most meg ez az üveg! Mi lehetett benne? Úgy néz ki, mintha mérge lenne, rajta van a halálfej. Vagy nincs? Nem merte megfordítani az üveget, ezek még képesek és becsukják és megkínózzák, és akkor ő azt is bevallja, amit soha nem követett el, mert nem bírja a szenvedést. Egy fogkezelés hetekkel előtte tönkre tudja tenni a napjait. Úgy érezte, a vérkeringése megszűnt, megtapogatta a pulzusát, semmi! A nyakán kitapogatta az ütőeret, mintha az asztalt tapogatná, az sem dobogott. Csoda hogy él, így pulzus nélkül. Érezte, fel kell állnia, különben lezuhan a székről. Ez az átkozott rendőr árgus szemekkel figyel, ennek mindenki gyanús. Tett egy pár lépést a jégszekrény felé.

– Natasenka, edd meg a báránysültedet! Görög salátát is készítettem. Enned kell, rögtön jobban leszel, meglátod – hallotta Olga hangját a háta mögül.

A későbbiek során gyakran gondolt hálával kolleganője kedves, törődő szavaira. Csak már elmenne ez a nyomozó, hogy nyugodtan megehetné Olga ünnepi sültjét. Hiszen az éhségtől van rosszul, nem evett reggel óta egy falatot sem. De mi van, ha Kolja, amilyen jó étvágya van, ezt is elfogyasztaná a sültcsülök után! Nevetséges, mondta magának, de mégis úgy döntött, jobb ha nem kockáztat, megvárja, amíg a férfi elmegy.

Kolja megérezte, hogy a nők azt várják, menjen el. Nem lepte meg, a rendőr mindig mindenütt útban van. De azért bármi történik, bármilyen veszély adódik is, elvárják, hogy kockáztassa helyettük az életét. Most is, ahogy kinézett a folyosóra, Ludmillát látta, amint egy hatalmas kenyérvágókéssel szalonnát trancsírozott a fatányéron. Bátran elindult feléje.

– Kisebb kést nem talált elvtársnő? – kérdezte gúnyosan.

– Nem vagyok magának elvtársnő! – méltatlankodott Ludmilla. A kés nyílsebesen húzott el a füle mellett, telibe találva a bejárati ajtófélfát.

– Ugyan, ugyan hadnagy úr, csak nem ijedt meg? Két üveg vodka után sem hibázom el a célpontomat, nemhogy józanon. Az ajtófélfát akartam eltalálni, nem a maga fejét! – Ludmilla a kést hátrahagyva, a feldarabolt szalonnával visszavonult a szobájába.

Kolja lábai rogyadoztak, de azért megpróbált egyenesen állni. Mindig tudta magáról, hogy nem tartozik a haláltmegvető bátorságú férfiak közé.

A nők az ajtóban álltak, a tágra nyílt szemmel bámulták, mit fog csinálni. Ruganyosan elindult a kést tartó ajtófélfá felé, kivette, kezét fölébe tartva halkán imádkozott, hogy képessége most ne hagyja cserben. Általában ilyenkor szokott felsülni. De most érezte, hogy sikerülni fog! Az acélos kés lassan hajlott kezének simogatása alatt. Percek alatt spirál alakú lett, mint a tejútrendszer. Kezében a csavart késsel Ludmilla után indult.

– Ha még egyszer ilyen csinál, másnapról egy godarfi cirkuszban produkálhatja magát ítéletnapig, Bécset pedig elfelejtheti – azzal hűvösen Ludmilla kezébe rakta a tönkrement kenyérvágókést. A nő nem szólt semmit, szeme tébolyodottan izzott hamuszínű homloka alatt. Rücskös, ápolatlan arcüre volt, ennél már csak a hangja volt ijesztőbb, a szomszédnője, Marjusa rengeteg tányért, poharat össze is tört, ahányszor csak hallotta. Ezt a mesterkélt hangot tíz percnél tovább nem lehetett kibírni. S amit mondott vele, az maga volt a legsötétebb butaság, ebben mindenki egyetértett.

Kolja becsomagolta a fogsort meg az üveget, azután mindkettőt a táskájába rakta. Hátrahagyva a hűledező hölgyeket, még Natasára sem pillantva, kiment a konzuli váróba. Ott nem volt senki, hiszen délután az ügyfélforgalom szünetelt. A pénztárban lázasan számolta az aznapi bevételt Anna Bazarkova. Kolja csak odaintett, mert most nem akart vele beszélni, de hamarosan majd sort kerít rá. A portásfülke előtt elmenve Jurijt pillantotta meg, aki egy doboz csokoládét bámult merev szemmel. Kiment a kapun, balra fordult a Weihburggassén és elment a legközelebbi gyógyszeráruházig, majd rövid habozás után bement. A patikában egy szeszű hajú gyógyszerész kuksolt gyógyszerkönyvvél a kezében. Udvariasan letette, amikor Kolja belépett.

– Segítségét szeretném kérni ezzel a gyógyszerrel kapcsolatban – kezdte Kolja, miközben elővette a Natasa fülkéjében talált üveget. A férfi elvette tőle a gyógyszert.

– Ez nem klasszikus szer, ez egy homeopátiában használatos erős hatású gyógyszer. A foltos bürök, a conium maculatum szesz kivonata. – Kivette a csiszolt üveg dugót, élvezettel bele-szagolt. – Egérvizeletre emlékeztető szaga van. Az ókorban a halálraítéltekkel foltos bürökből készült méregpoharat itattak, ez volt a kivégzés egyik módja. Először a láb bénult le, azután lassan terjedt felfelé a bénulás, egészen derékig. Amikor elérte a szívet, beállt a halál. Szókratész is így halt meg, végig a tudatánál volt. – Kolja furcsán érezte magát, hiszen ő is Szókratész arcát látta maga előtt, amikor az üveget megtalálta.

Persze az is lehet, hogy a Conium név miatt gondolt az ókori bölcsre. Egy évvel ezelőtt könyvet olvasott Szókratész életéről és haláláról. Abban biztos megemlégették a foltos bürök latin nevét, innen lehetett ismerős ez a szó. A fiatal gyógyszerésznek nem mondott erről semmit, csak megköszönte a felvilágosítást. Már menni készült, amikor eszébe jutott az édesanyja. Annyira leromlott állapotban hagyta otthon, venni kellene neki valami erősítő gyógyszert. A gyógyszerész lelkiismeretesen kikérdezte az anyja állapotáról. Mivel vérnyomása magas volt, és a cukra is meghaladta a normális értéket, továbbá rossz volt a végtagjai vérkeringése, Gingkot javasolt.

– Ez egy 200 millió éves növény, páfrányféle. Túlélte még a Hirosimára ledobott atombombát is. Hatóanyaga, a Gingko Biloba, javítja a vérkeringést az agyban, a perifériás erekben egyaránt. A magas vérnyomást csökkenti, az alacsony vérnyomást viszont növeli. Normalizáló hatása van. A Gingko javítja a memóriát, serkenti az agy működését, cukorbetegeknek igen hasznos segítő eszköz a szövődmények elkerülésére. Sok káros mellékhatásuktól terhes gyógyszer kiváltana, ha alkalmaznák. Nézze csak, – kesergett a fiatal gyógyszerész – itt egy cikk a patikaújságban erről a növényről. Azt írják: „ausztrál kutatók páfrányfenyő kivonatból tablettát készítettek, amelyről bebizonyították, hogy javítja az értelmi képességeket. Reménykedhetünk benne, hogy pár év múlva mi is használhatjuk”. Nézze, legalább tízféle páfrányfenyő-kivonatból készült tablettát tudok önnek ajánlani. Itt van évek óta a Gingko Biloba, magam három éve szedem, napi egy szemet. Már tudományos cikkek is írok, és sokkal kiegyensúlyozottabb vagyok, mint korábban. Rég nem álmodott jó közérzetem van tőle – bocsánatkérően felnézett Koljára – elnézést, hogy feltartom, de annyira bosszant az emberi butaság!

Kolja vásárolt két doboz Gingkot, egyet az édesanyjának, egyet magának. Hogy felvidítsa a készsleges patikust, rögtön be is vett egy szemet.

– Rám fér az elmeköszörülés, nehéz esetet kell kibogoznom – mondta kifelé menet.

A Schubertringen villamosra szállt, de a következő megállónál sürgősen leugrott a járműről, eszébe jutott, hogy nincs jegye. Ha már itt volt, bement a Stadtparkba. Nem kellett sokáig keresgélgni a szerencsétlen tujákat, rettenetes látványt nyújtottak. Örült ez a nő, most már biztos. Meg kellene vizsgáltatni. Sőhajtva elindult a Kärtner Ringre, a jegyárúsító pénztárhoz, ahol tíz villamosjegyet vásárolt. A Schubertring felől Natasát látta közeledni. Integetett a lánynak, de az meg se látta, pedig feléje nézett. Ő mindenesetre tudni akarta, hova megy, hát a nyomába szegődött. Natasa a villamosmegálló felé tartott, most érezte, milyen szerencse, hogy már voltak előreváltott jegyei. Ugyanabba a kocsiba szállt be, amelyikbe a lány, nem akarta titkolni a jelenlétét. Natasa előremeredt, szinte a semmibe, keresztülnézett a hadnagyon, mintha ott sem lenne. Hosszú, régies kabátot viselt. Délben nem ezt látta rajta, arra meg mert volna esküdni. Nevetségesnek találta, hogy Natasa nem akarja észrevenni őt. Jól van, így is jó. Mindenképpen követni fogja, bármerre megy. Végeláthatatlan ideig vitte őket a villamos, a grinzingi megállónál Natasa az ajtóhoz ment, leszállt a végállomáson, átment a jeges úton, meg sem csúszott ott, ahol az emberek felváltva estek hanyatt vagy buktak orra. Kolját is elrántotta egy öregúr, térdre esett az út közepén. Miután felállt, felsegítette az idős embert és rohant a kahlenbergi buszhoz, amelyikre Natasa felszállt. A buszvezetőnél fennakadást okozott, hogy nem volt aprója, csak ezrese. A sofőr nem tudott visszaadni, de szerencsére intett, hogy menjen tovább. Kolja leült Natasával szemben, udvariasan köszönt, és megkérdezte, tudna-e kölcsönadni a menetjegyre. Natasa értetlenül meredt rá, mintha most látná először. Némán kivett a zsebéből némi aprót és odanyújtotta. Kolja már nem bírta megállni, és megkérdezte: – Mi van magával, Natasa, mit vétettem, hogy így viselkedik velem?

A lány továbbra is csak nézett az arcába kifejezéstelenül. Kolja megvonta a vállát, előrement a buszvezetőhöz jegyet váltani. Azután dacosan visszaült Natasához, kinézett az autóbusz ablakán a csodálatos havas házak mögött elterülő kertekre, mezőkre. Milyen kár, hogy nem ide született, akkor jólét venné körül, mindig lenne mit ennie, finom ételek között dúskálhatna, szép lakásban lakna, soha nem fázna, tisztaság venné körül. Aztán belül megsajdult valami, és tudta, nem cserélné el a hazáját Ausztriáért. Az élet otthon sokkal nehezebb, néha elviselhetetlen, de az ő helye ott van, abban a dakon városban. Mint ahogy Natasának is.

– Cobenzl – kiáltotta a buszvezető.

A lány szempillája sem rezdült, mióta elindultak.

– Ez transzban van – döbbsen rá Kolja –, se lát, se hall. De a pénzt a jegyre ideadta – jutott eszébe hirtelen.

– Kahlenberg – kiáltotta ércesen újra a sofőr.

Natasa felállt, és fekete felhőként szinte ellebegett a férfi mellett. Így Kolja is leszállt a csúszós, jeges útra. Már sötétedett, a téli nap tompa sárga színben nézett az elvarázsolt erdőre. Natasa sietősen elindult a fák között vezető ösvényen. A hideg egy cseppet sem izgatta, kabátja tárva-nyitva, mint denevérszárny lebegett körülötte a szél rohamában. Kolját legjobban az bosszantotta, hogy míg ő majd a nyakát szegte a csúszós úton, addig Natasa úgy járt, mintha pázsiton lépkedne. Az ezüst törzsű nyírfák levél nélküli ágaikkal hidegebbet árasztottak, mint egy vaskorlát. Natasa a nyaktörő, meredek hegyoldalon, ahol út sem volt, elindult lefelé. Kolja fákba, bokrokba kapaszkodva követte. A lánynak szemmel láthatóan nem okozott gondot a hó, a jeges hegyoldal. – A jó ég tudja, miért nem szegi nyakát – gondolta Kolja –, én percekben belül kitöröm a magamét. – És tényleg, mintha gondolata testet öltene, zuhanni kezdett egy veremszerű gödör fenekére. Az volt az érzése, hogy sokáig zuhant, és mély verem lehetett, amibe beleesett. Fentről robaj hallatszott. Óvatosan felnézett és meghűlt ereiben az amúgy is jéggégé fagyott vér! A gödör szélén fahasábok garmadája sorakozott lezuhanásra készen. Egyetlen szál csenevész fácska tartotta a tucatnál is több, ölesre fűrészelt fahasábot. Kolja átkozta a favágót, aki ilyen gondatlanul rögzítette a hasábokat. Csuklójában éles szúrászt érzett. – Eltört! – gondolta rémülten. Megvizsgálta az előbukkanó hold fényében. Furcsán, kicsavarodva lógott a kézfeje a karján. Megmozgatta az ujjait, iszonyú fájdalom nyilallt bele. Valószínű kifricamodott a csuklója, ahogy lefelé zuhantában ráesett. Helyre kellene rántani, de ahogy megpróbálta, a pokoli fájdalom nem hagyta tovább mozdítani a csuklóját. Végiggondolta, mit tehetne kiszabadulása érdekében. Először is segítségért kiáltott. Natasát is szólította, bár nem reménykedett a fiatal lányban. Annak valami meglazult az agyában. Elég reménytelen, hogy valaki erre járjon, de azért előfordulhat és ha meghallja a kiáltást, biztosan utánanéz, ki járt pórul. Tíz perc után feladta, Natasa már úgyis rég messze jár. A fahasábok fenyegetően fészkelődtek odafenn a gödör szélén. Körülnézett a veremben, hova húzódhatna előlük, ha azok lezuhanának? Semmi! Mindenhol tömör fal mészkőből. Újra megpróbálta a csuklóját helyreigazítani, de a fájdalomtól ájultan hanyatlott vissza a gödör fenekére. Ezt egyedül nem tudja megoldani, az világos. Levette a sálját, rögzítő kötést készített a beteg csuklójára. A fogaival is besegített. Engedélyezett magának rövid pihenőt és végiggondolta, mi vár rá. A követségről itt nem fogják keresni, az egyszer biztos. Arra a lökött lányra nem számíthat. Vajon hova megy az éjszakában? Mi ez az egész? Elővette a zsebkését, megpróbált a mészkőbe lyukat fúrni, kaparni. Ha sikerülne a lábának egy pár kapaszkodót vájni, felmászatna a gödör falán. Ostobaság! Napokig tartana, amíg sikerülne egy lábfejnyit kifúrni. Ha egyetlen éjszakát itt tölt a gödörben, ebben a mínusz húszfokos hidegben, csonttá fagyva találják meg reggel a favágók. Dakoniában gyakran volt ennél hidegebb is, de itt Bécsben ritkaság az ilyen hideg tél. Majd lesz itt még hidegebb is, hiszen a környezetszennyezés miatt egyre szélsőséesebbé válik az időjárás. Fentről furcsa hangot hallott. Nem! Ez nem lehet igaz! Egy ronda pofájú, fekete pittbull vicsorgott a gödör szélén, szemben a fahasábokkal. A telihold fényében jól látható volt izmos, fekete teste. Pillanatok alatt vége lesz, ha ez az állat leugrik a gödör fenekére. Látta már, hogyan marcangolnak szét bárkit ezek az ember által megrontott vérengző fenevadak. Ösztöne meg a tapasztalata cselekedett helyette. Ügyesen eljátszotta, hogy hanyatt esett és az ütés hatására meghalt. Kicsavarodva, moccanás nélkül feküdt a jégverem alján. A kutya zavarodottan nézte, és közben félelmetesen morgott. Csak remélhette, hogy nem mer leugrani. Szempillái alól kilesett, s azt látta, hogy az állat leül a fagyos földre, és tanácstalanul néz le rá. A hideg átjárta az egész testét, a csuklója egyre jobban lüktetett. Választhatott a fagyhalál, vagy a kutya harapásai között. S ekkor még félelmetesebb dolog történt. A pittbull

vinnyogó hangot hallatva felállt, a holdfényében tisztán látszott, hogy hátán a fekete szőr égnek mered. Szeme kifordul, félelmében szűkülve húzódni kezd a gödör széléről az erdőbe. Mi jöhet még? – gondolta Kolja, felnézve a hideg csillagos égre. A fahasábokon Natasa állt. Koljában most egyszerre túlvilági félelmet keltett a fiatal lány. Az arca égnek emelve szinte áttetsző volt, mögötte látni vélte a kék eget és a csillagokat. Fekete hosszú kabátja egybeolvadt a sötétséggel és denevérszárnyként csattogott körülötte. Dobbantott egyet a lábával és a fahasábok hullani kezdtek a gödörbe. A hadnagy ép kezével eltakarta az arcát, hogy ne lássa a biztos halált, csak várta, mikor loccsantja szét az agyát valamelyik alázuhanó, súlyos rönk. Az élete nem pergett le a szeme előtt, mint számtalan könyvben olvasta, így nem is halt meg. A fahasábok a másik oldalon lépcsőfokokként tornyosultak, felnézett, de addigra már nem látta Natasát, csak az eget, a fénylő holddal. Azért eltartott egy jó darabig, amíg figyelve minden lépésére, nehogy a fatönkök leomoljanak, feljutott a gödör szélére. Verejtékezve, reszkető lábakkal, a fájdalomtól hangosan nyöszörögve leült egy fatörzsre. Iszonyúan kifáradt, semmi kedve nem volt útnak indulni az erdőben Natasát keresni. Megmentette az életét, az igaz, de nem érzett hálát iránta. Sokkal lassabban, mint szeretette volna, araszolt vissza a buszmegállóba. Az út csúszós volt, mint egy jégpálya. Sok mindenben keresztül ment már életében, de ilyen pocskul még nem érezte magát. Útközben többször elesett. Kimondhatatlan kínok között ért fel az erdei útra, és mielőtt a buszmegállót elérte, taxit látott közeledni. Leintette, s megkönnyebbülésére a sofőr nem ijedt meg a zilált külsejétől, hanem részvéttel kérdezgette, mi történt. Elmondta neki, ami hirtelen eszébe jutott, hogy a barátnőjével még világosan feljöttek és elindultak Leopoldsberg felé kirándulni. Az út közepén összevesztek és ő dühösen lefutott az erdőn keresztül, ahol belezuhant egy mély gödörbe. A taxis elvitte a bécsi központi kórház elsősegély osztályára, ahol rendszeren ellátták kifecamodott csuklóját, kellő fájdalmat okozva az amúgy is megviselt Koljának. Onnan egyenest a Dakon Kultúra Házához ment, hogy lássa, megérkezett-e közben Natasa? Először Anna Bazarkovához csengetett be, akit jól megijesztett a torzonborz külsejével. Ruhája csíkokban lógott rajta, piszkosan, sárosan álldógált a patyolattiszta előszobában. Nem törődve Anna tiltakozásával, lerogyott egy kényelmes fotelbe a tévé elé s egy reflexszerű mozdulattal kikapcsolta a készüléket, mire az asszony felháborodva tiltakozott.

– Natasa itthon van? – kérdezte mord arccal.

– Együtt jöttünk haza, ahogy szoktunk. Bevásároltunk a sarki csemegében, hívtam, nézzük meg kedvenc sorozatunkat, de elhárította. Fáradt volt, le akart pihenni. Nem tiltakoztam, látszott rajta a kimerültség. Biztos lefeküdt aludni, mert nagy csend van nála.

– Vagy elment otthonról. Én ugyanis találkoztam vele a Grinzing felé menő villamoson – mondta Kolja mérgesen.

– Az ki van zárva – tiltakozott Anna –, ki sem mozdult a lakásából.

Kintről a folyosóról pokoli ajtónyikorgás hallatszott. Anna bedugta a fülét, Kolja csodálkozva nézett rá.

– Mi a csuda volt ez? – kérdezte.

– Natasa kijött a lakásából. Azt a zajt, amit az ajtaja csap, nem lehet nem hallani. Így mindig tudom, mikor megy el. Pedig beolajoztuk, és Vologya, a villanyszerelőnk szintén bekente csapágykenőccsel! Hiába, az ajtó így is nyikorog egy pár hónapja, és a frászt hozza rám, meg a folyosón lakókra.

Anna kifulladásig megállt, s az ajtóhoz ment, hogy beengedje Natasát. Hófehér melegítőjében a fiatal lány csodálatosan elegánsnak, míg Anna otthonkájában falusi fejőasszonynak hatott. Kolja meg a rongyaiban hajléktalan csavargónak nézett ki. Natasa döbbenetesen nézett a fiatal

rendőrhadnagyra! Hogy kerül ez ide? Egyáltalán mi ez az öltözet rajta? Ez volna az eleganciájáról híres Kolja Oblamov?

– Mi történt magával? – érdeklődött közelebb lépve. – Hajléktalanok között keresi Ványa és Iljics gyilkosát? Ezért öltözött ilyen rongyosan?

– Ez jó, nagyon jó Natasa! Pont maga kérdezi tőlem, pont maga, aki miatt majdnem meghaltam egy gödörben a bécsi erdőben! Igaz, a végén megmentett, de valahogy nincs kedvem megköszönni. A csuklóm fáj, ki tudja rendbe jön-e, s egyáltalán használni tudom-e még valaha! – Kolja elkeseredetten nézett Natasára.

– Én ebből az egészből egy szót sem értek. És te, Anna? – fordult segélykérően a barátnőjéhez.

– Ebből elég, Natasa! Tagadja, hogy ma délután pontosan négy órakor felszállt a grinzingi 38-as villamosra? Aztán átszállt a kahlenbergi autóbuszra, felment vele a hegy tetejére, ott leszállt és egy nyaktörő ösvényen elindult lefele Cobenzl irányába? – kérdezte Kolja felindultan.

– Tagadom! Fél négykor Annával megérkeztünk a lakásunkba és azóta ki sem mozdultunk. Én aludtam, Anna tévét nézett. Ő mindenképpen hallotta volna, ha elmegyek. Ez az átkozott ajtó olyan hangot ad ki, mint egy angliai kísértetkastély toronyszobájának rozsdás sarokvasa. Még a gondolat is képtelenség, hogy én Grinzingbe mennék, egyedül! Mit keresnék én kora esti órában a Kahlenbergi hegy tetején? Mínusz 20 fok van, hadnagy! Megfagynék abban a hidegben. – Natasa őszintén felháborodottnak látszott. Annával együtt úgy néztek a fiatal nyomozóra, mintha az elvesztette volna el az esztét.

– Márpedig én biztos vagyok benne, hogy magát láttam, hacsak nincs ikertestvére. Ruházata régies, különös volt. Egészen másképp volt öltözve, mint délben az ebédnél – hirtelen elhallgatott, eszébe jutott egy jó ötlet. – Mondja, Natasa bemehetek magához? A jelenlétében átkutathatnám a lakását.

– Felőlem – válaszolta kényszeredetten Natasa. – Nincs nekem semmi titkolnivalóm. Itt a kulcs, nézzen csak meg nyugodtan mindent. Én addig Annával maradok.

Kolja így szakadtan, piszkosan, serényen elindult az ajtó felé. Már majd szétpattant a feje a délután történetektől. Natasa ajtaja valóban fülsértő hangot adott, amikor kinyitotta. A parányi előszobában minden rendben volt. Nyoma sem látszott havas csizmának, denevérszárnyú nyirkos, fekete kabátnak. Rendes télikabát lógott a folyóson, cseppet sem hasonlított arra fürmedvényre, amit Natasa délután viselt. A csizma is csontszáraznak tűnt. A szoba viszont meglepően nagynak látszott és volt valami hallatlanul tiszta illata. Kolja percekig állt a régies komód mellett, megpróbálta beazonosítani ezt az egyszerű illatot. Leginkább szénaszagra emlékeztetett, fenyőillattal keveredve. A komódból jött és beborította az egész szobát. Hosszú percekig állt és élvezte a nyár páratlan illatát. Szíve csordultig telt szánalommal az emberek iránt, akik talán egész életükben sem érzik a széna illatát, zsúfolt, autóbűzös városi levegőben élnek le rövid kis életüket. Azután felrázta magát nyomasztó gondolataiból és végignézte az összes szekrényt, fiókot, de még az ágyat is szétbontotta. Alá is benézett, sehol semmi árulkodó ruhadarab, ami Natasa erdei sétájára utalt volna. Hirtelen szorongás fogta el, megmagyarázhatatlan borzongás, a kín, a szenvedés, a fájdalom feltartóztathatatlanul kúszott feléje a fürdőszobából. Sehogy sem tudta rászánni magát, hogy kinyissa a fürdőszoba ajtaját. Aztán az ajtó és a padló közötti résen, lassan, nagyon lassan sötétszínű folyadék kezdett szivárogni. Elég régóta volt már rendőr ahhoz, hogy tudja, mi lehet ez a sötétvörös folyadék. Vér, sűrű ragacsos vér! Lassan elővette a pisztolyát, kibiztosította, s halkán, mint a levegő áramlása, kinyitotta az ajtót. A fürdőszoba padlóján Natasa feküdt vérbe fagyva, a szája kinvigyorra torzult, látszottak a kivert fogai. Ilyen ártatlan fiatal halottat, így megcsonkítva Kolja még sosem

látott. Az iszonyat mögött a dühroham, mint szélvihar kerekedett benne. A fiatal nő halott volt, semmi kétség. Kolja megfordult, hogy telefonáljon s akkor a rettenet hirtelen elviselhetetlenné fokozódott: a szoba bejáratánál, az ajtóban Natasát pillantotta meg Anna társaságában.

Mára ez túl sok volt Koljának. Szép csendesen elájult és a feje a padlóra koccant.

4. fejezet

A konzul látomása

Mihail Bogdanovics, a konzul, feszengve dőlt hátra a nagykövet kedvenc karosszékében. Legszívesebben kiugrott volna belőle és meg sem állt volna a lakásáig. A fotelt kitisztították, de ő még mindig érezte rajta Iljics vodkájának, bagójának s főképp halálverejtékének szagát. De Borisznak látnia kell, hogy a fotelben lehet ülni Iljics halála után is. Ez volt a kedvenc ülőhelye. Mindketten rosszul érezték magukat, Kolja kórházban fekszik komoly sérülésekkel, talán még meg is zavarodott. Nekik pedig egy nevetséges üggyel kell foglalkozniuk ebben a tragikus helyzetben. Épp megnézték a videofilmet, amelyet az osztrák rendőrök délben átadtak és bemutatnak Mihailnak. A filmen Ludmilla volt a főszereplő meg a Stadtpark szerencsétlen tuja bokrai. Ludmilla torzonborz öltözetben egy sövénynyíró ollóval összevissza szabdalta a szerencsétlen tujákat. Azután kérébe rakta, összekötözte őket, vállára vette és mint egy rőzse-hordó boszorka, elindult velük a követség épülete felé. A kamera nem követte ugyan végig, de az elszórt tuja ágak elvezették a rendőröket a dakon követségig. Az osztrákok nem minősítették Ludmilla viselkedését a szégyenében majd elsüllyedő konzul előtt, csak nyomatékosan felhívták a figyelmét arra, hogy ha ez még egyszer előfordul, eljárást indítanak Ludmilla ellen. Borisz Kuznyev sápadozott mérgében, és úgy érezte, akadozik a szívverése.

– Mit csináljunk, Mihail? Nem küldhetjük haza, amíg le nem zárjuk ezt az ügyet. Beszélünk kell vele, hogy többet ilyesmi elő ne forduljon. Erről jut eszembe, még nem tudsz mindent. Körülbelül negyedórája jelent meg egy üzenet a képernyőn. Gyere már, mozdulj meg, nem ülhetsz a fotelben egész este. Még görcsöt kapsz, látszik rajtad a páni félelem, hiába akarsz kedvet csinálni nekem, én abba a fotelbe többé be nem ülök. Még ma este levitettem a raktárba – ezzel megindult a szomszéd szobába, ahol a számítógépe volt. Beütötte a jelszót és máris megjelent a háborzongató üzenet:

Ludmilla Csereskova †
„HAMAROSAN”
A Követség Árnyai

– Te jószágos ég! – nyögött fel Mihail, s az arcán patakokban csorogni kezdett az izzadság. – Hát nincs vége, folytatódni fog és Kolja ott fekszik eszméletlenül a kórházban.

– Mihail! Szedd össze magad! Ide kell hívnunk Ludmillát és figyelmeztetnünk kell a rá leselkedő veszélyre. A tujaszabdalásról is le kell szoktatni! Egyáltalán, mi ütött bele, hogy így elbánt azokkal a szerencsétlen növényekkel? – A nagykövet ritkás haját tépdésve rogyott le a székébe.

– Egy éve csinálja! Legalább is az osztrák rendőrök szerint. Ők már régóta keresték a tettest. Öröket állítottak, de ez a boszorka kicselezte őket. Fogalmam sincs, miért csinálta. Részege állat, de tudtommal nem elmebeteg. Majd megfenyegetjük, hogy haza kell költöznie, ha még egyszer megcsönkítja a fákat. Ettől nagyon fél, tisztában van vele, hogy otthon újra nyomozhat. Te meg figyelmeztetted a rá leselkedő veszélyre, elvégre te vetted észre a képernyőn az üzenetet – mondta határozottan Mihail. Még hogy ő szedje össze magát! Sokkal strammabb, mint Borisz, pedig beteg a szíve. – Kolja, Kolja – kesergett magában – cserben hagyta minket. Egyáltalán, mit keresett abban a szokatlan időben a bécsi erdőben? Ezzel a kérdéssel bizony holnapig várni kell. Addig a sokkhatás kivédése miatt altatják.

– Hivasd ide Ludmillát! – kérte Borisz –, megmutatjuk neki a videofelvételt, így nem tudja letagadni, amit tett. Mert nála nagyobb hazugot nem hordott a föld a hátán. Ketten azért jobban elbánunk vele, mint a lakásában. De kemény dió lesz, nekem elhiheted – kesergett a követ.

Mihail kiment a szobából, hogy szóljon Aljosának. A márványtermen kellett keresztülmennie, ahol sötét volt és minden nyirkos a hidegtől. Nem fűtötték a hatalmas termeket. A tükrök sejtelmesen verték vissza puffadt arcát, ettől a látványtól elment minden életkedve. És jaj, rémülten látta, hogy a kanapén ül valaki! Biztosan csak Aljosa, nyugtatta magát. De nem, mindössze egy ottfelejtett kabát volt. Borzongott a félelemtől, vagy inkább a hidegtől, hát meggyújtotta a villanyt és ment tovább. A titkárságon sem talált senkit. Hová tűntek ezek? A munkaidőnek vége, az igaz, de ritkán mentek haza az emberek az este előtt. Le kell mennie a portára, biztosan ott locsognak, ahogy szoktak. A félemeleten, a gazdasági igazgató szobájában égett a villany. A fénymásoló egyhangú kattogása megnyugtatta zilált idegeit. Az irodában nem talált senkit. Százszor megmondta már nekik, hogy ne hagyják égve a villanyt, és a fénymásolót is csak akkor üzemeltessék, ha van ott valaki. Lehajolt, hogy kikapcsolja a gépet. Akkor látta meg a dívány alól kilógó lábat. Mihail Bogdanovics férfi létére nem sikoltozhatott, de a szíve dobbanása elnyomta a másológép hangját. Zubov, a gazdasági igazgató lábfeje kicsavarodva kandikált ki a dívány alól. Minden bátorságát összeszedve megfogta, és a bokájánál fogva húzni kezdte kifelé.

– Ne, ne bántson! – nyöszörgött a láb gazdája.

– Hála a jó Istennek, ez él – mondta hangosan a konzul magának. Közben előtűnt Zubov feje, oldalról ránézett Mihailra és ráripakodott:

– Elment az eszed, hogy így rám ijesztesz, mit lopakodsz be az irodámba!

– Hogy én! Én csak egyszerűen bejöttem és itt találtalak a szelon alatt – mérgelődött Mihail, – egyáltalán mit keresel a heverő alatt?

– Begurult a golyóstollam, itt van ni! – mutatta diadalmasan Zubov.

– Jó, de minek mondtad, miközben húztalak, hogy ne bántsalak? – szívóskodott a konzul.

– Én nem mondtam semmi ilyesmit! – tiltakozott Zubov haragosan. – Legfeljebb azt mondhattam, ne rángass.

– Jól van – hagyta rá fáradtan Mihail –, nekem mennem kell, Borisz türelmetlenül vár.

– Felmész hozzá? Várj, kikapcsolom a fénymásolót és megyek veled – serénykedett Zubov.

– Még előtte le kell menjek a portára, meg kell keresnem Aljosát. Hol a csodában csavarog ilyenkor? Érthetetlen. Mindenki meg van zavarodva, ezek a gyilkosságok megviseltek minket. Aljosának a követre kellene figyelnie, mindig az előszobában szokott dolgozni. Remélem, nem gyilkolták meg őt is! – Mihail újra megborzongott, ma már másodszor. Remélte, nem lesz influenzás.

– Nem, őt nem gyilkolták meg. A Követség Árnjai Ludmillát nevezték meg következő áldozatnak. Borisz Kuznyev nekem meg is mutatta – a gazdasági igazgató eközben akkurátusan kikapcsolta a fénymásoló gépet. A heverőt helyretolta és a konzullal együtt elindult a folyosóra.

– Nem oltottad el a villanyt – figyelmeztette Mihail.

– Nem is fogom! Hadd higgyék, hogy bent vagyok, így nem mennek be papírt vagy egyebet csórni.

Mihail nem foglalkozott tovább az üggyel. Örült, hogy Zubov él és vele van. Nem kell a rosszul megvilágított lépcsőházban egyedül bandukolnia lefelé. Azért szorosan mentek egymás mellett, a széles lépcsőkön ez nem jelentett gondot. Láta, hogy Zubov állandóan hátra-hátrafordul és a sötét folyosót kémleli. Biztos volt benne, hogy a gazdasági igazgató nem a tollát kereste a heverő alatt. Lentről, a porta felől egyetlen hang sem hallatszott, síri csend lapult fenyegetően a vörös szőnyegeken. Majdnem felkiáltottak idegességükben, amikor egy rakás embert pillantottak meg a porta előtti térben. Ott volt majdnem mindenki a követségi dolgozók közül. Jurij szorgalmasan töltögette a vodkát a poharakba. Mihailnak a vérnyomása az egekig szökött, legszívesebben összeverte volna őket a pusztá öklével. De türtőztette magát, mélyeket lélegzett, kezelte a stresszt, ahogy egy egészségügyi újságban olvasta.

– Emberek, hogy merészeltek munkaidőben inni? Elment a józan eszetek? – kiáltott rájuk.

– Már vége a munkának, Mihail Bogdanovics – méltatlankodtak kórusban –, azt teszünk, amit akarunk. Emberek vagyunk, húsból és vérből, nem gépek. Itt rettenetes dolgok történtek. Két munkatársunkat kegyetlenül meggyilkolták. A harmadikat most készülnek elintézni a Követség Árnjai. Nekünk szükségünk van erre a kupica vodkára, hogy ép ésszel kibírjuk – szóno-kolt Aljosa, a követségi titkár.

– Jurij szolgálatban van – szólt rájuk szigorúan Mihail. Annyira mérges volt a vodkázásért, hogy a félelmét is elfelejtette.

– Én nem is iszom. Soha nem szoktam szeszes italt fogyasztani. – Ez azért túlzás volt, de a többiekhez képest valóban keveset ivott.

– Jurij! Menj, hívd le Ludmillát! A követ beszélni akar vele.

– Hívd le te, Mihail! Az a nő ki nem állhat engem, s amilyen hangulatban van, belém vágja a konyhakést. Különben a portát nem hagyhatom el, a nagykövet utasított, hogy legyek itt, míg az új portás meg nem érkezik az éjszakai géppel – felelt a biztonsági őr.

– Jól van, Jurij! Ha így folytatod, a hajnali repülőjáratral mehetsz haza Dakoniába. – Mihail nagyon mérges volt erre a fegyelmezetlen népségre, de nem tehetett semmit.

– Ludmilla olyan részeg, hogy úgysem használható semmire. Holnapig kialussza magát. Nincs értelme a követséghez citálni – szólt közbe Olga békítően. Ő nem ivott, szemével állandóan a konzuli bejáró sötét folyosóját fürkészte.

– Mindegy, meg kell próbálnom. Beszélni akarok vele más dologról is. Te jössz, Zubov? – kérdezte reménykedve.

– Nem! A világért sem megyek végig sötétedéskor azokon a folyosókon. Azt mondják, ez az épület valamikor kórház volt. A szenvedés beleívódott a falakba. Mérhetetlen szenvedés! Hiszen a szegények kórháza volt, akikkel azt tehettek az orvosok, amit akartak. Ne menj te sem, Mihail! Ludmilla be sem fog engedni, arra mérget vehetsz! – Zubov sajnálta a konzult, de jó oka volt rá, hogy ne akarjon vele menni.

Mihail azonban kényszeredetten elindult, mert hát csak nem futamodik meg egy sereg ember szeme láttára?

– Várj! – szólt utána Olga – megpróbáljuk telefonon elérni. Bár részegen soha sem veszi fel a kagylót, nehogy meghallják a hangján, ha ivott. Jurij, hívd már fel, minek fáradjon Mihail, ha nem muszáj.

A biztonsági őr serényen tárcsázott. Mind feszülten hallgatták a telefon kicsengését, de a konzul kétségbeesésére a halott portás felesége nem vette fel a kagylót.

– Majd verd meg jó erősen az ajtaját, azt biztosan meghallja – tanácsolta Aljosa.

A konzul megadta magát az elkerülhetetlennek és elindult a kiürült váróterem felé. Átment rajta a következő folyosóig, ahol még egy porta volt, de éppen délután nem ült senki. Az utca felé a kapu vaspánttal volt lezárva. Balra nyílt a lakásokhoz vezető ajtó, a felesége már biztosan várja valami odakozmált étellel. Ez végképp nem dobta fel. Majd útközben beszél hozzá, hogy ne várjon rá a vacsorával. A folyosón síri szag terjengett, biztos a ládában virágzó krizantémoktól. Ludmilla vele együtt a második emeleten lakott, természetesen lifttel megy, csak nem fog gyalogolni a beteg szívével. Míg a felvonóra várt, elgondolkodva beleszagolt a levegőbe. Meg mert volna esküdni, hogy a krizantém illata mellett éterszagot is érez. Mielőtt beszállt a liftbe, alaposan bekémlelt, de szerencsére nem volt benne senki. Ő maga sem tudta, mit várt. Néhány vértócsát? Felfelé menet jutott eszébe, hogy a felesége ráparancsolt, hozzon a portáról kávé, csokoládét. A portás mindig tartott gyári friss kávé, teát, csokoládét és egyéb finomságokat. Akkor inkább nem néz be az asszonyhoz, Borisz úgyis türelmetlenül várja, nem kóricálhat össze-vissza. A lift, úgy tűnt, csak vánszorog felfelé. Nagyon öreg lehetett már, minden régi volt benne, a tükör a falon, a nyomógombok, az ajtaja. Végre megállt a második emeleten. Megkönnyebbülten szállt ki belőle, mindig félt, hogy egyszer csak nem bírja tovább, és megakad két emelet között. Kinyitotta az ajtót, óvatosan kikémlelt, aztán pánikszerűen becsapta a lift ajtaját. Remegve a falhoz lapult. Ludmilla ajtaja előtt, szakadozott fehér ruhában egy fiatal lány feküdt. Körülötte hatalmas vértócsa! Csapzott haja eltakarta arcát. Most mit csináljon?! Mit tegyen? Úgy látszik, Ludmilla tökéletesen megzavarodott, az ollójával meggyilkolta ezt a fiatal lányt. Segítséget kell hoznia, annak ellenére, hogy szegény teremtesen már senki sem segíthetett, hiszen halott, semmi kétség. Minden jel arra mutatott, hogy valaki kegyetlenül elbánt vele. Rohant vissza a portára, ahogy csak rozzant, lerobbant szervezete bírta. Sípolt, fújtatott, mire elérte az embereket, akik valamivel jobb hangulatban iszogatták a vodkát, Olga még virslit is főzött nekik a követség konyháján. A konzul láttán a szerencsétlenek kétségbeesett sietséggel tömték magukba a maradék ételt.

– Mihail, mi történt? Úgy nézel ki, mint aki kísértetet látott! – fogadta Olga.

– Gyorsan – lihegte a konzul –, gyertek velem mindannyian! Ludmilla meggyilkolt valakit. Egy ismeretlen fiatal lányt! Ott fekszik az ajtaja előtt, hatalmas vértócsában. Jóságos Istenem! Mi lesz, ha egy osztrák lányt ölt meg?

Mind rohanni kezdtek Mihail nyomában. Egymást taszigálva siettek a várón keresztül a követségi lakásokhoz vezető ajtóhoz. Legelől Olga rohant, kövér alakja valósággal hasította a levegőt, gyógyapapucs csattogott a márványkövön. Félt, rettenetesen félt, hogy Natasa fekszik ott vérbe fagyva. Ludmilla utálta Natasát, mindig gyilkos szemeket meresztett rá a háta mögött. Olga nem tudta mire vélni ezt a feneketlen gyűlöletet, egyszer még meg is kérdezte erről Ludmillát, aki azt válaszolta: „Ki nem állhatom ezt a finom úri teremtest, lenéz minket, Olgácska, mélyen lenéz minket, téged is, csak te nem veszed észre.”

– Ha bántotta Natasát, kitekerem a nyakát! – fogadkozott Olga rohanás közben. A liftbe nem fértek be mindannyian, a mozgékonyabbak a lépcsőt választották, de Olgának sikerült a konzulba kapaszkodva beférnie a liftbe. Már majd kiszakadt a tüdeje, a szegycsontja mögötti szűrő érzés is megállást parancsolt rohanó lábainak. Ők előbb értek fel a második emeletre, mint a többiek. Zubov lépett ki elsőnek a liftből, arcát borzadva fordította Ludmilla ajtaja felé.

Nem volt ott senki! A vörös szőnyeg sértetlenül futott végig a folyosón.

– Nincs itt semmiféle fiatal lány – mondta egész feleslegesen, hiszen a többiek is látták, hogy nincs itt holttest. Ilyen rövid idő alatt, ennyire takarosan senki nem lett volna képes a folyosót rendbe hozni. Olga megkönnyebbülten dőlt a falnak, már levegőt is kapott, a szűrő érzés megszűnt a mellkasában. Csak szegény Mihail rohagált esze nélkül a folyosón.

– Itt volt! Itt feküdt ebben a pillanatban! Nem tűnhetett el ilyen rövid idő alatt – még a követ is megtapogatta Ludmilla ajtaja előtt, amely éppen kinyílt, és teljes életnagyságban Ludmilla lépett ki rajta, hihetetlenül koszos otthonkájában. Kezében az elmaradhatatlan cigaretta parázslott. Mögötte tujaerdő illata áradt a folyosóra.

– Mit akarnak itt az elvtársak? Nem tisztelik egy özvegy fájdalmát? Hát semmi sem szent már ezen a redves követségen? Maga meg, Mihail Bogdanovics, miért tapogatja a padlót az ajtóm előtt? Elment az esze? Nem én takarítom ezt a kócerájt, tudhatná! Szegény Ványám teste még ki sem hűlt, de maguk nem hagynak nekem békét még a gyászomban sem! – Ludmilla szemérmetlenül elővett egy konyakosüveget az ajtó mögül és meglengette a konzul felé. – Ezzel az üveggel verem be a fejét, ha azonnal nem viszi el innen ezt a bandát.

– Itt, a maga ajtaja előtt öt perccel ezelőtt egy törékeny fiatal lány vérbefagyott holtteste feküdt, ne is tagadja! Mit csinált vele? Hova tüntette? – támadt rá a konzul válaszképpen, miután biztonságos távolságra húzódott a konyakosüvegtől.

Eltartott egy darabig, amíg Ludmilla felfogta Mihail Bogdanovics szavait. Akkor viszont elsápadt és falevélként remegve lapult a folyosó falához.

– Milyen fiatal lányról karattyol itt össze-vissza? Jöjjön, nézze meg a lakásomat, de csak maga, nem az egész horda – kiáltott a többiekre, hangjának ereje azonban messze elmaradt a szokásostól. Percről-percre józanabb lett, már nem látszott részegnek, mindenki látta rajta, hogy halálosan fél. S ettől a többiek is kivétel nélkül mind rosszabbul érezték magukat.

Zubov hideg verejtékben fürödve suttogta a csendbe: – A kísértet itt volt, a kísértet feküdt itt vérbe fagyva! Itt halhatott kínhalált az orvosok keze között, ebben a néhai kórházban. Fehér, ódivatú ruhában van, én is gyakran látom, ma is bent volt a szobámban. Előle bújtam a heverő alá Mihail, nem a tollam kerestem. Ott volt az irodámban, a fénymásoló gép mögött, kinyitotta a száját és megmutatta a kiveret fogait. A szeme is sérült, gyönyörű szép szeme van, de iszonyatosan megverte valaki. Rám mutatott a kezével és az ujján, az ujján ott volt Natasa denevéres gyűrűje! – Zubov értetlenül nézett körbe, mintha magyarázatra várna a többiektől.

– Nem, dehogy! Egy idősebb nő járkal éjszakánként hálóingben, nem egy fiatal lány. Én kétszer láttam, de nem mentem utána. Kísértetek pedig nincsenek – ezzel a logikátlan mondatdal fejezte be Olga a mondandóját, miközben erősen Ludmillára nézett.

– Igenis vannak Olga, vannak kísértetek! A halottak visszajárnak bosszút állni. Ő intézte el Ványát meg Iljicset is! És most én következem – Ludmilla remegett kinyílt ajtója körül, mint egy hulló. – Ott a sarokban, ott lapul, kezében egy ezüst zsinórral, azzal akar megfojtani – azzal Zubovra vetette magát. – Szóval Te is a listáján vagy? Nem tudtam. Ne hagyjatok, tegyetek már ellene valamit!

– Nincs ott senki, jöjjön, nézze meg – Aljosa erőszakkal odavonszolta Ludmillát.

– Tényleg nincs, kösz Aljosa. Mihail jöjjön, megmutatom a lakásomat, meglátja, nem találja ott azt a fiatal lányt, kísértetet látott.

Így ketten a konzullal, mögöttük Olgával, bementek Ludmilla lakásába. Elég félelmetesen festettek a szobák. A portás özvegye fekete selyemmel takart le mindent, az asztalokat meg a székeket. A csonkolt tuják vizes vödörökben álltak a bútorok között. Egy kép a falnak fordítva

szintén fekete selyemmel volt letakarva. Míg Olgával a konyhába ment Ludmilla, a konzul megfordította a képet. Ványa volt, rendőri egyenruhában, sátánian vigyorgott a fényképezőgép lenscséjébe. Mihail puffadt, vizenyős szeme fürkészve nézte a fiatal Ványa fényképét. Nagyon ismerős volt, pedig eddig azt hitte, hogy a portást itt látta először. A konyhából Ludmilla varjúhangja károgott a tudatába.

– Mihail, jöjjön már! Olga megvágta magát a konyhakéssel.

Erre berohant a konyhába, de szerencsére ott nem történt nagyobb baj. A kés borotvaéles volt, Olga meg szerencsétlenül, az élénél fogta meg, amikor el akarta tenni a konyhakredenc fiók-jába.

– Egyáltalán minek fogtad meg? – dohogott a közben teljesen kijózanodott Ludmilla. – Ne rendezkedj itt nekem az én konyhámban!

– Hozzon már valami kötszert! – szólt rá élesen Mihail.

Miután bekötözték Olga kezét, Ludmilla sopánkodása közepette végigjárták az egész lakást, rendetlenségen kívül azonban semmit sem találtak.

– Ludmilla, most velünk kell jönnie, a nagykövet várja. Vegyen fel valami rendes ruhát, itt megvárjuk Olgával – ült le a konzul a nappaliban, háttal Ványa falhoz fordított fényképének.

– Nem megyek! Gyászolom szeretett férjemet – tiltakozott Ludmilla könnyecseppeket erőltetve vérekes szemébe.

– Akkor pedig kezdhet csomagolni, irány hazafelé, gyászolja otthon a halott férjét. Magának itt én vagyok a főnöke, és ha tíz percen belül nem jön velem a nagykövethez, elbocsátjuk – Mihail szétforrt a méregtől. Elege volt ebből a buta tyúkból. Pillanatnyilag, így sövénynyíró olló nélkül, veszélyesnek sem látszott.

Ludmilla beletörődött a megváltoztathatatlanba, elindult hát átöltözni. Bár otthonkában jobban érezte magát, nem mert ellenkezni a konzullal. Olga csendben ült, még mindig hatása alatt volt ennek a rémes délutánnak. Rémisztő volt Ludmilla lakásának látványa is, a fekete lobo-gók, a letakart bútorok, az egész baljóslatú elrendezése. Mindehhez az összekaszabolt, vöd-rökben, cserepekben álló tuják tömkelege. A jó ég tudja, mit gondolt Ludmilla, amikor ezeket a szerencsétlen növényeket így helyben hagyta? Normális ember ilyet nem tesz! Nagyon vigyázni kell ezzel a növel. Mihail is jobban tenné, ha nem ingerelné a gonosz boszorkányt.

Mihail még körbeszaladt a lakásban, rengeteg szoba volt, fogalma sem volt arról, hogy ez ilyen óriási lakás. Olga mindenütt a nyomában csattogott, de ettől nem lett bátrabb. A fiatal női hullának nyoma sem volt, így felmentette Ludmillát az iménti vád alól. Még az erkélyre is kinéztek. Az épülettel szemközti járdán zöld egyenruhában, vészjóslóan álltak az osztrák rendőrök. Felnéztek a kilépőkre, mire Olgával együtt villámgyorsan visszahúzódtak. Ludmilla már készen állt, talpig fekete posztóban, egy legalább ötven éves kosztümbe öltözve szemre-hányóan nézett rájuk.

– Na, megyünk végre, vagy álljak neki vacsorát főzni maguknak? – kérdezte a régi szarkasztikus hangján. – Meddig óhajtják a nyomozót játszani?

– Tényleg! Hol van Kolja? – jutott Olga eszébe.

– Kolja? Kórházban fekszik, kómában van a szerencsétlen. Csak annyit tudunk róla, hogy délután egy Natasához hasonló nőt követett Grinzigbe, onnan fel Kahlenbergbe, ahol tisztázatlan körülmények között belezuhant valami gödörbe, csodával határos módon kimászott, taxiba ült és a központi baleseti kórházban kötött ki, ahol elsősegélyben részesítették. Onnan egyenesen

a Dakon Kultúra Házába hajtott, hogy kihallgassa Natasát, ha hazaérkezett. Előbb Annához ment, de az nem tudott semmit. Időközben Natasa is átment Annához, Kolja mindkét nőt az örületbe kergette a kérdéseivel. Natasa tagadta, hogy Grinzingbe, pláne Kahlenbergbe ment volna, pláne, hogy ugyanazzal a busszal, mint Kolja. A vallomását Anna Bazarkova is minden kétséget kizáróan megerősítette. Kolja akkor azt kérte, hadd menjen át Natasa lakásába és nézhessen körül. Biztosan azt gondolta, talál valamit, ami az ő állításait támasztja alá. Natasa beleegyezett, ő Annával maradt, így Kolja szakadozott, piszkos ruhájában átvonult a másik lakásba. Hogy ott mi történt, a jó ég tudja. A két lány elunva a várakozást utána ment, és Kolja, meglátva Natasát, ájultan esett össze. A két nő nem értett az egészből semmit, azóta is azt hiszik, Kolja megőrült.

– Szerintem is elment az esze a hadnagynak – vágott közbe Olga. – Natasa nagyon rosszul tájékozódik, a nyelvet is alig beszéli, mit keresett volna sötétedéskor a bécsi erdőben? Még a gondolat is abszurd! Te is jól tudod, Mihail.

– Hm, hm lehet, hogy igazad van Olga. Mindenesetre várnunk kell a magyarázattal, amíg Kolja felépül. – A telefoncsengésre mindhárman ugrottak egyet. Végül Ludmilla felvette és érces hangján belehallózott. A nagykövet kívánta tudni, vajon ott alszik-e a konzul Ludmillánál, vagy még ma szándékozik-e visszajönni vele.

– Már úton vagyunk Borisz, akadt egy-két probléma, de megoldódott magától. Öt perc múlva megérkezünk – tette le gyorsan a kagylót Mihail.

Kint a folyosón nem találtak senkit. A konzul felháborodott munkatársai hűtlenségén, igazán megvárhatták volna. Bemegy az oroszlan barlangjába, de ezeket ez hidegen hagyja. Míg a liftre vártak, határozottan éterszagot éreztek. Ludmilla megvetően beleszippanzott a levegőbe a húsos orrával.

– Inkább vodkát permeteznének a levegőbe ezek a kórházi kísértetek – gúnyolódott.

– Igaza van Aljosának. Ezek a kísértetek a kórház félrekezelt betegei. Sokan meghalnak az orvosok hibájából. Az unokatestvérem éveken keresztül vízajtókat szedett, de az orvos nem figyelmeztette, hogy szedjen hozzá káliumot. Emiatt aztán szívelégtelenségben halt meg – mondta Olga.

– Van olyan vízajtó, amihez nem kell káliumot szedni, én is olyat kaptam – jegyezte meg Mihail.

– De ahhoz, amit a rokonom szedett, kellett volna. Egy ismerős gyógyszerész a közeli patikából, az jött rá, hogy a rokonom nem szedi. Figyelmeztette, hogy baj lesz, de már késő volt.

Ludmilla gyászosan bólogatott a fekete posztókosztüm hajtókája fölött. Végre felvergődött a lift a második emeletre, Mihail még egy utolsó pillantást vetett a holttest hült helyére. Az is kiderült, hogy Ludmilla fokhagymát vacsorázott, aminek a bűze még intenzívebb volt, mint az alkoholszag. Mihail Olga felé húzódott, de hiába, a fokhagymaszag töményen beburkolta a zárt helyiséget. Végre megállt a lift a földszinten, a konzul ment előre, mint férfi és főnök egy személyben. A nők mögötte reszkettek a nyirkos hidegben.

– Ez a követség egy jégverem – panaszkolta Ludmilla.

– Ma még hidegebb van, mint máskor – helyeselt Olga –, egyszerűen érthetetlen, még köd is gomolyog a levegőben.

Mihailban a rettenet újra felébredt! A második porta belülről vaspánttal zárt kapuja tárva-nyitva tátongott a Weihburggasséra. A mínusz tíz fokos hideg szabadon áramlott a követség folyosójára.

– Jézusom – sikított Olga –, ezt meg ki hagyta nyitva?

Ez a kapu egy óra után mindig zárva volt, csak a délelőtti ügyfélforgalom idején tartották nyitva. Ezen jöttek be az útlevélkérelmezők.

Mihail kinézett az utcára, ahol két szakadt ruhájú csavargó egy-egy óriási műanyag szatyorban csokoládét, kávé, kaviárt cipelt. Az egyes porta kapuja hirtelen kivágódott, és Jurij szaladt a csavargók után, kezében két kabáttal. Azok hálálkodva mindjárt magukra is vették a kapott holmit és mentek tovább a Stadtpark felé. Mihail rájött, hogy a szatyrok a követségről származnak, ebben vitték fel ők is a csokoládét, kávé, egyebet, amit a portára szállítottak. Jurij közben sebesen visszaroht az épületbe.

– Megörült ez az ember? – lesett ki Ludmilla is Olgával.

Mihail betelerlte őket, azután gondosan becsukta a hatalmas ajtókat, rátette a vaspántot. Nem értette, mi ütött Jurijba. Eddig még soha semmi jelét nem mutatta az örületnek. Átmentek a konzuli várótermen, szerencsére égett a villany, úgy is hagyták. Mostantól vége a takarékos-ságnak, az életükről van szó. Az ügyfélablakok a behúzott plüss függönyökkel vakon néztek az átvonuló kis csapatra. Mihail az élen sietett, mielőbb meg akarta mondani Jurijnak a véleményét. Jurij a portán gubbasztott, kicsire összehúzta magát, alig látszott belőle valami, pedig nem reménykedhetett, hogy megússza.

A konzul dühösen rohtott be a portásfülkébe.

– Elment az eszed, Jurij? Minek nyitottad ki a kettes porta kapuját? – kiáltott rá.

– A kettes porta ajtaját!? Na, azt aztán nem! Én nem nyitottam ki! Minek mentem volna át? Megmondanád? Nem hagyhattam őrizetlenül az enyémet. Még a te utasításod ellenére sem mentem el Ludmilláért, nem emlékszel? – őszintének látszott, amit mondott.

– Rendben, nem te nyitottad ki. Biztosan valaki más nyitotta ki belülről. Csak követségi dolgozó tehette, a vaspántot kívülről senki sem tudta volna levenni a tartójáról. De hagyjuk ezt, térjünk vissza rád. Mi jutott eszedbe? – kezdte Mihail körülnézve a kis szobában. Hirtelen felkiáltott. – Hol van a csokoládé, meg a kávé, amit rendeltem?

– Hát most mit mondjak, Mihail Bogdanovics? Odaadtam a szegényeknek! Honfitársainknak. Hajléktalan dakonok voltak, becsengettek, segítséget kértek. Mindent odaadtam, ami kéznél volt, némi készpénzt és a kabátomat is. Sőt, Ványa bundáját is, neki már úgyszincs rá szüksége. – A biztonsági őr maga is érthetetlennek találta a viselkedését, szemmel láthatóan össze volt zavarodva.

– Jurij, te odaadtad Ványa bundáját? Neked tényleg elment az eszed! Tudod, mibe kerül egy ilyen finom, meleg darab? De ezt nem úszod meg szárazon. Ki fogod fizetni az árát nekem. Először az aranyfogsor, most meg a kabát! Ki akartok fosztani? – Ludmilla körülnézett, hogy mit vághatna a földhöz.

– Odaadtad a csokoládémat, a kávémat és a kaviáromat is?! A feleségem meg fog ölni! – Mihail falfehéren nézett a többiekre.

– Odaadta, már megmondta! – szólt közbe Olga. – Jól tette. Szörös szívűek vagytok mind a ketten. Ne hápogj itt Mihail, majd én adok az enyémből. Te meg ne sajnáld azt az ócska, vedlett szörméjű kabátot. Örülj, hogy egy kacattal kevesebb van. Rendes gyerek vagy Jurij, ezek a szerencsétlenek megfagytak volna meleg holmi és ennivaló nélkül. Nagyon hideg lesz az éjszaka, rossz rágondolni is, mi lett volna velük a kabát nélkül. Tegnap is rövid rongyos dzsekiben láttam őket. Bárcsak oda tudtam volna adni neki Vologya kihízott gypjúnadrágját.

De este lehozom, biztos erre járnak holnap is. – A jószívű Olga szavaival nem mertek szembeszállni, belül talán érezték, hogy neki van igaza.

– Jól van – mondta Mihail –, hagyjuk most ezt. Nekünk Ludmillával a követhet kell mennünk. Már biztosan tájékozódik. Olga jobb lesz, ha te is velünk jössz, föltéve, hogy nem akarsz egyedül visszamenni – azzal Mihail elindult a követségi termek felé, a két nő meg szorosan mögötte.

A villanykörték alig pislákolnak, gyenge fényükben a lépcsőket is nehéz volt kivenni. A falakat hideg pára fedte, valahonnan alig halhatón nyöszörgés hallatszott.

– Talán a szél fúj be a szellőzőnyíláson keresztül – fordult Mihail a nőkhöz.

– Igen, a jeges északi szél. Megismerem a hangját – erősködött Olga. – Hú, de sokat hallottam gyerekkoromban, a tanyánkon!

– Ez nem a szél – sikította Ludmilla, darabokra törve a csekélyke biztonságot, amit Olga és Mihail gondosan felépített.

És igaza lett, mert hirtelen tisztán hallatszott egy kétségbeesett, fiatal női hang:

– Gyilkosok, gyilkosok!

Nem kellett több a bátor csapatnak, egymást letiporva kezdtek rohanni felfelé, a nagykövet szobájába. Puff, beugrottak és az ajtót kulcsra zárták. A szobában világos és meleg volt. A nagykövet barátságosan iszogatót Aljosával, a titkárával.

– Mi lelt benneteket? A Követség Árnai kergettek ideig? – kérdezte Borisz Kuznyev.

– Én ezt egy cseppet sem találom viccesnek. Holnap reggel a legerősebb égőkre cserélem a folyosó lámpáit és fűteni fognak. Vége Zubov takarékosságának, Borisz. Itt olyan meleg lesz, hogy minden kísértet elolvad. Ez a szoba itt a XXI. század, ide nem mernek bejönni a kísértetek – a konzul bátran nézett a többiek szemébe.

– Dehogynem jönnek, Mihail, bejöttek és meggyilkolták Iljicset. Most készülnek Ludmillát megfojtani, ha előbb nem én tekerem ki a húsos nyakát!

– Na, Borisz! Ezt talán mégsem kellene Ludmilla előtt tárgyalni – nézett rá figyelmeztetően a konzul.

– Nem-e? Te is tudod, milyen rettenetes helyzetbe hozott minket ezzel a parkrongálással. Már a kerületi rendőrkapitány is telefonált. Az egész környék lakossága mélyen fel van háborodva ezen a vandalizmuson. Aljosa, indítsd el a kazettát, hadd lássa Ludi, hogy miről van szó! – vörösödött el Borisz Kuznyev arca.

Ludmilla megszeppenve húzódott hátra, nevének csonkítását is némán tűrte. Rosszat sejtett, nagyon rosszat. Olga elhűlve nézte a televízió képernyőjét.

– Te jó isten! Ez te vagy, Ludmilla? Mit csinálsz a parkban? Össze-vissza szabdalod a gyönyörű bokrokat! Elment az eszed? Amúgy sem sokra becsülnek minket a nagyképi osztrákok, hát ezek után elbújhatunk előlük. Nem tudom felfogni, minek csináltad ezt, Ludmilla? Te érted, Mihail?

Mi jöhet még ezen a pokoli napon, kérdezte magában Olga, merthogy nincs vége, az egyszer biztos.

– Szükségem van a tujákra az asztmám miatt! Javítják a szoba levegőjét, te is tudod, milyen bűdös van néha – fordult Olgához Ludmilla. – Amikor fulladni kezdek, ezek a bokrok levegőhöz juttatnak.

– Úgy! – fortyant fel a nagykövet – maga levegőt akar? Godarf mellett, Turcsonban, az elme-gyógyintézetet hatalmas fenyőerdő veszi körül, már indulhat is oda! – fenyegetőzött Borisz.

– Na! Borisz Kuznyev, csak nem akar egy pár vacak tujaág miatt bolondokházába csukatni? – rémüldözött Ludmilla.

– De bizony odajuttatom, ha még egyszer beteszi a lábát a parkba. Még sétálni sem mehet oda. Megértette? Nem akarok erről többet beszélni. Most pedig menjünk át a másik szobába, mutatok magának még valamit.

Ludmilla, háta mögött Olgával és Aljosával, megszeppenve követte a nagykövetet.

A konzul leült az íróasztal mellé pihenni, nem óhajtotta az esetleg elájuló Ludmillát a karjai-ban tartani. De nem történt semmi ilyesmi, a halott portás feleségét nem rázta meg, hogy a neve megjelent az elintézendő személyek névsorában. Csak azon csodálkozott, hogy Zubov neve nem szerepel az övé mellett. Bár lehet, hogy csak nem mutatta a félelmét a többiek előtt.

– Mehetek végre lefeküdni? Vagy van még más kellemetlen híre is a számomra, Borisz elvtárs? – kérdezte gúnyosan.

– Ne elvtársozzon engem, mert megjárja! Azok az idők elmúltak, kész, vége. Én nem sírom vissza! Elmeget, ha akar, majd Aljosa elkíséri magukat hazáig, a lakásukig – mondta a nagy-követ hidegen.

– Miért pont én? – háborodott fel Aljosa az igazságtalanságon. – Semmi kedvem egyedül visszajönni a homályos, kihalt folyosókon. Maxim hol van? Neki legalább van pisztolya!

– Aljosa, nem szégyelled magad? Ennyire gyáva vagy? Majd Mihail lekíséri a nőket, ő egy bátor férfi, még életmentő kitüntetése is van – dicsérte a követ a munkatársát.

Mihail nem tehetett mást, elindult a nőkkal lefelé. Már nem fog visszajönni, abban biztos volt. Az asszonyok mindent megtettek azért, hogy az út lefelé viszontagságos legyen. Olga meg-csúszott a kemény győgyapucsában és fenékre ült már induláskor. Mihail jól megszidta. Munkahelyen tilos ilyen bizonytalan, a lábat nem rögzítő papucsban járni.

– Jól van – nyugtatta meg Olga a főnökét –, nem történt nagy baj, látod, hogy a saját lábamon járok.

– Különben is lejárt már a munkaidő, abban jársz, amiben akarsz – tette hozzá Ludmilla.

A félemeleten, a gazdasági igazgató irodájában újra fényt láttak. Mihail bosszúsan indult meg-nézni, ki dolgozik még mindig Zubov szobájában, mikor az már hazament. De nem találtak senkit, pedig a számítógépek be voltak kapcsolva. Sehol senki. A konzul benézett a heverő alá, hátha Zubov ott bujkál.

– Hagyjuk, talán lement a portára. Úgyis arra megyünk, majd szólunk neki, ha látjuk – didergett Olga a hideg ajtófélfának támaszkodva.

– Menjünk! – mondta Ludmilla is, fokhagymabúzt lehelve Mihail arcába, miközben az kikap-csolta a számítógépeket. Így elindultak a kihalt folyosón, nem nézve se jobbra, se balra, csak lefelé, a lábuk elé. Végre lent voltak a portán, ahol Jurij árválkodott a fülkéjében. Nem irigyel-ték a ma éjszakáért.

– Holnap már itt lesz a váltás – biztatta Olga.

– Zubovot nem láttad? – kérdezte Mihail, miközben erősen visszafogta magát, hogy újból szemére ne hányja Jurijnak a kávé meg a csokoládét. A felesége órákig fog lamentálni emiatt.

– Jurij, kérdeztem valamit. Nem láttad a gazdasági igazgatót? – kérdezte újra a biztonsági őrt, akinek szemlátomást máshol jártak a gondolatai, nem is figyelte mit beszélnek hozzá.

– Az előbb rohant át lélek szakadva a folyosón, a konzuli váróterem felé. Nem tudom mi ütött belé, folyton azt sikoltozta, hogy ne bántson. De nem követte senki, elképzelni se tudom, ki bántotta volna, de valaki szólhatna neki, hogy ne sikítson azon a rettenetes vékony hangján. Az embernek olyan érzése támad, hogy ettől a hangtól megrepednek a poharak. Talán ő nyitotta ki a kettes porta kapuját, más nem ment arrafelé, amióta elrohant. A többieket vártam, hogy visszajöjnek, miután elmentetek a halott lányt megnézni, de senki nem jött vissza.

Kérdőn nézett rájuk, de egyiküknek sem volt kedve beszélni a történetekről, így ő folytatta:

– Pedig vártam őket, hátha főznek a konyhán teát. Veszettül hideg van, hiába kapcsoltam a hősugárzót maximumra. Olga talán főz nekem egy teát – nézett reménykedve jószívű kolléganőjére.

– Főzzetek Ludmillával egy kanna teát, addig én utána nézek Zubovnak – ajánlotta Mihail minden lelkesedés nélkül.

– Várj, felszóllok a lakására, hátha már otthon van – mondta Jurij hálából a teáért.

A konzul feszülten várta a telefont. Észrevette, hogy magában azért fohászkodik, bárcsak otthon lenne Zubov. És tényleg, a kérése meghallgatásra talált, a gazdasági igazgató vékony cérnahangja csordogált a kagylóból. A konzul ingerülten felelősségre vonta, amiért a szobájában nem kapcsolta ki a számítógépet.

– De hát, Mihail, én kikapcsoltam, a szobát is bezártam, a kulcs itt van a zsebemben. Nem értem, ki indította el újra számítógépeket. Most mit tegyek? Menjek vissza? – hangja elérte a legmagasabb oktávot, amelyet minden énekes megirigylet volna.

– Nem szükséges, már mindent elintéztem – nyugtatta meg fáradt hangján a konzul. Szeme alatt a karikák olyan sötétek voltak, hogy festettnek látszottak.

– Na, maga is jól néz ki, Mihail Bogdanovics, akár a koporsóba is belefeküdhetne – mondta Ludmilla.

– Ne vigasztaljon, inkább segítsen Olgának behozni a teát. Én is innék egy pohárral, azt hiszem, rám férne. Nehogy rumot töltsön bele! Itt nem fog senki alkoholt inni, amíg fény nem derül erre a borzalomra, ami történt.

Ludmilla mérgelődve tette vissza a tálcára a rumot.

– Vajon ki kapcsolta be újra a komputereket, ha nem Zubov? – kérdezte Olga, miután szétosztotta a teásbögréket.

Mindannyian borzongva néztek körül, a forró teában kerestek vigaszt, és lassan kortyolgatták. A követségi lépcsőkön hangosan szitkozódva jött le valaki. Szergej, a kövér könyvelő volt az.

– Valaki kikapcsolta a számítógépet, miközben az Internetről letöltöttem egy adatkezelő programot. Egy órai munkám veszett kárba – panaszolta a társaságnak. Ludmilla, Olga, de még Jurij is a konzulra nézett.

– Én kapcsoltam ki – mondta megszeppenve Mihail –, azt hittem, nincs senki az osztályon.

– Ott voltam! Megfeszítetten dolgoztam, csak átmentem néhány adatért az iktatóba. Végre nyugodtan tudtam dolgozni, Zubov ugyanis megtévelylődött, mióta Ványa meg Iljics meghalt. Azt hiszi, ő lesz a következő, folyton össze-vissza bujkál. De ha kísértet fenyegeti, ahogy ő képzelem, akkor teljesen fölösleges elrejtőznie. Hiszen az át tud menni a falon, és a díványon is

átlát. Legalább is, én így tudom. Örültem, hogy hazamegy és végre dolgozhatok, erre te mindent összezavarsz – Szergej dühös szemeket meresztett a röstelkedő konzulra.

– Örüljünk, hogy megoldódott a rejtély – szólt közbe békítően Olga. – Szergej kapcsolta be újra a gépeket, elvégre neki is van kulcsa az irodához.

– Nem érdekes. De nekem vissza kell mennem, valószínűleg éjszakáig dolgozom. Adj nekem is teát, Olgácska. Néhány pogácsa nem maradt véletlenül?

– Dehogynem, Szergej. Maradt bőven, parmezános is, a kedvenced. Máris hozom. – Olga ibolyaszínű szeme sugárzott. Szerette etetni az embereket. Az étel erőt, egészséget ad.

– Ez az Olga egy áldás ezen az ódon, rideg követségen – mondta Jurij.

– Áldás, áldás! – dühöngött Ludmilla – inkább ostoba, hogy mindenét elosztogatja. Úgy látszik, téged is megfertőzött, Jurij. Nem volt rád jellemző, hogy bármit csak úgy odaadj.

– Nyugodj meg, te biztos nem kapod meg ezt a betegséget. Kaparj össze amennyit csak bírsz, aztán ha kinyiffansz, mint Ványa, mindened itt marad. Ott állsz majd Isten előtt, nyakadon egy fénylő táblával: „Ez az asszony semmi jót nem tett. Soha egy jó szó senkihez, soha egy falat étel a szükségét szenvedőnek. Ártott, ahol csak tudott!” Így fogsz majd magányosan, nyomorultul állni a Teremtő előtt. Még Ványában sem volt minden rossz. Néha segített az emberen, helyettem még műszakot is vállalt, mikor orbáncos voltam – zavartan elhallgatott.

– Jurij, te egyre furcsában viselkedsz. Sajnos nincs senki, aki leválthatna. Pihenned kellene. Hány órája vagy szolgálatban? – kérdezte a konzul, és egyik lábáról a másikra állt idegességében. Még az hiányzik ebben a válságos időben, hogy Jurij is becsavarodjon, mint Zubov.

– Aljosa fél óra múlva levált, reggelig ő tartja a frontot – válaszolta Jurij.

– Aljosa? – csodálkozott Mihail. – Na, az jó lesz. Nyugodt éjszakára már nem számíthatunk. Olga, rakd le már azokat a pogácsákat és menjünk haza. Hosszú napunk volt.

– Máris, csak Jurijnak töltök még egy csésze teát – válaszolta Olga.

Hárman elindultak a konzuli váró felé. Visszanézve még látták a kövér Szergejt, ahogy a szájába vesz egy kockacukrot és mennyei élvezettel teát szürcsöl rá.

– Nem vagyok nyugodt. Micsoda fárasztó két nap van mögöttünk. Hogy tud ennyi idő alatt minden összeomlani – mondta a konzul inkább önmagának, mint a két nőnek.

– A baj mindig hirtelen jön és soha nem szívesen látott vendég. De te, Mihail, légy szíves, szedd össze magad. A követség második embere vagy, és mi mind számítunk rád! – mondta Olga ünnepélyesen.

– Na, nekem ebből elegendem van! Kinek gyilkolták meg a férjét? Ki lesz a következő a kísértet listáján? Én! Én! Én! Nekem van okom panaszként, nem nektek. – Ludmilla harcra készen nézett körül az üres váróteremben. – Szegény Ványa – állt meg az első ablak előtt –, itt lelte halálát ebben a fülkében azon a szörnyű éjszakán. Ki vigyázott rá, kérem én? Hogyan lehet, hogy a portán Jurij nem hallott semmit?

– Jurij nem volt szolgálatban, elfelejtette? Iljics ült a portásfülkében aznap éjjel. A gyilkos valamilyen ürüggyel felcsalta a nagykövet szobájába és Borisz kedvenc karosszékeiben végzett vele. És Ványával is! Kiráz a hideg, ha rágondolok, milyen hidegvérrel követte el a két gyilkosságot. – Mihail elfordult az ügyfélablaktól, s úgy érezte, mozdult valami mögötte.

– Menjünk – sürgette őket Olga –, olyan kísérteties itt, ügyfelek nélkül. Mindjárt lefagy a lábam ebben a papucsban.

El is indultak a kettős porta folyosóján keresztül a lakások felé. A vaspánt az utca felé vezető ajtón a helyén volt. A lakásokhoz vezető ajtó is zárva volt, ettől megkönnyebbülten fellelegeztek. A liftre várva újra szorongani kezdtek. A rozoga felvonó amúgy is lezuhanással fenyegette őket. Beszálltak és Mihail majdnem felkiáltott, amikor a tükörben meglátta saját megviselt, nyúzott arcát.

– Én soha nem nézek ebbe a tükörbe – dörmögte Ludmilla. – Mint egy kaukázusi krétaarc, olyan benne az arcom.

Olyan a te arcod az életben is, akarta mondani a konzul, de szerencsére időben visszafogta magát.

Olga kiszállt az első emeleten, Mihail vele ment a kávéért, meg a csokoládéért. Visszaszólott Ludmillának, hogy menjen nyugodtan, ne várjon rá. A portás felesége sértődötten csapta be a lift ajtaját. Persze, vele nem törődnek! Őt bezzeg nem kíséri a konzul a lakása ajtajáig. Kávét ő is tudott volna kölcsön adni, igaz, csokoládét sohasem vett.

Olga lakásában megkönnyebbülten sóhajtottak fel, mint az összeesküvők. Ludmilla nyomasztó társasága felért egy kísértettel. Megettek még néhány maradék pogácsát, a változatosság kedvéért sört ittak hozzá. Azután Mihail fájó szívvel elbúcsúzott Olgától, s kezében a papírzacskóval hazaindult. Előre hallotta a felesége elégedetlen hangját. Két bűne is van ma estére, későn jött haza, ráadásul az asszony kedvenc csokoládéja nélkül. Megadta magát a sorsának, és elindult gyalog a második emeletre.

5. fejezet

Natasa és a kísértet

Még aznap este Natasa lehangoltan ismételte a német nyelvlecke mondatait: „Wie heißen Sie? Ich heiße Natasa.” Brr... Szörnyen unalmas egy nyelvet így megtanulni. Ma este nem tud erre figyelni, de nem is csodálkozott rajta. Kolja elképesztő viselkedése nem hagyta nyugodni. Elhitte, hogy a férfi nem hazudott. Amit elmondott a délutáni Kahlenbergi kalandról, azt komolyan gondolta. Félelmetesnek tűnt, hogy a hadnagy látott valakit, aki annyira hasonlít rá, hogy az ikertestvére lehetne. Nem tudott róla, hogy volna testvére, de akkor mi a magyarázat erre a különös esetre? Pillanatnyilag semmi. Mégsem tud aludni, amíg Koljával nem beszél. Vajon ő hogy van? Elhagyottan fekszik egyedül, idegenek között? Senki nem ül az ágya mellett kezét fogva, erőt öntve belé? Egészen biztos, hogy szemhunyásnyit sem aludna az éjjel, ha nem láthatja, ha nem beszélhet vele. Döntött. Kikapcsolta a magnetofont, és öltözködni kezdett. Egyszerű homokszínű gyapjúkosztűmöt vett fel. Kicsit régimódián hatott a szabása, de neki annyira jól állt, hogy nem törődött vele. Felvette az irhabundáját, mert mínusz húsz fokot mondott a rádió éjszakára. Közben azon törte a fejét, mit mondjon Annának, hova megy ilyen késő este. Nagyon szerette a kolléganőjét, igazán nem tudta, mit kezdene nélküle, de a gondoskodása néha terhes volt. Ez a nyikorgó ajtó mindig elárulja, ha elmegy hazulról. Majd azt fogja mondani, hogy Tamara a gazdasági osztályról kérte telefonon, vigyen le neki egy pár aszpirint, mert fáj a feje. Igen, ez jó lesz. Anna nem jön oda vele, mert ki nem állhatja Tamarát. Elszántan nyitotta ki az ajtót, felkészült a fülsértő zajra, de ... semmi. Ezúttal olajozottan, hang nélkül nyílt a bejárati ajtó és ugyanúgy csukódott be. Natasa megdöbbenve vette tudomásul az újabb meglepetést. Valahogy nem örült neki, és most, hogy már elindult, legszívesebben mégis otthon maradt volna. Sikerült észrevétlenül lejutnia a földszintre, a portás szokása szerint bóbiskolt a foteljében. Kint a hideg ködös utcán még jobban megbánta, hogy rászánta magát erre az útra. De látni akarta Kolját és beszélni vele. Bár félő, hogy azóta sem tért magához. Már látta, hogy hebehurgyán cselekedett, fel kellett volna hívnia a konzult és megkérdezni tőle, hogy mit tud Koljáról. De már nem volt kedve visszamenni, érezte, még egyszer nem lenne ereje elindulni. Leintett egy taxit, hogy minél előbb odaérjen a kórházba. A sofőr fiatal volt és vágyakozva nézte őt, Natasát félelem fogta el. Mi lesz, ha a taxis elviszi egy ismeretlen helyre és erőszakoskodik vele? Kinézett az autó ablakán, egyáltalán nem bizalomgerjesztő környéken jártak. Próbálta elolvasni az utcanéveket. Közben igyekezett a rettegését titkolni, nehogy a sofőr megérezze, mert akkor elveszett. Csak határozottan ülni, nem beszélni, nehogy észre vegyék az idegen kiejtését. Szerencsére a kórház nevét sikerült jól kiejtenie, legalább is remélte. A magnókazetta, amit a sofőr hallgatott, szintén idegesítette, de nem mert szólani, hogy kapcsolja ki, pedig a bömbölő zene már szinte fizikai fájdalmat okozott. Micsoda lepusztult gyárvidék! Egész biztosan nem a kórház felé megyünk, a sofőr nyilván egy elhagyott helyet keres, ahol megerőszakolhatja. Ez elmebeteg, annak is néz ki, folyton ide-oda rángatja a kormányt és fütyörészik a zene dallamára éles, hamis hangon. Ki kellene ugrani az autóból, amikor megáll a piros lámpánál. Futni jól tudott Natasa, s azt remélte, a taxis nem. Senki sem tudja, hogy ő ma este hová ment, nem is fogják keresni ezen a környéken. És akkor, hogy a borzalom még fokozódjon, a sofőr megállt, valamit vartyogott, kiszállt a kocsiból és egyenesen Natasa ajtaja felé indult, akit az ájulás környékezett. Kiugrott volna a másik oldalon, de mivel az utca kihaltan látszott, ezt mégse merte megtenni. Ha kinyitja az ajtót, sikítani fogok, határozta el. Natasa a torkában szorult sikollyal megkönnyebbülten látta, hogy a sofőr a benzintartály kupakját csavarja vissza, azután újraindít, és egy pár bocsánatkérő mondatot mormol. A lány feszültsége engedni kezdett, az utcák is forgalmasabbak lettek és

egyszer csak ott álltak a kórház előtt. „Allgemeines Krankenhaus” állt óriási neonbetűkkel a bejárat fölött. Kifizette a számlát, nem akarta várakoztatni a taxit, bár a fiatal sofőr ezt lelkesen felajánlotta. Lehet, hogy egész éjszaka itt maradok, mondta a fiúnak, csak hogy megszabaduljon tőle. A portásnak sikerült elmagyaráznia, hogy kit keres. Kolja a testvérem, ezt hazudta, és hát végül is mindnyájan testvérek vagyunk, mi emberek, gondolta felfelé menet az intenzív osztályra. Kolja egyedül feküdt az orvosi műszerekkel zsúfolt szobában. Natasa elfogódottan nézte a háborús hősökre emlékeztető bepólyált fejét. A nővér leültette a beteg közelében egy kényelmes székbe. Nem egy hokedlire, vagy sámlira, mint az otthoni kórházakban, hanem kényelmes igazi székre. Eligazította Kolja párnáját, azután kisuhogott a szobából. Natasa nem tudta, mit tegyen, dühös volt magára, amiért idejött. Kolja szánalmasan nézett ki, egészen biztos nem fog magához térni, gondolta elkeseredetten. A férfinak a takarón árválkodó kezét óvatosan megfogta és megpróbálta felmelegíteni, mert rettenetesen hideg volt. Mintha Kolja arcán valami mosolyféle suhant volna át, és forró arcát az ő tenyeréhez szorította. Újra mozdult valami, talán a szemhéja rebbent meg Koljának. Natasa tovább simogatta a hideg kezét. Furcsa volt elesettnek látni a reggel határozottnak megismert rendőrhadnagyot. Bárcsak magához térne, bárcsak kinyitná a szemét és rámosolyogna! De aztán megrémült, hiszen délután, amikor őt meglátta, ájultan esett össze. Mi lesz, ha megint öntudatát veszti, amint megpillantja? Az orvosi műszerek lélektelenül, halk hangot hallatva dolgoztak a beteg test körül. Zümmögő hangjuk meg a meleg álmra ringatta Natasát. Az álma rettenetes volt. Vizes kövön feküdt, egy börtöncellában egyedül. Testét sebek borították, némelyikből vér szivárgott a piszkos vízbe. Megpróbált felkelni, de a lábai nem engedelmeskedtek. Szeméből könnyek folytak, vérszínűek, az arcán lévő sebekről. Sorsa kilátástalannak látszott, kínszenvedés akartak tudni tőle valamit, de már azt sem tudta, mit. Nem hitte, hogy ilyen kiszolgáltatott helyzet létezik egyáltalán. Emberek képesek másoknak mérhetetlen szenvedést okozni, és közben kacagni sátáni kacajjal? Még most is hallotta a fülében azt a lélektelen üres nevetést, látta lehunyó szemei előtt a vastag, húsos arcot.

– Nem érdekel, ha beledöglik – rikácsolta –, akkor is kiszedem belőle a levélpostás nevét!

Ő elájulhatott, mert itt van újra a börtöncellájában, ahonnan újra elviszik, még nagyobb kínok várják, azokba már biztosan belehal.

– Úristen, segíts! – nyöszörögte, mert nyílt az ajtó és egy nőnek álcázott démon, a főgonosz jelent meg az ajtóban, felrángatta és vonszolva vezette végig a végeláthatatlan folyosókon, egészen egy normálisnak látszó szobáig. Ott leültette egy padra, mellé ült és fülébe sziszegte: – Most aztán szedd össze magad, a színpadon látni fogsz férfiakat, akik között a te mocskos barátod is ott van, aki kivitte a levelet az országból. Ha felismered és megnevezed nekünk, estére otthon lehetsz. Érted, hazamehetsz! – megrázta a majdnem eszméletlen Natasát és a szemébe nézett.

– Megértetted? Nem bántunk többet, elengedünk. Csak fel kell ismerned és megnevezned. Ha ismersz közülük még valakit, azt is elmondod nekünk. Akkor szabad leszel, mint a madár, még pénzt is kapsz, de ha nem – a rikácsolás már nem is emberi volt –, én magam öllek meg, azzal a késsel, amit már jól ismersz. – Újra rázni kezdte az ájult lányt. Natasa felnézett a színpadra, ahol vagy nyolc férfi állt. Neki csak egyikük volt ismerős: Kolja a középen. Fején a fehér pólya ugyanúgy rátekerve, mint a kórházi ágyon, véres volt. Minden erejét összeszedve elfordította a fejét és összecsuklott. Várta a beígért halált hozó kést, amikor a visszatérő ápolónő felébresztette: – Nézze! Nézze már! Kinyitotta a szemét a bátyja. Fogja a kezét, kapaszkodik bele. – Natasa kábán bámult először az ápolónő izgatott arcába, azután Kolja kezére, amely görcsösen kapaszkodott az ő kezébe.

– Natasa, hol vagyok? – hallotta Kolja erőtlén hangját, s ez magához térítette.

– Kórházban van – válaszolta a fiatal lány helyett az ápolónő –, ne mozduljon, feküdjön nyugodtan, mindjárt hívom a doktor urat – ezzel elsietett.

Natasza közel hajolt Koljához, megkockáztatva, hogy a férfi újból elveszti az eszméletét.

– Azt mondtam nekik, hogy a húga vagyok, különben nem engedtek volna be – most ugyan nem ez volt a legfontosabb, de látni akarta, Kolja hogyan reagál a személyére.

– A húgom? Maga nem a húgom – tiltakozott a hadnagy erőteljesen.

– Persze, hogy nem! Csak azt hazudtam nekik, különben nem engedtek volna be.

– De mi történt, az ég szerelmére? Olyan rettenetes álmom volt, amiben maga volt a főszereplő. Vagy nem álom volt? – kérdezte a fiatal lányt kétségbeesetten.

Ekkor megérkezett az ápolónő, nyomában az orvossal. Natasát kiküldték a szobából, kint a folyosón szorongva ült le, egy közeli székre. Még mindig az álom hatása alatt, félt, hogy megjelenik az ördögi nő és elragadja a folyosón. Annyira emlékeztette valakire, de persze nem tudta, kire. Múlt az idő, ült a padon és mivel nem történt semmi, lassan felengedett benne a félelem. Lidérces álom volt tehát, semmit több. Már majdnem egy órája várakozott, amikor egyszer csak nyílt az ajtó és Kolja jelent meg, tetőtől talpig felöltözve. Intett Natasának, aki rosszat sejtve állt fel és követte a folyosón. Mögötte az orvos és az ápolónő élénken vitakozott.

– Nem tarthattam vissza, tökéletesen rendben van. Vérnyomása jó, agyi funkciók rendben vannak, a szíve szabályosan ver. Minden normális, maga is látta nővér. Vagy nem? – mondta az orvos.

– De doktor úr, egy órával ezelőtt még a kómához állt közel. Doktor Hell egy fabatkát sem adott az életéért, amikor behozták és megvizsgálták. Mindjárt össze fog esni, majd meglátja! – A nővér kétségbeesetten nézett a dakon férfi után.

– Még egy pár lépés és hullá lesz – folytatta, de ezek a balkániak csak mentek, vissza sem néztek.

– Vámpírok – motyogta a nővér csalódottan.

– Nem vámpírok, a vámpírok Transzilvániában vannak. A beteg nem akart fertőzést szedni az intenzíven. A nagybátyját a streptococcus A mutánsa fertőzte meg, mikor infarktus-sal kórházba vitték. A baktérium egy cisztinproteáz enzimet választ ki, amelyik feloldja a húst. A rokonának a máját támadta meg, szó szerint megette a máját. Az összes létező antibiotikum hatástalan volt, meghalt. Azalatt mesélte, amíg maga a ruhájáért ment.

– A Balkánon minden megeshet! – mérgelődött a nővér.

– Londonban! Angliában lakott a nagybátyja. Sajnos, előfordul az ilyen eset, nagy mennyiségű antibiotikumot használunk, sok esetben teljesen feleslegesen. Így aztán veszélyes baktérium törzsek tenyésznek ki a rendelőintézetekben, kórházakban. Meg tudom érteni a félelmét – magyarázta a doktor az elámult ápolónőnek.

– Hát, remélem nem bánja meg – válaszolta az –, az ő állapotában okosabb lett volna, ha még egy pár napot itt tölt.

– Igen, magam is ezen a véleményen vagyok. Nagy könnyelműség volt tőle, hogy a saját felelősségére távozott.

Egy távoli betegszobából csengő segélykérő csilingelése hallatszott. Mindketten elsiettek.

Natasa is korholta Kolját: – Mi jut eszébe, hogy így csapot-papot otthagya távozni? Maga teljesen megzavarodott? Bármelyik pillanatban újra összeeshet és többet nem tér magához!

– Hallgasson! Nem azért jöttem Bécsbe, hogy kezeltessem magam. Nagyon különös dolgok történnek a követségünkön. De én utána járok és elkapom Ványa meg Iljics gyilkosát, még ha a másvilágra kell is érte mennem. Teljesen jól érzem magam! Minek maradjak éjszakára egy idegen kórházban. A nagybátyám furcsa halált halt Londonban egy kórház intenzív osztályán. Olyan erős baktériumok támadták meg, hogy felfalták a máját. Belehalt szegény. Majd egyszer mesélek magának ezekről a dolgokról, mert én is orvosnak készültem, de nem bírtam a boncolást. Azt mindenesetre meg tudom ítélni, hogy jól vagyok-e, és nincs egy perc vesztenivaló időm. A gyilkos újra le fog csapni, nem nézhetem tétlenül. – Annyira rohant, hogy a fiatal lány a kabátjába kapaszkodva próbálta lassabb tempóra kényszeríteni.

– Ez az ügy hátborzongatóan kísérteties. Egyetlen éjszaka két gyilkosság, hajszára azonos módon. Nagyon veszélyes tettel van dolgunk, Natasa, és ebbe maga is bele van keveredve – elszomorodva nézett a szépséges teremtsre. Miért ilyen gyönyörű ez a lány? Mennyivel könnyebb lenne egy csúnya nővel eljárnia. Vajon minek jött utána? Csak nem akarta megölni, mialatt eszméletlen volt? Biztosan megtehetette volna, volt rá elég ideje. Na, majd meglátjuk. Fő az, hogy remekül érzem magam. Mivel Kolja zsebében megtalálták a Ginkgo biloba tablettát, így infúziót is ebből adtak neki. Úgy látszik, ez most is csodát tett.

– Nézze, én nem tudom, mi történt magával az én lakásomban – kezdte Natasa, de hirtelen elhallgatott. Hátha Kolja nem is emlékszik arra a zavaros történetre, amelyet Annának meg neki feltált, mielőtt elájult. Még hogy a bécsi erdőben bolyongott volna egyedül, sötétedéskor...? Nappal sem mert volna a meredek hegyoldalról leereszkedni. Ez csakis lázalom lehetett Koljánál, mielőtt kómába esett. Talán a csülökben volt valami mérgező, amit délben evett. Szegény malacok tele vannak antibiotikumokkal, hormonokkal. Valamilyen veszélyes növényi mérég árthatott meg neki, amit a sertésekkel etettek. Igen, ez lehetett az oka Kolja agyi viharának. Micsoda világ! Natasa alig várta, hogy hazamehessen és a kertjükben kapirgáló csirkéből egyen. De arra még várnia kell.

– Nézze Natasa, maga azt reméli, hogy én nem emlékszem rá, mi történt, mielőtt elájultam. Hiú ábrándokat kerget! Minden itt van a fejemben, még hozzá kristálytisztán. De ezzel most nem foglalkozom, van más dolgom.

Kiértek a kórház elé és beültek egy taxiba, s bár a pénzt nem szórhatták, Kolja nem látott más megoldást. Zubov, a gazdasági igazgató biztosan akadékoskodik majd, de ez pillanatnyilag nem érdekelte. Rohannia kell a követségre, és csak remélhette, hogy nem későn érkezik! Natasa is holtfáradtnak látszik, ideje ágyba kerülnie.

– Szóval még mindig vádol azokkal a képtelen dolgokkal – kérdezte Natasa elkeseredetten. – Miért csinálja ezt? Anna is megmondta, hogy egész délután ki sem mozdultam. Az ajtó nyirkosága elárult volna. – Natasa zavartan elhallgatott, mert eszébe jutott, hogy éppen ma este milyen csendben nyílt ki az ajtaja, még most sem értette, hogy volt lehetséges. És pont most, mikor az alibjét igazolná. Minden ellene szól.

– Ne foglalkozzon ezzel, hiszek magának, hiszen miért is hazudna? Majd meglátja, mindenre lesz magyarázat.

Kolja el nem tudta képzelni, ki mást látott délután, ha nem Natasát, de be kellett látnia, hogy a halott nem lehetett ő. Teljesen nyilvánvaló, hogy nem Natasát látta a fürdőszobában. A lány hálásan megfogta Kolja kezét, hiszen ebben az idegen városban annyira egyedül érezte magát. Elhaladtak a Votivkirche mellett, s a lélegzetük is elállt a kőből faragott csipkefalak látványára. Ki volt világítva, belülről sugárzott a fény, legszívesebben kiszálltak volna, hogy közelebről

is megnézzék ezt a csodát. De késő éjszaka, annyi izgalommal a hátuk mögött, mégsem merték megtenni. A taxisofőr amúgy is bizalmatlanul nézte Kolját a szakadozott ruhájában. Még jó, hogy a fiatal lány rendesen fel volt öltözve, csak ne karattyoltak volna egymással valamilyen szláv nyelven! Annyi idegen él Bécsben, jó hely ez mindenkinek, csak az osztrákoknak lesz egyre nehezebb. Végighajtott a kivilágított Schotten Ringen, majd lekanyarodott a Franz Josefs Kaion. A két fiatal hallgatott, a várost nézték, amin a sofőr nem is csodálkozott. Bécs egy gyöngyszem, az ő számára a legszebb város a világon. Aztán egyszerre kialudtak a lámpák, és a sofőr rémülten meredt a sötétbe. Hirtelen a fékre taposott.

– Te jóságos Úristen – suttogta maga elé. Feltépte az ajtót, és kirohant a sötétbe. Natasa és Kolja megdöbbenve nézték az autóvezető lidérces táncát a kocs lámpáinak fényében. Még az úttestet is végigtapogatta kezével, hol előre, hol hátra rohant. Azután csuromvizesen az izzadságtól, tanácstalanul visszaült az autóba.

– Látták maguk is? – kérdezte.

– Mit kellett volna látnunk? – felelt tökéletes németséggel Kolja.

– Azt a fiatal lányt az úttest közepén. Fehér ruhában, az arcán meg iszonyú sebek. Ott feküdt, majdnem keresztül mentem rajta. Látták, kiszálltam, de addigra nem találtam sehol semmit.

A taxis törölgetni kezdte zsebkendőjével az izzadságot az arcáról. Kolja élénken kiugrott a kocsiból, ő is megjelent az autó lámpáinak fényében, azután a kocs mögött tűnt fel. Ő sem talált semmit, az utca újra világos lett, autók kerülgették őket az út közepéről. Így hát visszaült és intett a sofőrnek, hogy indítson.

– Semmi! Nem találtam semmit az égvilágon – mondta.

– De hát ott feküdt magatehetetlenül, nem mehetett el – tiltakozott a taxisofőr.

– Maga sem találta, pedig alaposan körülnézett. Menjen, útban vagyunk a többi autónak – utasította Kolja.

A sofőrt vitte az évek óta beidegződött rutinja. Bambán bámult maga elé, és nem talált magyarázatot a történetekre.

– Natasa, a sofőr ugyanazt a fiatal lányt látta az úttest közepén, akit én láttam a maga fürdőszobájában, mielőtt elvesztettem az eszméletemet. És a halott lány hajszára úgy nézett ki, mint maga! – Most már Kolja is törölgetni kezdte az arcáról csordogáló izzadságcseppeket. Mert hát ő is látta a lányt az úttesten, de ködszerűen.

Natasa némán ült. Nagyon bánta, hogy elindult otthonról. Úgy látszik, attól az izgalomtól, amit a taxisofőr hallucinációja okozott, Kolja visszaesett. Ez várható volt. Nem is értette a kórház orvosát, miért nem adott neki egy nyugtatóinjekciót? Ma éjjel még megfigyelésre bent tarthatták volna. Az állapota ezt indokolta volna.

– Natasa! Mi ez az egész? Kérem, ha van valami magyarázata rá, mondja el, mert lassan beleőrülök! – Kolja megfogta a fiatal lány vállát, maga felé fordította és közelről a szemébe nézett. A sofőr is feszülten figyelt. Az volt a különös az egészben, hogy értette az idegen nyelvet. És meg is tudott szólalni rajta:

– Igen, pont úgy nézett ki, mint maga, csak fehér ruhában volt. Annyira esendően, szánalmasan feküdt a kemény betonon, hogy majd megszakadt a szívem. Szinte világított a teste abban a sötétben. – A taxis törölgetni kezdte a szemét, és lassan, csendesen hullottak a könnyei.

Natasa mozdulni sem mert. Csak nem ingerelni ezeket az örülteket, gondolta. Oldalra nézett, azt remélte, legalább Kolja nem kezd el sírni. Szerencsére nem szóltak többet, a taxi meg-

érkezett a Dakon Kultúra Házához. Sikerült kiszállnia, az utolsó pillanatig várta, hogy megragadják és addig rázzák, amíg be nem ismeri, hogy ő feküdt az úttest közepén. Kolja kezét fogott vele, a sofőr meg csak sírdogált, nem is köszönt. Besurrant a portán keresztül, bár már igazán az sem érdekelte, ha meglátják. De nem ült senki a földszinten a portásfülkében.

– Vajon hova lett Vologya? – töprengett Natasa. Jobban szeretne volna, ha a portás a helyén van. Bezárta a bejáratú ajtót, elvégre éjszaka van, bárki besurranhat az őrizetlenül hagyott bejáraton. A lift sötétben ásványvizet, talán inkább gyalog kellene felmenni a második emeletre. De a lépcsőház gyatrára volt megvilágítva, inkább mégis a lift mellett döntött. Meggyújtotta a fülkében a villanyt. Senki! Ugyan ki ácsorogna a liftben éjnek idején? Teljesen elment a józan eszem ezen a nyomasztó napon, gondolta. Nem csodálkozott rajta. Hiszen Kolja, a józan rendőrhadnagy is egyetlen nap alatt megzavarodott. Amikor végre kiszállt a liftből, Natasának lelkiismeret furdalása támadt, amiért elengedte Kolját a bolond taxisofőrrel, keresztül a városon. Elhatározta, hogy mielőtt bent lesz a lakásában, azonnal felhívja, megérkezett-e? Az ajtó csendesen, olajozottan nyílt, de most volt éppen valami nyugtalanító. Miért hallgatott el az eddig recsegő sarokvas? Ezt éppen oly kevésbé értette, mint Kolja lázálomba illő állításait. A konyhába ment, ivott egy kis ásványvizet, a torka olyan volt, mint a száraz tapló, már nyelni is alig tudott. Leült a székre az asztal mellé, öntött még a poharába és nézte a gyöngyöző vizet. Ha az ember szomjas, nincs ennél szebb látvány. Miután negyedórát üldögélt, rájött, hogy nem mer bemenni a fürdőszobába, attól fél, hátha ott van a halott lány. Végül átment a nappali szobába, hogy telefonáljon Koljának. Éppen kinyújtotta a kezét a telefon után, amikor a készülék berregni kezdett. Éles, fémes csengése bántotta a fülét, hát gyorsan felkapta és beleszólt:

– Halló!

– Maga az, Natasa? – Kolja hangja megnyugtató volt.

– Igen, én vagyok. Hogy van? Már aggódtam, amiért magára hagytam azzal az örült sofőrrel – mondta akarata ellenére, hiszen Kolja sem dicsekedhetett ép elmével.

– Legalább annyira örült vagyok magam is, mint a taxis. De most hagyjuk ezt. Megérkeztem a követségre, a szobámban vagyok. Mindjárt átjön Mihail és tájékoztat róla, mi történt a távollétemben. Csak meg akartam bizonyosodni róla, hogy rendben megérkezett. Natasa, megtenne nekem valamit? Menjen be a fürdőszobába és nézzon körül. Az én megnyugtatómra tegye meg. Itt várok addig a telefonnál.

Nem volt mit tenni, letette a kagylót és óvatosan a fürdőszobához osont. Lassan kinyitotta az ajtót, bent szuroksötét volt. Rájött, hogy elfelejtette meggyújtani a villanyt. Gyorsan felkattintotta. A vakító fehér fény mindent beborított, sehol senki és semmi! A földön nyoma sem volt holttestnek. A biztonság kedvéért a zuhanyzó ajtaját is elhúzta. A látvány tökéletesen normális volt, mást nem is várt. Legalább is most úgy érezte. Megkönnyebbülten ment vissza a telefonhoz.

– Minden rendben a fürdőszobában, pont úgy néz ki, mint ahogy délután hagytam, mielőtt átmentem Annához – nyugodtan beszélt, Kolja pedig kicsit kótyagos fejjel hallgatta.

– Ha bármi van, akár a legcsekélyebb is, azonnal hívjon. És aludjon jól!

Natasa mindenesetre végigjárta az egész lakást, még a ruhás szekrényekbe is benézett. Azután lefeküdt, mivel az óra már fél háromat mutatott, nem sok volt hátra az éjszakából. Álmoságot nem érzett, a konyhából behozta az Annától kapott Mozart-tallérokat és szépen, lassan mindet elszopogatta, aztán elővette a német nyelvkönyvet, s az hamar varázslatosan jó álomba ringatta. Félálomban még látta, hogy valaki, hosszú régies kabátban végigsuhan a szobán, s a lába fél méterre van a padlótól. De ez egyáltalán nem izgatta, valahogy ez is meghittén ismerősnek tűnt. Azután a szeme becsukódott, a könyvet kiejtette a kezéből és mély álomba merült.

6. fejezet

Zubov megkísértése

Kolja ruhástól ledőlt az ágyára, arra a pár percre, amíg Mihail megérkezik. Azon nyomban mély, álomtalan alvásba zuhant. Mihail színes hálóköntösben, a kimerültségtől dülöngélve negyedóra múlva megérkezett. Csengetett és újra csengetett! Mindhiába! Óvatosan megpróbált belesni a kulcslyukon, és közben kinyílt az ajtó magától, ő meg bezuhant az előszobába. Kihallatszott Kolja horkolása. Mérgeesen indult felrázni barátját a konzul, de mikor meglátta a halálosan sápadt, bekötözött fejű Kolját, meggondolta magát. Szerencsétlen, suttogta maga elé. Nem volt szíve felkelteni, terhelni a követségen történetekkel. Leült az ágy másik szélére gondolkozni, mitévő legyen. Ha hazamegy, az ajtót nem hagyhatja nyitva, a jelenlegi körülmények között semmi esetre sem. Bezárni nem merte Kolját, hátha rosszul lesz és nem tud kijönni. Mit tegyen? Mihail, ha nem tudott dönteni, mindig evett valamit. Ezért kiment a konyhába, bár nem reménykedett, hogy barátjánál ehető dologra talál. Hiszen csak egy pár napja érkezett, be sem rendezkedett, folyton rohángált, intézkedett. Dakoniában Kolja sokat adott az étkezésre, mindig beszerezte a lehető és kapható legjobb ételeket.

– Na, nézd csak – csodálkozott rá egy hatalmas juhsajtra a hűtőszekrényben. Báránycomb jól átsütve, celofánba csomagolva pihent. Paprika, paradicsom lent a dobozban és szalonna! A világ legfinomabb paprikás szalonnája. Húsos! Leült a konyhaasztalhoz, hazai kenyérrel jól befalatozott. Kiadós fröccsel leöblítette az egészet. Hangulata borúsból, derűsre váltott. Minden jóra fordul, ezt súgta a gyomra. Azután jóllakottan, ráadásul késő éjszaka, nem maradt más hátra, szépen lefeküdt a dupla ágy másik oldalára és ő is hamarosan horkolni kezdett.

Az egész követségen mindenki aludt, a megszámlálhatatlan folyosókon csak a huzat közlekedett. Hirtelen az egyik ajtón sötét, sűrű fekete felhő türemkedett kifelé a lépcső irányába. Hömpölygött lefelé az ódon márványlépcsőkön, emeletenként az ajtókat körbenyaldosta, a fekete lehelete befurakodott a kulcslyukakon. Bent a lakásokban az alvók szorongva fordultak a másik oldalukra, a takarót szorosan magukra húzva aludtak tovább. Legfeljebb álmuk váltott nyugtalanra.

Zubov kialvatlan szemmel meredt az órára, indulnia kell, ha nem akar elkésni. Felvette az öltöynadrágját, fekete kabátját sajnos a szekrénybe tette. Ha kinyitja a szekrényt, biztos felkelti a mélyen alvó asszonyt és az ócska vetemedett bútordarab nyikorogni kezd. Jobb híján felvette színes fürdőköpenyét, ivott egy fél pohár kristályvizet és megindult a kárhozatba. Legalábbis az utóbbi napok állandó félelme után így érezte. Egyelőre lekötötte a figyelmét, hogy úgy menjen ki a lakásból, mint egy fürgé egér. Így cipő nélkül halkan kijutott a lakásból. Vágyakozva nézett a lift irányába, de aztán meggondolta magát: a lift túl hangos! Irány a rosszul megvilágított lépcsőház. Mindig is utálta. A mozgás nem tartozott Zubov gazdasági igazgató kedvenc elfoglaltságai közé. Viszont takarékosági okokból nem fog ellenállni Mihailnak, ha a lépcsőházat ezentúl jobban meg akarja világíttatni. A folyosó tetején mintha fekete madarak, denevérek lógtak volna lefelé... Ostobaság! Egyszerűen csak rosszul lát szemüveg nélkül. Visszamenjen? Kockáztassa, hogy felébred a felesége? Csendes, szerény asszony, tele aggodalommal miatta. Az utóbbi napok különösen megviselték. A férjét hol a kamrában, hol a ruhásszekrényben találta, valahányszor Zubov elbújt az őt üldöző, meg nem nevezhető Lény elől. Mert ugyan mi másnak lehet nevezni egy vízgőzből, ködből gyúrt alakot? Lény. A baj csak az volt, hogy éjjel-nappal elaludt a rejtekhelyén, és ha a felesége (mit sem sejtve) ruhát keresett a szekrényben, frászt kapott, mikor meglátta. Elmebetegnek hitte! Őt! Akinek úgy vág az esze, mint a borotva. Így szemüveg nélkül az egész lépcső egyetlen

szürke masszának tűnt, ezért kapaszkodott görcsösen a korlátba. Nyúlós-nyákos piszkos volt a karfa, Majd jól megmossa a takarítónő Nagyezsda fejét. Ezzel a gondolattal megvigasztalódva bátrabban indult lefelé, de az első emeleti lépcsőfordulónál meg a villany nem égett. Na, ezt a hanyagságot már nem viszi el szárazon ez a trampli Nagyezsda. – Vissza! Vissza! – sikoltotta lelke kétségbeesetten. De a számára nem volt visszaút, mennie kellett a találkozóra, már így is késésben volt.

– Jézus úristen! Mi az ott a földszinten?

Egy baljós fekete láda! Vaksin közeledett az ormótlan darabhoz. Szeme kiguvadt a rémülettől. Nem is láda – egy koporsó volt! Sőt kettő! Egymásba téve, a tetejük takarosán ráhelyezve. Az egyiknek az oldalán aranybetűkkel Ványa Csereskov neve állt. Ki volt az a hanyag alak, aki a raktár helyett itt tette le ezeket? Egyáltalán, minek rendelték őket? A meggyilkolt Iljics meg Ványa holtteste rég otthon pihen a törvényszéki boncterem alagsorában. Maga sem tudta miért, de a másik koporsó feliratát is megnézte. A második koporsóra az ő neve volt ráírva aranybetűkkel. Rémületében rögtön el is ejtette. A csattanás biztosan felébresztette a földszinten lakókat, s ő reménykedve várt, hátha megjelenik valaki, akivel megoszthatja ezt a nyomasztó titkot. De nem, nem mozdult senki. A hátáról, izzadság formájában, újra csordogálni kezdett a rettegés és pillanatok alatt eláztatta az ingét. Ha megcsapja a huzat, jó kis tüdőgyulladást szedhet össze. De ez most igazából nem érdekelte. A kettes porta összekötő ajtaja az udvar felé éleset nyikorgott.

– Zubov, jössz már? – hallotta távolról.

Eszébe jutott a találka, ami miatt elindult az éjszakába, így összehúzta magán a vastag fürdőköpenyét és kiment az ajtón az udvarba. Ott nem talált senkit, de nem is itt beszélték meg, így elindult a konzuli váró felé. A portásfülke üvegablakában fekete bársonyszalaggal átkötött hatalmas gyertya égett. A koporsó, a gyertya, meg a sötét derengés majdnem visszafordította Zubovot. De sajnos a lakásába vezető út is épp olyan veszélyesnek tűnt, mint a sötéten tátongó konzuli váró. Mindegy! Ha menni kell, hát menni fog. Kíváncsi volt, ki hívta találkára, az előbbi hang ismerősen csengett. Bement az ügyfélváróba, villanyt gyújtott. Alig pislákoltak a körték, a falak mentén húzódó székeket már látni sem lehetett. Úgy tűnt szemüveg nélkül, hogy emberek ülnek itt, akik árgus szemekkel figyelik őt. Azután egyszerre, hogy a borzalom még fokozódjon, a sápadt fény is kialudt, mert valaki leoltotta az alternatív kapcsolót a másik porta irányából, még a villanykapcsoló kattanasát is tisztán hallotta. Araszolva ment, a kezét előrenyújtotta arrafelé, amerre a konzuli szobához vezető utat sejtette. A kulcs a zsebében lapult, és mihelyt eléri az ajtót, kinyitja és világosságot csinál. Méghez a nappali világosságot, az erős neoncsövekkel még ezt a sötét várót is megvilágítják. Nem bújhat el, aki találkára hívta! Azt ígérte, mindent elmond, amit tud Ványa és Iljics meggyilkolásáról. A kísértet érdekelte Zubovot a legjobban! Erről szeretett volna a legtöbbet hallani. Végre elérte a konzuli ajtaját baj nélkül. Reumától dagadt ujjával téován kereste a kulcslyukat. Óriási megkönnyebbülésére simán bejutott, a neonfény vakítóan áradt szét a folyosón, ahonnan balra a konzuli osztály szobái nyíltak, jobbra meg az ügyfélfogadásra alkalmas fülkék. Szemben, a folyosó végén a WC ajtaja félig nyitva fenyegetően pislogott, határozottan mozgott, mintha mögötte a kísértet lebegne hófehér lepedőjében. Menetközben mindenütt villanyt gyújtott, még a fülkébe is benyúlt remegő kezével. Bátran lépkedett a WC felé, oda mindenképpen be akart nézni. Senki! Nem volt bent senki! Ha már itt volt, használta is. Gondosan kezet mosott, azután elindult a fülke felé, ahová a találkozót megbeszélte a telefonálással. Az illető mindenáron a meggyilkolt Ványa fülkéjében akart találkozni vele. Épp olyan jó lesz a közepső, ajánlotta. Furdalta a kíváncsiság, vajon ki telefonált a múlt éjszaka? Még szerencse, hogy a felesége nem ébredt fel. A hívás a követség épületéből jött, méghez a nagykövetségi szobákból. Ennyit

sikerült megtudnia. A fülkében világos volt, mivel korábban meggyújtotta a villanyt és senkit nem talált. Viszont szemmel láthatóan előkészültek egy hosszú beszélgetésre. Az asztalon szamovár friss teával, és ... sonkás, kaviáros szendvicsek. Óriási! Farkaséhesnek érezte magát a sok izgalom után. Ha megeszik egy pár szendvicset, míg várakozik a titokzatos telefonálóra, abból nem lehet baj. Oldalról elvett egy kaviárost, meg sem látszott a hiány. Gyomrában a finom szendvicsekkel elégedetten dőlt hátra. Már csak egy forró teára vágyott. Citromot is készített oda a figyelmes vendéglátó. Abból sem lehet baj, ha iszik egy csésze teát, hiszen úgyis neki szánták. Vajon ki lehet? Majd kifúrta oldalát a kíváncsiság. Hogy ismeri, az iránt nem volt kétsége, mivel mindenkit ismert a követségen. A hangja meg határozottan ismerősen csengett. Furcsa, miért nem jön már? Kezdett türelmetlen lenni. Megevett még néhány szendvicset, megívott még két csésze teát. Hol a fenében lehet, aki azt suttogetta: „Zubov, jössz már?” Itt ül vagy fél órája és hiába vár. Enni nem bír többet, inni sem. Olyan fáradtnak érezte magát, hogy a visszafelé vezető út gondolatát sem bírta elviselni. Inkább itt alszik egy kicsit, amíg kipihen magát. Szemhéjai ólmosak lettek, lecsukódtak. Alsó lábszárait fájdalmasan merevnek érezte. Tenyere izzadni kezdett, úgy tűnt, a három csésze tea így, verejték formájában készül elhagyni a testét. Elhúzta a bársonyfűggönyt, ami a fülkét az ügyfelektől eltakarta és kinézett. Nem csodálkozott, amikor ezüstös fény kezdett gyülekezni a sötét konzuli váróban és lassan összeállt egy gyönyörű fiatal lánnyá. Itt a vég – gondolta s a tudata tökéletesen kitisztult, megadóan várta a halált. Tudta, ki ez a törékeny teremtes, nagyon is jól tudta. A lány ránézett, szemében a gyűlölet lángja lassan kialudt. Zubov eltakarta kezével az arcát, várta a halált és nevetséges módon az jutott eszébe, milyen szerencse, hogy a koporsója már megvan. De nem történt semmi. Az ujjai között lesett ki az ügyfélablakon a konzuliba. A kísértet eltűnt, s ő megint csak a szokásos sötétséget látta. Viszont a másik oldalon a pénztárnál, valaki felgyújtotta a lámpát. Fel akart állni, de rémülten vette észre, hogy a lábai mereven ellenállnak. Akkor már tudta, szinte biztos volt benne, hogy megmérgezték. Valaki mérget tett a teájába. Emlékezete szerint a teának egervizeletre emlékeztető szaga volt. Nem tudott felállni és ez rémülettel töltötte el. Keze remegni kezdett, amikor az asztal lapjába kapaszkodva próbált felállni.

– Segítség! – sikoltotta volna akarata szerint, de csak erőtlen nyöszörgés hagyta el a száját. Lassan lecsúszott a székről és megpróbált négykézláb kimászni a folyosóra. Életében még ilyen nyomorult helyzetben nem volt. Képek jelentek meg tudatában, megkínzott emberekről, akik ugyanúgy másztak, mint ő most. Helyzete kilátástalannak látszott, de Zubov nem adta fel. Karjaival húzta magát előre, a lábai merevek és nehezek voltak, mint az ólom. A folyosó felénél járt, a konzuli váró ajtaja reménytelen messzeségben derengett. Ő csak mászott, kúszott előre, másra nem gondolt. Nyöszörgése ritmusára mozgott. Fáradozását siker koronázta, elérte a folyosó végét, a konzuliba nyíló ajtó arasznyira nyitva volt, mert az előbb szerencsére nem csukta be. Nehéz lett volna a kilincshez felkapaszkodnia. Fülelt a sötétségbe, hátha valami veszély fenyegeti a váróban. A pénztári beugró lámpája nem világított a hatalmas terem jobb oldali részébe. Ott valaki éppen nyitotta a bejáratú ajtót, Zubov visszahúzódott és várt. Határozatlan léptek közeledtek és a gyér fénysugárban Kolját pillantotta meg, Mihail társaságában. Ekkor tompa puffanással kizuhant a terembe, s meglepően hangosan segítségért kiáltott. A két férfi hozzásietett, nehézkesen felemelték és az egyik székre ültették.

– Mit keresel éjnek idején a vízumosztályon? – kérdezte Mihail szigorúan. Zubov bolyongása már kezdett az idegeire menni. Igaz most nem rejtőzött el semmi alá, de négykézláb közlekedik, mint egy állat. Biztosan holt részeg!

– Megmérgezték! – nyöszörögte a gazdasági igazgató. – A teában lehetett!

Kolja kapcsolt hamarabb, rohant orvost hívni. Zubov nem veszítette el az öntudatát, így mindent elmondott nekik. Kolja besietett a fürkébe, ahol megtalálta a lakoma maradványait. Beleszagolt a szamováriba, a csészébe és rájött, hogy Zubovot ugyanazzal a méreggel itatta meg valaki, mint Ványát meg Iljicset. Az orvosnak legalább meg tudja mondani a méreg nevét, így Zubov azonnal megkaphatja az ellenmérget. De ki hívta ide éjnek idején? És miért akarja megmérgezni? Ha ő nem álmodja azt a különösen félelmetes álmot, eszébe sem jutott volna éjszaka a konzuli váróba jönni. Szerencséje van ennek a Zubovnak, Mihail igencsak dühös volt, amikor felkeltette, úgy kellett erőszakkal magával hurcolnia. De Kolját még most is kirázta a hideg, ha az álmára gondolt, melyben Ványa egy rossz szabású fekete öltönyben, oszladozó hullaként visszajött és a legnagyobb forgalom idején megjelent a konzuli váróban. Erőszakkal befurakodott a fürkébe, ahol annak idején a halálát lelte. Mindenki borzadva nézett rá, a teste szénfekete volt, a bőre repedezett, a szeme helyén két sötét lyuk. Leült a székbe és követelte, hogy adják vissza az életét, amit elvettek tőle. A követség dolgozói Koljától várták a megoldást, elvégre azért van itt. De ő bénultan állt a fal mellett, a botrány egyre nőtt, a vízumra várók kezdték visszakövetelni útleveleiket. Ekkor Mihail, aki az ágy másik oldalán feküdt, megfordult, és hatalmasat lökött rajta, amire persze felébredt. A törött csuklója rögtön sajogni kezdett, és csodálkozva látta maga mellett barátját aludni. De hamar rájött, mi történhetett, csak az az álom, attól kellett borzongania. – Vajon mit jelenthetett? – morfondírozott magában. Valószínűleg azt, hogy le kell mennie a konzuli váróba. Igen, le kell menni. Rögtön rázni is kezdte az ép kezével Mihailt. Nem volt könnyű feladat lelket verni belé, mert a konzul legalább annyira kimerültnek látszott, mint ő. Mihail kábán ült fel és meglátva Kolja bepólyált fejét, nagyot sikoltott. Mit keres ez az ember a feleségem helyén? Aztán derengeni kezdett neki a tegnapi éjszaka, és körülnézve látta, hogy nem a saját szobájában van, hanem a követségi vendégszobában, ahol Kolja lakik.

– Te soha nem pihensz? Legalább engem hagyj aludni! Minek vertél fel hajnali két órakor?

– Öltözz! Vedd fel a ruhádat! Ebben a hálóköntösben nem jöhetsz le a konzuliba – parancsolt rá Kolja a barátjára.

– Se hálóköntösben, se másban nem megyek le abba a huzatos terembe!

– Akkor egyedül megyek – döntött Kolja és megvetően végigmérte a kövér férfit. Ez használt. Mihail sebesen magára húzta a barátja jól szabott télikabátját, amit mindig is fel akart próbálni.

– Nincs nálam rendes ruha, haza meg nem mehetek, Tánya felébred és akkor tudod mi van! – magyarázkodott.

Kolja felvette a rövid sportkabátját, nem vesztegették az időt, megindultak lefelé. Ketten azért bátrabban lépkedtek, bár attól az érzéstől, hogy valaki figyeli őket, nem tudtak szabadulni. Lent aztán megtalálták Zubovot, aki elmondta, mi történt vele.

– De hát végképp különös, Zubov, hogy nem tudod, kivel találkoztál volna a fürkében! Nagy könnyelműség ilyesmibe belemenni – korholta Mihail a halálra vált gazdasági igazgatót. Zubov nem válaszolt, a verejték patakokban folyt az arcáról, Kolja nem győzte törölgetni a törülközővel.

Táskáját hóna alá csapva, tökéletesen felöltözve, asszisztensnője társágában végre megérkezett Goncsarov, a követség fiatal orvosa. Ők aztán szakszerűen kezelésbe vették a megmérgezett gazdasági igazgatót.

– Őt is Szókratész mérgével itatták meg, épp úgy, mint a másik kettőt.

– Igen, a teában adta be a gyilkos Zubovnak, jól érezhető a foltos bürök egérvizeletre emlékeztető szaga. – Kolja az undortól összerázkódott.

– Mindenesetre csomagolja be a számovárt meg a csészét is – utasította az orvos –, magammal viszem. Azért szerencse, hogy nem alkoholban adták be neki, úgy jobban felszívódott volna a méreg a szervezetében, így viszont lehet, hogy megússza.

Szerencsére Zubov el volt foglalva a rosszullétével, kezeinek nyugtalan remegésével, lábai szokatlan merevségével. Nem is tudták talpra állítani, végül aztán székestül a lifthez cipelték. Zubov nehéz teste ide-oda billent a karosszékekben. Szerencsére az orvosi szoba a nagyköveti részen volt, ahol a liftben kényelmesen elérték mind az öten. Amint megérkeztek, megkönnyebbülten fektették az ágyra. Mihail biztos volt benne, hogy a sérve kizáródott. Szemrehányóan nézett Koljára, aki nem tehetett róla, hogy nem segíthetett: a törött csuklójával jó darabig nem tud emelni semmit. Goncsarov bezzeg nem izzadt meg, ő minden nap súlyzózott, jól karbantartotta a szervezetét. Fontoskodva intett nekik, hogy menjenek ki, amíg ő Zubovot megvizsgálja. A gazdasági igazgató szemrehányóan nézett utánuk, kövér kezével fáradtan intett.

Ha már a nagykövet közelében voltak, benéztek a szobájába. Természetesen régóta az igazak álmát aludta otthon, az irodája üres volt. Mihail lerogyott az egyik fotelbe, de Kolja nem hagyta pihenni. Meg akarta nézni a számítógépen, nincs-e újabb üzenet a Követség Árnaitól. Erre Mihailnak eszébe jutott, hogy nem számolt be a Kolja távollétében történekről. Gyorsan pótolta, kihagyta a részleteket, és csak a tényekre szorítkozott. Levetítette a portás feleségének dicstelen parkbéli szerepléséről készült videokazettát is.

– Szóval ő volt! – döbönt meg Kolja, pedig már azt hitte, a mai nap után nem lepi meg semmi.

– Igen. Egyáltalán nem értem az otthoniakat, hogyan tudták kiküldeni Bécsbe, ilyen fontos diplomáciai helyre – sóhajtott Mihail. Keserű volt, nagyon keserű, nem úgy mentek a dolgok, ahogy szeretne volna.

– Türelem, most türelemre van szükségünk. Nekünk magunknak kell a munkánkat rendesen elvégezni, ezt talán követik a többiek is. Reméljük. Ludmillát biztosan hazahívják, azzal már nem lesz gond. Addig marad, amíg a nyomozás ki nem deríti, hogy ki követte el ezeket a gyilkosságokat.

– És mi van, ha a Követség Árnai tették, ha a szellemvilágból jöttek? Hiszen te magad is láttad a kísértet-Natasát, meg én is – kiáltotta zavartan Mihail.

– Te is láttad? – Kolja egyszerre abbahagyta a számítógép faggatását.

– Igen, láttam. Ludmilla ajtaja előtt feküdt és kísértetiesen hasonlított Natasára. – Mihail erre most jött rá. Maga előtt látta a széztúzott virághoz hasonlatos lányt. Natasa volt! Vagy az iker-testvére!? Szépen sorjában elmesélte a ma esti rohangálását Ludmillával, Olgával. Nem hagyta ki Jurij érthetetlen jótekönyködését, sem a magától kinyíló kettes porta vaskapuját, sem Zubov üldözési mániáját.

– Nem tudom, mi ez az egész, de végére járok szépen sorjában, ahogy eddig is mindig tettem. Meg fogom találni a tettest és az egy e világbeli bűnöző lesz, abban biztos vagyok.

Mihail erre a magabiztos szövegre nem mondott semmit. Szeme elől elhessegette a Ludmilla ajtaja előtt fekvő fiatal lány összeroncsolt holttestének látványát. Különbö is Kolja hangjában kétség kétség hátán rezgett. Amit mondott, határozottan csengett ugyan, de a hangja elárulta a bizonytalanságát.

Kolja is elgondolkozott az úttesten fekvő törékeny teremtés képen. Vajon ki lehetett? Honnan, melyik világból tört be ez a szívszorító jelenség? Egyszer talán elmondja Mihailnak, de nem most! Semmiképpen nem most! Nadrágzsebében megcsörrentek a tabletták, amit az orvos adott neki a kórházban. Kivette, megnézte mi van benne. Az oldalára rá volt írva az össze-tétele.

– Mi az? Rosszul érzed magad? Jobb lenne, ha visszamennénk és megpróbálnánk egy pár órát aludni. Olyan sápadt vagy, hogy ha Goncsarov meglát, azonnal kezelésbe vesz. – Mihail gond-terhelten vizsgálta a barátja arcát.

– Beveszek ebből egy tablettát. Úgy látom, vitaminok, ásványi anyagok, nyomelemek vannak benne. Jó lenne neked is Mihail, szerintem te is rossz bőrben vagy – poharat keresve nézett körül. A sarokban talált pár darabot, egy üveg Vöslauer társaságában. Gondosan megvizsgálta a poharat, a csapnál kiöblítette. Bevett egy hatalmas sárga vitamintablettát, Mihailba is be-diktált egyet, az fuldokolni kezdett, alig tudta lenyelni.

– Az utóbbi időben alig tudom lenyelni a gyógyszereimet – panaszkolta a konzul.

– Beszűkült a torkod a szennyezett levegőtől. Többet kellene törődnöd magaddal. Kimész néha a hegyekbe? Azelőtt mennyit gyalogoltunk, kirándultunk együtt. Oda legalább nem jött veled a feleséged – Kolja amint kimondta, meg is bánta ezt a mondatot. Haragudott magára. Mihailnak nem jött be. Nem sikerült a házassága. Elég baj az neki, nemhogy még ő is gyötörje emiatt.

– Nincs nekem időm itt semmire. Most meg pláne nem lesz, amíg ezt az ügyet fel nem derít-jük – merthogy Kolja elpuskázta a dolgot az biztos. Ilyen sérült fejjel, ennyire legyengülten, hogy fog nyomozni?

A fiatal hadnagy téován kutatott a nagykövet asztalán. Az asztali naptár alól egy távirat kandikált ki, tartalmát a naptár alá rejtve. Kolja kihúzta, szórakozottan beleolvasott és egyből felébredt. Mihail nem figyelt rá, bár kezdett magához térni a vitaminoktól.

– Menjünk már végre, még itt ér minket a reggel! – Nehézkesen felállt és elindult az ajtó felé. El volt szánva, ha Kolja nem jön, egyedül is megy.

– Jól van. Megyek már, csak ne felejtse el bezárni az ajtót.

Mihailnak volt kulcsa, de nem hozta magával.

– Nem érdekes! Borisz sem zárta be. Mindig nyitva hagyja, hiszen a következő ajtó már a lakása.

Így aztán elindultak a kezelőszobába, hogy még egyszer lássák Zubovot. De csak az orvos feleségével tudtak beszélni, aki nem engedte zavarni a betegét.

– A körülményekhez képest jól van – mondta a nővér a szokásos rutinszöveget –, egyelőre nem kell kórházba szállítani.

– Legyenek résen, aki megmérgezte, biztosan tudja már azóta, hogy kudarcot vallott, Zubov él – figyelmeztette az ápolónőt Kolja.

– Egész éjszaka vigyázunk rá a doktorral együtt. Az állapota is ezt igényli, nem hagyhatjuk magára! – válaszolta komoly arccal az orvos felesége.

– Ha maguk ketten nem árulják el senkinek, abban a hitben hagyhatjuk, hogy a terve sikerült. Zubov haldoklik, kómában van, ezt mondjuk mindenkinek, aki érdeklődik.

– Ebben az ápolónőben egy detektív veszett el – mondta később Kolja a konzulnak, miközben lefelé mentek. A portán még benéztek Aljosához. Kabátban ült, sálja a nyakán körbetekerve, a szeméből rettegés kapaszkodott Koljába. Nagyon megsajnálta.

– Mihail, te menj és feküdj le, én itt maradok Aljosával. Talán történik még valami, a gyilkos nem végzett még az éjszakával.

Mihail zavartan nézett rájuk, mit várnak tőle, mondja meg, hogy gyáva a csontja velejéig? Eszébe sincs hazamenni egyedül, keresztül a huzatos várótermen, a kettes porta magától kinyíló vaspántos kapuja előtt. Félelmét igazolta, hogy hirtelen kivágódott a konzuli váróterem ajtaja, a zsanir recsegésére Aljosa akkorát ugrott, hogy a székhangos csattanással borult fel mögötte. Mihail dermedten várta, hogy megjelenik valaki, és már azt sem bánta volna, ha a kísértet az. Legalább mindhárman meglátnák. De csak a konzul felesége jelent meg észbontó hálóköntösben, és ettől a látványtól Mihail még jobban megijedt, mintha kísértet lett volna.

– Megmondanád, mi folyik itt? Hol voltál egész éjszaka? Most már soha nem lesz egy nyugodt éjszakánk? – Nagyon dühösnek látszott. Ahogy meglátta Kolját, még mérgesebb lett. A férje jobbnak látta, ha azonnal visszavonul vele. A feleségéhez képest a kísértetek már nem is tűntek félelmetesnek.

– Ezért kár volt halálra ijedned, Aljosa! Szegény Mihail! Nem szeretnék a helyében lenni. Azt hiszem, én soha nem fogok megnősülni. – Kolja lerogyott a portásfülke mögötti heverőre.

– Jurij becsavarodott, Kolja! Jó lenne tudni, mitől? Mihail mesélte, hogy két csavargónak odaadta az összes csokoládét, kávé, teát és kaviárt. A saját kabátját, meg a Ványáét is. – Aljosát egyáltalán nem érdekelte a konzul házasságának problémája. Sokkal inkább a napokban történt megmagyarázhatatlan cselekmények betörése a normális, mindennapi életbe. Ez érdekelte. Ki ölte meg Ványát? Ki ölte meg Iljicset? Miért érez ő állandóan pokoli félelmet, amint egyedül marad? Ez nem lesz jó így, ez nagyon nem lesz jó! Haza fogják küldeni Godarfbba, a szegénységbe, és a családja éhezni fog. Az egész rokonságot ő tartja el, a szüleit, a nagyszüleit, de még Vologyáékat is.

– Hogyhogy odaadta mások rendelését? Most ő fogja kifizetni? Egyáltalán minek ment ki az utcára, hiszen azt tiltja a szabályzat, nem lehet őrizetlenül hagyni a portát! – Kolja sem értette Jurij viselkedését. Ez valami járvány a követségen. Natasa is odaadta az ebédjét délben a hajléktalanoknak.

– Egyszerűen csak nekik adta, sőt rájuk erőltette. Becsengettek, dakonok voltak, a jobb élet reményében jöttek ide. De nem kaptak munkát, hiába jártak egész nap állás után. Jurij meg aggódott, hogy a hidegben megfagynak éjszaka. – Elgondolkodva hallgatott el. Tulajdonképpen rendjén lévőknek találta Jurij viselkedését. Csak az volt a baj, hogy korábban inkább elzavarta volna az ilyen figurákat. Két éve ismerte Jurijt, a legfukarabb ember volt a követségen.

– Lehet, hogy hipnotizálták a csavargók – vélte Kolja –, van ilyen. Ha magához tér, bele fog örülni, hogy neki kell kifizetnie azt a rengeteg árut.

– Az biztos! Új kabátot is vehet magának, ez az egy volt neki. Ludmilla is követelni fogja Ványa viseltes bundájának ellenértékét – válaszolta Aljosa.

A telefon berregésére újra felborította a székét a követségi titkár.

– Rögtön adom, Mihail – szólt a kagylóba Aljosa –, itt van mellettem – ezzel átnyújtotta a telefont a hadnagynak.

– Kolja – suttogott Mihail a kagylóba –, nem tudok aludni. Folyton Zubov zagyvasága jár a fejemben a koporsókról. Én egyet sem láttam a földszinten. Megtennéd, hogy Aljosával utánanézel? A feleségem miatt nem akartam keresgélni, még halálra ijedt volna – kérte Mihail. – És nehogy ti hívjatok, majd én hívlak egy negyedóra múlva, Tánya elaludt.

– Jól van. Ne izgasd magad, Mihail, mindjárt utánanézek. De szerintem Zubov csak a lázálmában látta a koporsókat. Ványát, meg Iljicset nem fogják már visszahozni, otthon temetik el a nyomozás lezárta után. Minek vinnének innen Bécsből koporsót?

– Milyen koporsót? – sikította magas hangon Aljosa, és erősen megkapaszkodott az asztalban.

– Zubov elmezavarában két egymásba tett koporsót látott a földszinten. Az egyik állítólag a saját nevét olvasta. De légy nyugodt Aljosa ezt csak lázálmában látta.

– De miért akarná bárki megmérgezni a gazdasági igazgatót? Az eszem megáll! – Aljosa félt, nagyon félt. Könnyen lehet, hogy ő lesz a következő. Napjában többször is megnézte a számítógépet azzal az elhatározással, hogy ha ott találja nevét, azonnal hazautazik.

– Aljosa, én megyek, és megnézem azokat a dobozokat, te itt maradsz, vagy velem jössz?

– Inkább megyek, Kolja, egyedül nem maradnék itt a világ minden kincséért sem. El tudod képzelni, mennyire félttem, amíg a konzullal nem jöttetek? Majd kapok Borisztól, ha észreveszi, hogy itt hagytam a portát.

– Ez egy rendkívüli helyzet és annak megfelelően kell cselekednünk – nyugtatta meg Kolja –, csak pár perc az egész.

Így hát elindultak, a hadnagy ment elől, ahogy illett, mögötte a követség első titkára, aki ma éjszakára portássá vedlett. Kolja egészen jól érezte magát, a vadászat izgalmát szerette ebben a mesterségben. A feje sajgott egy kicsit, de nem csoda azok után, amiken keresztül ment. A konzuli váróban égett a villany, elhagyottan, ügyfelekre várakozva álltak a székek. Az behúzott bordó plüssfüggönyök eltakarták a sötét tettet, amit nemrég elkövetett valaki ezek között a falak között. Kolja benézett a folyosóra: senki. Vajon ki húzta be a függönyt? – Én nem! – válaszolt magának hangosan.

– Mit nem? – vacogott mögötte Aljosa s a fegyverét filmekből ellesett mozdulattal előretartotta.

– Ki van biztosítva a fegyver? – kérdezte válasz helyett Kolja, mert semmi kedve nem volt egy remegő kezű követségi titkár miatt újabb balesetet szenvedni.

– Nincs! Inkább elrettentés céljából tartom magam előtt, használni biztosan nem merném – felelte Aljosa, de meg nem vált volna meg tőle a világért sem. Amíg ki nem derül, hogy ki ölte meg Ványát, Iljicset, Zubovot, neki mindenki gyanús. Még a követ is! Aznap éjszaka kétszer látta a folyosón. Persze, ezt nem említette senkinek, nem örült meg maga alatt vágni a fát. Végre továbbmentek a kettes porta felé. Mindent rendben találtak, a vaspánt a helyén, a gyertyák eltűntek. – Vajon itt voltak-e egyáltalán? – most már ő is hangosan töprengett. Megnézte közelebbről a portáspultot, nyoma sem volt lecsöppent viasznak. Vagy eltakarította valaki, vagy a szegény agyongyötört Zubov rémálmokat látott. Elindultak a belső udvaron át a követségi lakások felé. Állítólag a földszinten voltak a koporsók. Aljosa azt remélte, nem lesznek ott, és a kérése meghallgatásra talált fenn az égen: a lépcsőház üres volt. A szemétkupacoktól eltekintve semmit sem találtak.

– Menjünk, ilyen sokáig nem szeretném a portát üresen hagyni – sóhajtott fel Aljosa.

Kolja nem figyelt rá, kezében a padlóról felvett valamit tartott, ami fűcsomónak látszott.

– Vissza kell mennünk! A nagykövet haragudni fog, hogy elhagytam a portát. Csengetni is hiába próbál, aki be akar jönni – nyugtalankodott Aljosa.

De a hadnagy rá sem hederített, elindult a pincébe vezető csigalépcsőn lefelé. Aljosa félelemmel telve követte. Ide aztán még nappal sem lett volna kedve lemenni. Voltak régi követségi alkalmazottak, akik tudni vélték, hogy a valamikori kórház halottas kamrái állnak odalent. Nem volt mit tenni, ha nem akart egyedül maradni a huzatos lépcsőház földszintjén, követnie kellett a kőlépcsőkről zöld fűcsomókat szedegető Kolját. Lent aztán, az egyik kamraszerű helyiségben megtalálták a fekete koporsókat. Tehát Zubov valóban látta a baljós ládákat! Rémesen néztek ki, Aljosát a hideg verejték is kiverte. De a gazdasági igazgató neve nem szerepelt egyikén sem. Az egyik Ványa, a másik Iljics koporsója volt.

– Valaki lehozta ezeket ide, miután szerencsétlen Zubov beléjük botlott.

– A neve nincs rajta – állapította meg Aljosa.

– Igen. Azt biztosan csak képzelte, amilyen zaklatott állapotban volt. Azért mi nézzük végig a kamrákat, hátha máshova került – válaszolta Kolja és már el is indult. Aljosa kényszeredetten követte. Nagyon megbánta, hogy nem maradt inkább a portán. Ott csak előre kellett figyelnie, a pisztoly a keze ügyében, az bátorságot öntött volna belé. De itt bármelyik oldalról megtámadhatja az alattomos, mindenre elszánt gyilkos. A kamrákból csontig ható hideg áradt, a párával összekeveredő por fojtogatni kezdte amúgy is érzékeny tüdejét. Nehezen szedte a levegőt, alig tudta a sérült, bekötözött fejű Kolját követni. Az meg mindent alaposan átkutatott, felverve a bágyadtan nyugvó port évszázados helyéről. Már rég ki kellett volna itt meszelni, fertőtleníteni ezeket a helyiségeket. Ódon ládák heverték mindenütt, de szerencsére egyik sem koporsó volt. Az utolsónál álltak, amikor Aljosában a félelem újra elkezdett kúszni felfelé. Amennyire lehetett, közelhúzódott Koljához, szólni sem mert, csak a folyosó másik végébe mutatott. Távol, nagyon távol, halványan pislákoló gyertyafény közeledett imbolyogva. Sóbálvánnyá meredve álltak, egymás kezét fogták, sejtve, hogy most szemtől-szembe fognak állni a kísértettel! A pisztolyt Aljosa elejtette, az a sötétben nagyot puffant a kövön. Kísértet ellen úgysem használ más, mint az imádság. De nem jutott egy sem az eszébe, az elmúlt évtizedek elszórták az imákat a szélben. – Jaj istenem – mondogatta Aljosa – mindjárt itt lesz és megitatja velünk azt a förtelmes kotyvalékot!

Kolja is erősen meregette a szemét a sötétben, valahogy kövérnek tűnt a gyertyafény mögött közeledő alak. Belépett a kamrába, nyomában a rátapadó Aljosával, felvette az imént letett zseblámpát, bátran kilépett a folyosóra és a lámpával a kísértetre világított. Az úton Mihail közeledett női hálóköntösben, fején egy fehér jegesmedve szőrméjéből készült usanka. A sapka füle leengedve libegett a feje mellett, s így a gyertya kísérteties fényében női hajnak látszott.

– Mit bámultok? Nem volt kedvem felkelteni a drágalátos feleségemet, azt vettem fel, ami kéznél volt. A zseblámpát is otthon hagytam, ezt a gyertyát a pincelépcsőn találtam, ezzel indultam a keresésetekre. Csak nem hittétek, hogy én vagyok a kísértet? – kérdezte nevetve.

– De bizony annak hittünk! Szerencséd, hogy Aljosa le nem puffantott! Mi a csodáért nem vártad meg a telefonomat? – Kolja most szívesen fejbe vágta volna Mihailt.

– Lejöttem megmondani nektek, hálátlan népség, hogy beszéltem Szergejjel, aki tudott a koporsókról. Ludmilla rendelte ezeket a saját költségére. A legközelebbi repülőjárat viszi Godarfbá. Ebben fogják eltemetni Ványát meg Iljicset.

– Ebben fogják őket eltemetni? Ludmillának nem felel meg a dakon koporsó? – hüledezett Aljosa.

– Nem. Különlegesen akart és Iljicsnek is vett egyet, mivel annak nincsen családja. Csak azt nem értem, miért Zubov nevét írták rá? – csodálkozott Mihail.

– Nem az van ráírva. Az egyiken Ványa, a másikon Iljics neve szerepel – válaszolta Kolja, és ezt Aljosa is megerősítette.

– Akkor nem értem. Zubov nem volt mérgezett állapotban, amikor a koporsóba botlott – Mihail értetlenkedve csóválta fehér usankás fejét.

– Menjünk innen – türelmetlenkedett Aljosa –, mindjárt megfagyok.

Rögtön el is indult a lépcsőház felé, azzal sem törődött, ha nem követik. De azok ketten, gondolataikba merülve, gépiesen követték. A lift előtt jutott a konzulnak eszébe, hogy elújságolja az örömhírt.

– Nem kell a portára mennetek, az éjféli géppel megérkezett az új portás. Kipakolt a szobájában és már munkába is állt. Aljosa, te hazamehetsz aludni – s a konzul jószágosan nézett a titkárra.

Így aztán együtt indultak a lifthez. Hárman voltak, a sötétség is húzódott visszafelé és az éjszaka a vége felé közeledett. Nem féltek, együtt voltak. Csak a lift nyekergett, nyiszorgott, ahogy szokott.

– Egyszer még leszakad alattunk, Mihail – jegyezte meg viccelődve Aljosa.

– Mindig mondom Zubovnak, hogy hívjuk ki a karbantartókat, de a szerencsétlen úgy fogához veri a követség pénzét, mintha a sajátja lenne.

Kolja kiszállt az első emeleten, ott voltak a vendégszobák. Mihail Aljosával a harmadik emeletig ment, így legalább együtt maradtak a folyosón. Ludmilla ajtaja előtt szaporán szedték a lábukat, de azért jól hallották a nő károgó hangját. Valami nyomasztó dalt énekelt, úgy hangzott, mint egy sirató ének.

– Ez törökül énekel – döbbent meg Aljosa.

– Igen, Ludmilla félig török, csak az apja dakon.

– Ezt nem tudtam! Ronda egy pofája van, az biztos.

Mintha az utóbbit meghallotta volna, Ludmilla épp ekkor még panaszosabb dalra fakadt. A két bátor ember sebesen ugrott a saját ajtajához és ki-ki köszönés nélkül tűnt el a lakásában. Mihail levetette Tánya becses darabjait, de előbb belenézett az előszoba tükrebe, s amit látott, nem töltötte el büszkeséggel. Nevetséges vagyok így, ez volt a legkevesebb, amit elmondhatott a külsejéről. Sápadt, puffadt arcát a fehér szörmekucsma szürkévé változtatta. Tánya meleg hálókabátja idős hölgyet csinált belőle. Szégyellte magát rettenetesen. Hogy egy konzul így menjen ki a lakásából és ennyire féljen a feleségétől? Hogy még rendesen felöltözni se merjen? Együtt él egy fonnyadt, középkorú nővel, aki már régóta nem tetszik neki és hagyja magát terrorizálni! Mihail szeme előtt egy villanásra megjelent a sövénynyíró olló, amint a szárait szélesre tárva Tánya nyakát egyetlen nyisszantással lenyesi.

7. fejezet

Kolja elutazik

Natasa a konyhában a kávéja mellett üldögélt, kiflijét az elektromos tűzhely lapján melegítette. Nem az igazi, messze nem az igazi, de még mindig finomabb, mintha pirítós készüléken csinálná. Otthon a tűzön vagy a gáztűzhelyen öntöttvas pirítón készült az igazi pirítós. Erre most nem akart gondolni, hazautazásról egyelőre szó sem lehet. Inkább az előző napon törté a fejét s valami derengeni kezdett Natasának, ami azt súgta, hogy ennek az egész bűnténynek valamilyen módon köze van hozzá. Megborzongott a meleg konyhában. Csak el ne veszítse az állását a követségen. Ebben a hónapban jövedelmének a felét hazaküldte az édesanyjának. Maga előtt látta őket a hatalmas konyhában, a tűz mellé húzódva. Azt az ódon helyiséget soha nem lehetett rendesen kifűteni. Végig kell gondolnia a helyzetét. Kolja rendesnek látszik, talán kibogozza ezt a bonyolult ügyet. Rosszul esett, hogy a férfi még nem hívta fel. Biztosan alszik, nyugtatta magát vagy talán rosszul lett? Natasa megriadt. Lehet, hogy eszméletlenül fekszik a szobájában?! A telefonhoz rohant, hogy felhívja. A portás hangja ismeretlenül csengett a fülében, s ha nem dakonul szól bele a telefonba, azt hitte volna, máshova kapcsolták. Mindenesetre kérte Kolja szobáját, erre megtudta, hogy a hadnagy elutazott. Minden sivárabb lett körülötte, még a levegő is megtelt égett szaggal. Égett szaggal? Natasa rohanni kezdett a konyha felé, a kiflije siralmas látványt nyújtott. Szénné égett, masszívan a platnihoz ragadt. Mire eltakarította a kifli maradványait, már elment az étvágya. Megitta a kávéját, hamarosan útra kelt, s fél órával korábban, mint szokott, elindult a követségre. Gyalog ment a Duna-csatorna mellett, a hó mindent belepett, a nap már gyengén, sápadtan sütött. A víz a kanálisban lefagyva vergődött. Néhol a csatornákból melegvíz folyt bele, s ott sötétben csillogott a víztükör. Natasa megállt és belenézett ebbe a természetes tükörbe, azt várva, hogy az arca feltűnjön a sötét víz sima lapján, s csak kis híja volt, hogy bele nem szédült. A reggeli napfényben tisztán kivehető volt egy másik nőalak a vízben! Hajszálra úgy nézett ki, mint ő, csak a kabátja régies szabása ütött el az irhabundája megszokott formájától. Rémülten nézett maga mellé, de ott nem volt senki, és egyáltalán, üres volt a part, egy lélek sem mutatkozott ebben a kora reggeli órában. Még egyszer belenézett a kanálisba, azt remélte, addigra nem lesz ott az a nő. De ott volt! Sőt, még integetett is neki! Natasa zavarodottan indult tovább, az agya bénultan tiltakozott a látottak ellen. Tehát Kolja nem volt örült tegnap, amikor azt állította, hogy látta ezt a nőt. A taxisofőr is látott az úttest közepén feküdni egy fiatal lányt, aki őhöz hasonlóan. Megszaporázta a lépteit, bár tudta, hogy ezt a lényt biztosan nem tudja lerázni pusztán azzal, ha siet. Mielőtt felment a hídra, még egyszer a vízbe nézett. Már nem volt ott! Ezekkel a nem normális történetekkel az a baj, töprengett, hogy az ember ilyenkor kétségbe vonja a korábban látott dolgokat. Biztosan csak káprázott a szeme, duplán látta magát a vízben. Igen, de más ruhában? Felment a hídra, s arra gondolt, hogy villamosra száll. Nevetséges! Amikor a piros T jelzésű villamos befutott, hirtelen felugrott rá. A tükröződő ablaküvegen csak a saját arcát látta. Ezután megnyugodva rogyott le a villamos ülésére. A meleg jólesett a hideg parti séta után. Majdnem elaludt a kényelmes széken, semmi kedve nem volt töprengeni a látottakon. Az út nem tartott sokáig, hamar megérkezett, már látszottak messziről a park óriási fái. Leszállva a villamosról megkerülte a parkot, nem bírta volna elmenni Ludmilla megcsónkított tujái mellett. Elszomorító látványt nyújtottak a sérült ágaikkal. Bárcsak lecsuknák Ludmillát ezért a vandál tettéért! Aki ilyet tesz, annak beteg a lelke. Az órájára nézett, öt perc múlva nyolc. Nem igaz, mennyire szalad az idő! Megint majdnem elkésett. Az undok portás a túlvilágon már nem törődik ezzel. Csengetett, az ajtó azonnal kinyílt. Jól sejtette: új ember ült a portán: magas, barna hajú. Mikor meglátta Natasát, udvariasan felállt és bemutatkozott.

Andrejnek hívták, de hogy milyen Andrejnek, azt a fiatal lány nem értette. A vörös szőnyegen havas cipők nyoma látszott. A konzuli váró ajtaja nyitva volt, Natasa gyomra összeszorult, ahogy meglátta a teremben nyüzsgő sok embert. Sohasem szerette a tömeget, két embernél több már visszafordulásra készítette az üzletekben is. Anna már dolgozott a pénztárban, ő reggel hétkor kezdett. Az ügyfélforgalom fél kilenckor indult meg és addigra leszámlázta az előző napi útleveleket, amiért a nap folyamán jöttek az ügyfelek. Natasa intett neki, de nem zavarta. Anna precíz munkaerő volt, mint általában a pénzzel dolgozó emberek. Kopogott a vízumkészítő ajtaján, neki nem volt kulcsa, mint a többieknek. Olga engedte be. A folyosón a konzul már türelmetlenül várta.

– Ma nem kell az ügyfelekkel foglalkoznia, sok munka van hátul a vízumkészítőben.

Natasa vegyes érzelmekkel hallgatta Mihailt. Örült, hogy nem kell az ügyfelekkel foglalkoznia, ehhez túl szétszórtnak érezte magát. Ugyanakkor nem tetszett neki a konzul hanghordozása, mesterkéltnek, hazugnak tűnt. Nem találja megbízhatónak a kényes, ablakmelletti munkához? Bárhogy is van, őt pillanatnyilag fontosabb dolgok foglalkoztatták. Némán bólintott Mihailnak és bement Olgához. A folyosóra nyíló első szoba ajtaja mindig nyitva volt. Olga gondterhelten nézett rá.

– Rosszul nézel ki, Natasenka, annyit gondoltam rád tegnap este, még éjjel is az eszemben voltál. – Olga nemigen tudta, hogyan mondja el Natasának azt a tegnapi örült estét. Egyelőre várni kell ezzel a beszélgetéssel, rengeteg munka van, ahogy Mihail jelezte.

– Nekem is rettenetes estém, sőt éjszakám volt, de igazad van, most nincs idő beszélgetni – ezzel Natasa a fogashoz lépett, a kabátját levette, és gondosan vállfára téve felakasztotta. Lassan ivott az asztalra készített teából és munkához látott. Olga megütközve nézett rá. Ő fennhangon egyetlen szóval sem mondta, hogy nincs idő beszélgetésre! Natasa már máskor is megdöbbenett azzal, hogy ki nem mondott gondolatokra válaszolt. Olga viszont nem tudta telepatikusan fogni Natasa ki nem mondott kérdését, ami arra vonatkozott volna, hogy Kolja miért utazott el olyan váratlanul? Kolleganője biztos tudta, a férje a nagykövet másodtitkára volt, a konzulnak meg puszipajtása. Hősiesen visszatartotta magát attól, hogy föltegye ezt a kérdést. A figyelme elkalandozott és máris hibát követett el. Egy tranzit csomagot betett az egyszeri beutazók csoportjába. Szerencse, hogy idejében észrevette. Csak a munkára nem tudott összpontosítani. A gondolatai össze-vissza csapongtak. Vajon kit látott Kolja a grinzingi villamoson? És ki volt a fürdőszobai halott? Ugyanaz, aki tegnap este végiglebegett a hálószobán? És ma reggel újra megjelent a Duna-kanális víztükrében? S mi a helyzet az éjszakai álommal? Amikor ő Koljánál a kórteremben elaludt. Az a roncsolt, agyonkínzott lány nem ő volt, hanem a másik, aki a túlvilágról jöhetett át. De hát ilyesmi nem létezik a tudomány szerint. Natasa sokat adott a tudományra, mindig megvette a Tudomány című folyóiratot. A csillagokról is vett egy érdekes könyvet. Először nem értette, de a harmadik olvasásra már szinte minden megvilágosodott előtte. Azóta nem fullad bele a saját kicsinyes világába. Rakosgatta az útlevelekbe a kérdőíveket, egyeztette a neveket az útlevélben szereplő nevekkal. Mechanikus munka volt, nem kellett hozzá agytrösztnék lenni. Mikor készen lettek a leg-sürgősebb csoporttal, hátrament segíteni a vízumok elkészítésében. Abban a szobában ketten dolgoztak. Irén és Katyerina: két harminc év körüli asszony. Otthon, Dakoniában mindkettő tanárnő volt, itt nem sok vizet zavartak a követség életében. Sótlanáguk lehangolta Natasát, most is igyekezett minél előbb végezni, hogy hamar megszabaduljon tőlük.

– Igazán kicserélhetnék már a vízum pecsétgépet, leszakad a karom, annyira akad a fogantyúja! – panaszkodott Irén.

– Arra most várhatsz! Zubov élet és halál közt fekszik az orvosi szobában – mondta Katyerina.

– Dehogyan fekszik, a reggeli géppel hazavitték, Kolja is vele ment. Nagyon rossz egészségi állapotban voltak mindketten. – Irén hirtelen kifakadt: – Nem tudom, mi lesz velünk, vajon megvárják, amíg mindannyiunkat meggyilkolnak? – Jelentőségteljesen Natasára nézett. – Én már nem iszom, nem eszem a lakásomon kívül! Úgy látszik ez egy rituális gyilkos, aki méreg-poharat ad minden áldozatának.

Katyerina nem nézett Natasára. Ennek az Irénnek gonosz lelke van, ritka rosszindulatú nő! Rádásul hazudik, hiszen mindent megeszik, ami a keze ügyébe kerül. Ma reggel is megette Olga vajaskiflijét a kávéjához. Hiába kereste, tette tívá a hatalmas szatyrát, többször is kipakolta, de persze nem találta. És Katyerina nem szólt egy szót sem. Irénnel dolgozik nap mint nap, nem lehet rossz viszonyban vele. Natasa minderre csak fél füllel figyelt, Kolja nevének hallatán azonban érdekelni kezdte a beszélgetés. Mivel éppen készen lett a maga munkájával, sietve visszatért Olgához.

– Zubovot megmérgezték? – kérdezte.

Szédelgett, a lábai remegtek, annyira félt a választól.

– Igen! Ugyanúgy, mint a szerencsétlen Ványát meg Iljicset. Annyira félt már napok óta, a felesége azt sem tudta, mitévő legyen, hogy megnyugtassa. A fejébe vette, hogy ő lesz a következő! Elég ostobaság volt tőle, de éjnek idején taládkára indult egy ismeretlennel. Így futott a gyilkos karjaiba. Épp a te fülkében itta meg a mérgezett teát.

Ahogy mindezt így elmondta, Olgának gyanús lett Natasa.

– Hát már sohasem lesz vége? – keseredett el a lány és a gyöngyöző homlokát egy finom batiszt zsebkendővel törölgette. Az ujján a denevérgyűrű rubin szeme izzani kezdett, mint égő szénparázs.

– Vajon miért történik mindig a te fülkében? Miért nem jó a gyilkosnak a másik két ablak mögötti fülke? – tűnődött tovább Olga.

– Iljicset a nagykövet dolgozószobájában gyilkolták meg – védekezett Natasa.

– Nem gyanúsít téged senki, meg aztán tényleg, Iljics nem is itt halt meg. Mindenesetre a fülkédet lezárták, amíg alaposabban át nem vizsgálják. Úgyhogy nem is tudnál ott dolgozni. Munka viszont van itt garadával, rengeteg a csoportos beutazás. Tán a hegyekbe mennek, vagy dívat lett télen a tengerpart? A mi családunk nemzedékeken keresztül nem utazott sehová – folytatta Olga –, éltek a darabka földjükön, amit megműveltek. Elégedettek voltak, nem rohantak sehová. Azt ették, ami otthon termelt. Olyan kenyeret, sajtot és tejet, gyümölcsöt ma már sehol nem tudnál beszerezni, mint amit mi nap mint nap ettünk. Na, mondd meg őszintén, milyen ez az alma, amit ma vettél? Tiszta szénaszaga van. Lefogadom, hogy lézersugárral tartósították és legalább három éves!

Natasa nem tűnődött most az almával, nagyobb bajba jutott, mint valaha életében. Vajon Zubovot is az ő külsejét felöltő kísértet ölte meg? Ha az éjjel valaki látta a hasonmását kísértetni, könnyen ráfoghatják. Hirtelen ötlettől vezérelve a tükörhöz ment, belenézett, de szerencsére nem látott arca mellett senkit. Megnyugodva tért vissza az útlevelekhez.

– Vajon Zubovot miért bántotta a kísértet? Nem rossz ember, persze a fukarságától eltekintve. – Olga akaratlanul is kimondta, amit mindenki gondolt, hogy a kísértet mérgezte meg a hétpróbás Iljicset és Ványát. Azok meg is érdemelték, sok gonoszság száradt a lelkükön. – Kolja szerint azonban hús-vér bűnöző áll a gyilkosságok hátterében.

– Kolja! – sóhajtott fel keserűen Natasa. – Jól cserbenhagyott bennünket. Vagy annyira beteg, hogy haza kellett mennie?

– Hát, betegnek bizony elég beteg. Mihail szerint túlerőltette magát. Az éjszaka is, amint a kórházból hazajött, ahelyett, hogy pihent volna, lejött ide a konzuli váróba és itt találta Zubovot megmérgezve. Álmodott valami zagyvaságot, amiből azt hámozta ki, hogy le kell jönnie a konzuliba – háborgott Olga Natasára pillantva.

– De hát ezek szerint jól értelmezte az álmát, hiszen itt találta Zubovot és sikerült megmentenie az életét. Vagy nem?

– Igen, megmentette! Biztosan felépül, és majd otthon meggyógyítják.

Olga ebben egyáltalán nem volt biztos, de nem akarta elszomorítani Natasát.

– Kolja miatt ne aggódj, ő a nyomozás érdekében ment haza, az itteni szálak összefüggenek az otthoni eseményekkel. Hamarosan visszajön, Mihail úgy tudja.

Natasa megvigasztalódott. Jön meg megy, megy meg jön... csilingeltek a szavak a fülében. Kolja biztosan nem hagyja, hogy őt börtönbe zárják. Vidámabban fogott újra munkához, csak ne kellene visszamenni Irénéhez a vízumszobába. Ketten Olgával gyorsan dolgoztak, délben leálltak ebédelni. Natasa megevett egy doboz Hüttenkását Bergsteiger szalámis zsemlével. Olga szalonnát evett, hatalmas méregzöld dakon paprikával. Elfelezték a szénaszagú almát, kávéit ittak utána és rögtön folytatták az útlevelek előkészítését. Távolról hallották, hogy a konzul beengedi Ludmillát. Natasa ettől a hangtól, mint mindig, most is összeresztett. A konzul sem örült meg Ludmilla látványáért, de nem tehetett semmit, a nőt két ökörrrel sem lehetett volna visszatartani a munkahelyétől. Most is fontoskodva nyitogatta szobájában a páncélajtókat.

– Hogy vagytok? – kérdezte Olgát a kisablakon keresztül.

– Dolgozunk reggel óta megállás nélkül, hogy lennénk? – válaszolta ingerülten Olga.

– Zubovot hallottátok? Hogy van a szerencsétlen? Nem volt időm benézni hozzá a betegszobába. A feleségét hiába hívtam telefonon, de az ki tudja, merre kódorog, amikor a férje ilyen beteg! – Ludmilla szemmel láthatóan lázban égett.

– Mióta izgat téged Zubov sorsa, hiszen ki nem állhatod? Különben a korai repülőjáratral hazavitték, Kolja is velük ment – jegyezte meg Olga.

– Hogyne izgatna, mikor hajszára ugyanúgy járt, mint az én Ványám! Reggel, mikor Juri elmondta, nagyon fejbeágott a dolog. Törtem is a fejem, hogyan lehetséges, hogy nem engem mérgeztek meg? Az én nevem szerepelt a számítógépen, saját szememmel láttam. – Ludmilla egyáltalán nem látszott rémülni, inkább mintha élvezte volna, hogy milyen fontos személy lett belőle, az egyszerű portásfeleségből.

– Lehetséges, hogy nekem szánták a mérget, talán úgy gondolták, én reggel korán bejövök és majd megeszem a szendvicseket. – Ludmilla egyre csak fecsegett, ahelyett, hogy munkához látott volna.

– Zubovot akarták elintézni, találkára hívta valaki. Téged nem csalt ide senki, vagy igen? – Olga szívesen megitta volna Ludmillát egy pohár teával, amiben jó erős hashajtó van. Akkor legalább a vécében üldögélne, nem itt, és nem kellene hallgatni ezt a sületlen szöveget.

– Nem is beszélve arról – szólalt meg váratlanul a konzul, aki időközben kijött a szobájából –, hogy a teában volt a mérge, érte, a teában! Kinek jutna eszébe, hogy magát ne vodkával kínálja, ha meg akarná mérgezni? Senkinek! – válaszolta meg a saját kérdését Mihail. Ilyenkor,

világos nappal, Ludmilla cseppet sem látszott félelmetesnek. Csak egy csúfságos vénasszony volt, semmi több. Nem tudom, kinek jutott eszébe a külügyben, hogy ezt az idős házaspárt küldje ide – gondolta Mihail. – Natasa! Telefonon keresik otthonról, a szobámban várja a hívás – azzal a konzul még egy fenyegető pillantást vetett Ludmillára, és visszament a szobájába. Natasa izgatottan követte. Otthonról keresik? Ez jót nem jelenthet, az idegességtől mindene remegni kezdett.

Szerencsére Kolja kereste, s a hangja olyan volt, mintha a szomszéd szobából szólna, nem pedig a messzi Godarfból.

– Natasa, reggel nem tudtam magától elköszönni, mert Zubov után az orvos engem is megnézett és úgy döntött, hogy szükségem van egy komolyabb kivizsgálásra. Amint tudok, indulok vissza. Sajnos, Zubov igen rossz állapotban van, nem tudják kihallgatni, az is lehet, hogy nem éli meg az estét. Szegény felesége el sem tudja képzelni, kinek állt útjában a férje. Natasa, itt van még? – kérdezte Kolja izgatottan és az igenlő válasz hallatán egy értelmetlen mondatot kiáltott a kagylóba. – Képzeld, itthon is vetítik „Az óvakodj a törpétől” című filmet, érti ugye, óvakodj a törpétől. Kérem, nagyon vigyázzon magára! Viszonthallásra – azzal már le is tette a kagylót. Natasa tanácstalanul álldogált a telefon mellett. Úgy látszik, Kolja agyrázkódása súlyos. Hiszen a bécsi mozikban nem vetítik az „Óvakodj a törpétől”-t. Ő aztán igazán tudta, nyelvgyakorlás ürügyén minden filmet megnéztek Annával. Ez egy nagyon régi film, már csak a televízióban szokták nagy ritkán levetíteni.

– Mi az, Natasa? – kérdezte Mihail, aki eddig diszkréten a háttérbe húzódott.

– Nem is tudom, Kolja elég zavarosan beszélt – hirtelen elhallgatott. A konzult az ablakon besütő nap fényében olyannak látta, mint egy görnyedt törpét. Mi van, ha Kolja rejtjeles üzenettel próbálta figyelmeztetni őt? Ha ezért szötte bele a beszélgetésbe a film címét? Hiszen a telefont biztosan lehallgatják vagy magnószalagra veszik a befutó beszélgetéseket s a konzul ezeket bármikor lehallgathatja.

– Mit mondott pontosan? – sürgette a választ Mihail, aki már teljesen úgy nézett ki az erős napfényben, mint egy kövér törpe.

– Zubovról beszélt, olyan súlyos az állapota, hogy talán meg sem éri az estét – Natasa sírva fakadt erre a gondolatra. A gazdasági igazgató mindig jó volt hozzá. Amennyire tehetette, a fizetését is emelte. Hányszor meghívták vacsorára a feleségével, még színházba is elvitték néha. Natasa imádta a színházat, ha nem is mindig értette, amit a bécsi színészek mondtak.

– Olyan jók voltak hozzám Zubovék, még színházba is elvittek, nem is tudom, mi lesz velem nélkük – és Natasa elsírta magát.

Mihail döbbenten állt. Nem is feltételezte Zubovról, hogy ilyen jó ember lett volna. Elszégyellte magát, neki soha nem jutott eszébe, hogy bárhová is meghívja ezt a fiatal lányt, aki egyedül élt itt ebben az idegen városban. Igaz, ő maga nem járt színházba. A felesége meg féltékeny volt minden fiatal nőre. – Natasa – szólította meg gyöngéden. – Rám is számíthat bármikor, ha egyedül érzi magát. Színházba is elmehetünk, annál is inkább, mivel még sosem voltam Bécsben színházban. Rámférne egy kis kultúra.

Natasa ettől még jobban megriadt. Mihail hirtelen támadt kedvessége gyanakvással töltötte el, annyira, hogy már látta is magát a konzul által megfajtotva az elhagyott éjszakai parkban.

– Nagyon köszönöm a kedvességét – mondta, s megpróbálta fékezni a hangja remegését. – Igazán megnyugtató, hogy önhöz is fordulhatok! De most rohannom kell vissza dolgozni, szegény Olga attól fél, hogy nem leszünk készen délelőtt a rengeteg útlevelel. Mintha a fél ország Dakoniába kívánná utazni – sóhajtott, s közben lassan araszolt az ajtó felé.

– Ne feledje, Natasa, bármikor számíthat rám, akár ma este is – kiáltotta a konzul, de a lány már becsukta maga mögött az ajtót. Szemét törölgetve ment vissza Olgához. A szobájából Ludmilla kíváncsian lesett rá, de szerencséire nem szólt egy szót sem. Olga úgy elmerült a munkában, hogy se látott, se hallott, így Natasa szintén megragadta a felé eső nagy kupac útlevelet és ő is dolgozni kezdett.

8. fejezet

Dakon földön

Kolja a hosszú úttól elgémberedve szállt ki a kék Lada rendőrautóból. Előtte a havas, erdős, Közép-Dakon hegység terült el. Legmagasabb csúcsa, a Koter, tisztán rajzolódott az ég kékjébe. Kétezer-háromszáz méter magas volt. Jarolovába érkeztek, itt lakott Natasa édesanyja a nagynénjével. Igor, az idős sofőr szintén kiszállt a kocsiból, jelezve, hogy ő bizony nem fog mínusz 15 fokban az autóban ücsörögni. Így mindketten elindultak a hatalmas régi ház felé, ahol a kéményből felszálló fehér füst jelezte, hogy a háziak otthon vannak. A kapun nem volt csengő, csak egy ősrégi kopogtató öntött vasból. Igor jól megdöngötte, hogy biztosan meghallják a háziak s ő a hosszú út után végre forró teához jusson. A tornác felőli ajtó kipattant és egy csinos, ötven év körüli nő jött ki, hatalmas irhaködmönben. Ki tudja, hány generáció vette már le az ajtó melletti nagy szőgről, hogy abban nyisson kaput. A rendőrautót meglátva riadtan megtorpant, de Kolja megnyugtatóan intett:

– Jó napot Ánya Gerenkova, bemehetnénk egy percre? – felvillantotta a rendőrigazolványát, amit az asszony figyelmesen meg is nézett.

– Jöjjenek csak – beengedte őket, majd kimérten előre ment, és nem kérdezett semmit. Úgyis elmondják mi járatban vannak, ha akarják. Az ajtó előtt két hatalmas komondor feküdt, figyelmesen nézték az érkezőket.

– Ezek ám a furcsa jószágok – szólalt meg a sofőr csodálkozva –, meg sem ugatják az egyenruhás embert.

– Ha valakit beengedek, azt ők nem ugatják – jegyezte meg az asszony csendesen. Bementek a házba, az előszobában levetették a kabátjukat és a fogasra akasztották.

– Éppen friss teát főztünk a nénikémmel, szívesen megkínálom magukat is, ha elfogadják – mondta Natasa édesanyja.

– Igor már az úton azon álmodozott, hogy kap egy bögre teát, de talán a konyhában is megihatná, a nagynénivel, és közben mi megbeszelnénk azt, amiért ilyen zord időben ideutaztam.

Úgy is lett: Igor sértetlen vonult a konyhába, Kolja pedig Natasa édesanyjával egy kis szobába ment, ahol barátságos tűz égett a régimódi vaskályhában. A kályha csövében lyukak voltak, mindegyikben hatalmas alma sült. Az asszony egyet-egyet tányérra tett és az asztalhoz vitte. Kolja nehezen tudta elhinni, hogy ez a fekete hajú, gömbölyded teremtés a szépséges szőke fiatal lány édesanyja.

– Tegnap délből még a lányával ebédeltem Bécsben. Jól van, nincs semmi baja – mondta Kolja megnyugtatóan. – Én egyébként a belügyminiszter kíséretében utaztam az osztrák fővárosba. Sajnos, az otlétem alatt két gyilkosság történt. Megölték Ványa Csereskovot, a portást, és Iljics Laturecet, a nagykövet sofőrjét. Egyetlen éjszaka leforgása alatt mindkettőt megmérgezték – magyarázta Kolja és közben határozottan úgy érezte, hogy valaki áll a háta mögött. Megfordult, de nem látott senkit. A hátára jeges fuvallatot fújt a huzat, ezért borzongva szorosabbra húzta a zakóját.

– Kiket gyilkoltak meg? – kérdezte Ánya tágra nyílt szemmel.

– Ványa Csereskovot és Iljics Laturecet –, ismételte Kolja a neveket –, ismeri talán őket?

– Nem is tudom. Lehet, hogy hallottam a nevüket Natasától – válaszolta Ánya, de Kolja úgy érezte, nem mond igazat. A nevek hallatára az asszony összerándult, mintha arcul csapták volna. Az almák megmozdultak az asztalon. Mindjárt legurulnak, gondolta Kolja. Megfogta az egyiket és enni kezdte.

– Vigyázzon, nehogy a leve az ingjére csurogjon! – figyelmeztette Ánya. – Mindjárt hozok evőeszközt.

– Nem szükséges, jó fogam van. Tudja, ezeket a férfiakat egy erős méreggel, a foltos bürökkel itatták meg, aminek a latin neve: Conium maculatum. Az egy másfél-két méter magas, ernyős virágzatú növény, szárain vörösbarna foltokkal. Az ókorban a halálra ítétekkel ilyen méreggel telt poharat itattak meg. Szókratészt is így végezték ki. A légzésbénulás okozta halálig a mérgezett magánál van.

– Igen, olvastam erről egy könyvben, Szókratész halála, azt hiszem az volt a címe. – Ánya hidegen nézett Koljára.

Kolja nem tudott szabadulni attól az érzéstől, hogy áll mögötte valaki. Szemmel láthatóan Ánya is elnézett a feje fölé, amikor hozzá beszélt.

– A gyilkos Zubov gazdasági igazgatót is megpróbálta elintézni, de őt sikerült megmenteni. Álomban figyelmeztetett valaki a veszélyre... – Kolja zavartan elhallgatott. – Ez ostobán hangzik, ha az ember fennhangon kimondja, de ez az igazság.

Ánya figyelmesen hallgatta, s úgy tűnt, mondani akar valamit, aztán mégis hallgatott. Így a hadnagy folytatta:

– Zubov, sajnos, semmi közelebbit nem tudott mondani a gyilkosáról, aki valóságos lakomát készített neki a találka helyén, ő pedig megkóstolta, miközben várakozott. A teájában volt a foltos bürök tömény oldata. Mire mi rátaláltunk, már nagyon rossz állapotban volt.

– De minek ment el egy ilyen veszélyes találkozóra? – kérdezte Ánya.

– Azt mondja, az illető megígérte neki, hogy elárulja, ki követte el a gyilkosságokat. A követtség miatt tette – magyarázta Kolja.

– Na persze! Mert pont a gazdasági igazgatónak kell kinyomoznia a gyilkost. Mire való a rendőrség? Magához kellett volna fordulnia!

– Hát igen. Valami más oka is volt, az nyilvánvaló, de arról hallgatni fog, az egyszer biztos. Nagyon makacs ember ez a Zubov és rettenetesen fél valamitől. A feleségét majdnem az örületbe kergette azzal, hogy félelmében folyton bebújt a legképtelenebb helyekre, mert kísérteteket látott mindenütt.

Ekkor valami hihetetlen dolog történt Koljával: valaki hátulról tarkón csapta. Felugrott zavarában s közben meglökte az asztalt, az almák most már felháborodottan gurultak le az asztalról. Hátrafordult, de most sem látott senkit! Hirtelen kezdte biztosra venni, hogy a kísértet utána jött Bécsből.

– Mit tud maga a kísértetekről? – suttogta megvetően Ánya. – Üljön már vissza, hagyja az almákat, majd később összeszedem. Kísértetek igenis vannak! Jönnek és elintézik a hátrahagyott dolgaikat. Ennek a Zubovnak nagy szerencséje volt, hálát adhat a sorsnak, amiért maga megmentette.

– Nos, ez a kísértet sokak szerint és szerintem is, hasonlít a maga Natasájára – folytatta Kolja valamivel nyugodtabban. A szoba határozottan melegebb lett, a tűz a kályhában békésen parázslott, az almák serényen sisteregtek a kályhacsőben. A hideg megszűnt a háta mögött.

– Persze, hogy hasonlít, hiszen a nagyanyja az! – mondta Ánya olyan hangon, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, hogy az ő édesanyja visszajár odaátról. – Azért jön vissza, mert annak idején kegyetlenül bántalmazták és végül megfojtották! – kiáltotta a rendőr arcába, miközben a szeméből megállás nélkül ömlött a könny.

– Tudom, tudok róla. Olvastam az írott anyagot a bűnügyi nyilvántartóban, még most is borsódzik a hátam, ha rágondolok, mit műveltek vele. Ha valaha megtalálom azokat a gazembereket, megfizettetem velük a bűnüket. Bár a nyilvántartóban dolgozó rendőr szerint nincsenek már az élők sorában. A vádiratban az áll: kémkedés és hazaárulás. Katonai titkokat adott el a svédeknek. De számomra nem világos, hogy miként tehette volna ezt? Hiszen nem volt kapcsolata a hadsereggel. Vagy igen?

– Nem, nem volt neki semmilyen kapcsolata a katonasággal. Hogyan is lehetett volna?

A fájdalom újra meg újra rátelepedett Ányára. Innen nincs felejtés, kiút nem vezet a nyugodt élet felé. Fáradtan az ablakhoz ment és hangtalanul odaintette Kolját. Kint a behavazott fenyők milliárdjai méltóságteljesen álltak a sugárzó napfényben.

– A legmagasabbak – magyarázta Ánya – a száz métert is meghaladják, a törzsük átmérője tízhúsz méter is lehet. Azt állítják a régi öregek, hogy van közöttük ezeréves örökzöld mamutfenyő is. Látja, ezek miatt halt meg az édesanyám, hogy megmentse ezt a csodálatos erdőreget, de az életével fizetett érte. Az akkori kormány mindet ki akarta vágatni, és külföldre eladni. Még élnek itt emberek, akik emlékeznek rá. Megkérdezheti őket. Le akarták csupasztani a végeláthatatlan hegyeket. Ezt nem bírta elviselni az én édesanyám, és nem is hagyta, hogy megtegyék. Emiatt halt kínhalált. Olyan halált, hogy azóta sem tud nyugodni, visszajár kísérteni. Néha én is látom – Ánya szeme a napfényes tájról a szoba sötétjébe meredt.

– De hát hogyan tudta egyedül megakadályozni ezt a gyalázatot? – Kolja nem szégyellte, sírás fojtogatta a torkát.

– Nem egyedül tette. Sokan összefogtak abban az időben, a háború után. Amikor elkezdték kivágni a fákat Olakaván, én még nagyon kicsi gyermek voltam, de jól emlékszem, milyen rettenet ült az emberek arcán, amikor az első fákat kidőlni látták. Az az arctalan hatalom tönkre akarta tenni a hegyeiket, ahol ősidők óta éltek. Éjszaka összejöttek anyám barátai itt, ebben a házban, hogy megtanácskozzák, mit tegyenek. Apám elesett a háborúban. Egy svéd diplomata, aki találkozott vele a tábori kórházban, elhozta a búcsúlevelét anyámnak. Néhány napot nálunk töltött. Kétségbeesésükben ehhez a diplomatahoz fordultak tanácsért. Az felkarolta az erdő ügyét, s mivel civilben természettudós volt, írt egy megrázó cikket a „Nature”-ben. Az a cikk óriási vihart kavart az egész világon, főként a tudósok között. Kiderült, hogy a Közép-Dakon hegyvidék a világörökség része, ezért a kormány nem mert hozzányúlni. De bosszút akart állni azokon, akik a svéd diplomatát beavatták a készülő erdőirtásba. Elrettentő példát akart állítani, a hasonló esetek kivédésére. Nagy összegű jutalmat tűztek ki, s valaki, sosem tudtuk meg, hogy kicsoda, elárulta őket. Anyámékat mind bebörtönözték és egy sem jött haza közülük. – Ánya töltött magának egy pohár vizet, a pohár a fogához koccant, s szája remegése elárulta mély felindulását. – De tudja, nem csak az erdőt mentették meg, hanem minket is, akik itt élünk. Megmentettek minket a hatalmas árvizektől, mert ha a fákat kivágják, a víz akadálytalanul lezúdul a völgyben lévő falvakra, városokra. Jól tudjuk ezt ma már, a Kárpátokban óriási árvizekről hallani, onnan, ahol ugyanezt megtette a hatalom. Hiába építik a magas gátakat! A vizet csak a fák tartják vissza, azok megkötik a talajt gyökereikkel. Nemzedékeken keresztül békében éltek az emberek az erdővel a Kárpátokban, de a kapzsi hatalom kivágatta a fákat, hát most megfizet a természet. Csak a szegény embereket, akiket éjszaka kiönt az ár és otthonaikból a puszta életüket mentve távozni kényszerülnek, azokat

sajnálom. Nekünk is ez lett volna a sorsunk, ha édesanyám a barátaival nem tesz ellene. – Ánya már nem sírt, a csend tapintható volt. A könyvespolcra hatalmas robajjal leesett egy könyv, s a lapjai szétnyíltak. Kolja mozdulni sem mert, a hideg megint elárasztotta a kis szobát, pedig az almák a kályhacsőben sísteregtek a forróságban. Ánya nyugodtan odament a könyvhöz és felemelte, majd lassan olvasni kezdte:

*Ne bántsátok a lombokat:
Susogta George Sand
A halál előtt.*

*Ne bántsátok a lombokat,
Hadd nőjenek,
viruljanak az égre,
Hadd mosolyogjanak
napban, esőben,
Hadd ringassák,
a békés fészkeket,
Küldjék magasba
a rigók dalát.
Ne bántsátok a lombokat,
Hadd játszanak
alattuk gyermekek,
Akik az első lépést
most teszik,
Tipegve ismeretlen cél felé, ...
Ne bántsátok a lombokat,
ti élők! **

– Bocsánat, megfeledkeztem magamról, ez egy magyar vers, ugyanis a nagyanyám magyar volt. Maga ezt most nem értette.

– De, értettem. Minden egyes szót megértettem. Már előfordult velem, hogy számomra ismeretlen nyelven mondott szöveget megértettem. Ami azt illeti, ez roppant különös, ugyanakkor teljesen érthetetlen.

– Vannak pillanatok, amikor az ember mindent megért – kezdte Ánya, de ekkor kivágódott az ajtó, és Igor jelent meg ingerülten.

– Meddig üljek még a hideg konyhában? Ha besötétedik, ebben az átkozott erdőben, gödrökkel teli fagyos utakon, élve haza nem jutunk Godarfbá!

Kolja kímérten válaszolt:

– Akkor most kimész a szobából, beülsz a meleg autóba odakint és várni fogsz, amíg nem végeztem. Megértetted? Ez parancs!

Igor farkasszemet nézett vele, majd dühét visszafojtva megfordult és köszönés nélkül kiment a szobából.

* A vers Juhász Gyula „Ne bántsátok a lombokat” című költeménye.

– Elnézést kérek ezért a botrányos jelenetért. Azt hiszem, mennem kell, mert minél előbb Godarfban szeretnék lenni. Beszélék még Zubovval és visszautazom Bécsbe. Az eset megoldása ott van, azt már tisztán látom.

A földre hullott almákat Kolja gondosan összeszedte és az asztalon lévő tálcára rakta.

– A sofőr az a korosztály, amelyik az anyámat halálra kínoztá. Nem lepne meg, ha ismerné a börtönőröket, akik akkor ott voltak. De hagyjuk ezt. Megkérhetném, hogy elvigyen Natásának egy kis csomagot? Süteményt, diót, juhsajtot, és egy pár almát, ami egy kis időre odavarázsolná neki Bécsbe az otthonát.

– Hogyne! Nagyon szívesen. – Kolja Ánya után indult, mert semmi kedve nem volt a kis szobában egyedül maradni. A konyhában, az óriási ebédlőasztalon, gőzölgő csésze társaságában, két hatalmas, kemencében sült kenyérszelet várta sonkával megrakva. Láttukra az éhség mardosni kezdte az üres gyomrát. Azt remélte, Igor, bármennyire unja is a várakozást, nem indul el nélküle. De ezek a kenyerek mágneses erővel vonzották az asztal felé.

– Foglaljon helyet, nyomozó úr – invitálta félénken Natasa nagynénje, egy törékeny idős hölgy. – Biztosan jól fog esni egy meleg tea az út előtt.

– Nagyon köszönöm, reggel óta egy falatot sem ettem, az éhhaláltól tetszik megmenteni – Kolja nem kérte magát, leült a fából faragott régi székre és egy-kettőre eltüntette az óriási szelet kenyereket. Micsoda kenyér volt! Biztosan itt sütötték a sarokban kuksoló kemencében. Nap mint nap ezt a fenséges kenyeret enni, maga lehet a boldogság. Mire végzett, Ánya már ott állt kezében a dobozzal, amit beletett egy vászonszatyorba. A nagynénje közben szendvicseket készített az útra.

– Messze van még Godarf, addig biztosan megéheznek. Télen nehezebb jó fogadót találni, ahol ehetnének. A termoszba kávé-t készítettem – tette hozzá büszkén.

A kávé nagy kincs volt, azt mindig Natasa küldte Ausztriából. Kolja meghatottan köszönte a néni kedvességét. Milyen különös, úgy viselkednek velem, mintha rokonuk lennék, gondolta kifelé menet. Az előszobatükörben azonban a kísértetet pillantotta meg, s ettől elszállt a meghitt hangulata. Bátran közelebb ment, hogy szemügyre vegye. Ánya mosolyogva mutatott az ellenkező falon függő bekeretezett fényképre: csak ez a kép tükröződött a tükörben. Kolja közel ment a fényképhez. Igen, ez az a fiatal nő rajta, aki akár Natasa ikertestvére is lehetne.

– Én az édesapámra hasonlítok, legközelebb megmutatom az ő fényképét – ígérte Ánya.

Tehát lesz legközelebb, gondolta Kolja kifelé menet. Talán lesz. Igor szerencsére megvárta. Persze, maga volt a sértettség, de Kolja ezzel most nem törődött. Hosszasan integetett Ányának, meg a két komondornak, amíg látta őket. A nap készült lebukni a hegyek mögött, nem lesz könnyű sötétben vezetni ezeken a hegyi utakon. Igor szédületes tempóban száguldott, dühös volt a nyikhaj nyomozóra, sőt egyenesen ki nem állhatta az okos pofáját. Majd megmutatja neki, mit tud egy ilyen öreg rendőr. Százszor különbnek tartotta magát Koljánál. Neki nehéz élete volt, sokat éhezett és még most sem jut elég a családjának. Bezzeg a régi uraságoknak, például a Natasa családjának, most is van mit a tejbe aprítaniuk. Szép nagy ház, s a kamra tele jóféle étellel.

– Állj meg! Nem hallod! Azonnal állítsd meg a kocsit! Mindjárt belefordulunk az árokba – hallotta Kolja hangját.

– Na, csak nem szállt beléd a félsz? Negyven éve vezetek ilyen utakon, tudom, mit csinállok. – Igor mégsem merte tovább feszíteni a húrt, és lassított. Kolja eredeti szándéka az volt, hogy néhány dolgot megkérdez tőle a visszafele úton, de lemondott róla. Igor annyira feldúltnak

látszott, hogy jobbnak látta békén hagyni. Így mentek tovább némaságban. Az erdő feketedni kezdett, de a hó megvilágította az utat. Kolja, ha a tegnapi kalandjára gondolt, borzongani kezdett. Ezzel a bolond Igorral sincs jobb helyzetben, mint a kísértettel az erdőben. Ha csak nem mégis Natasa volt a kísértet! Mennyivel egyszerűbb lenne...

– Igor, te hiszel a kísértetekben? – kérdezte a sofőrt, csak hogy valami hangot halljon.

– Micsoda?! Hogy miben hiszek? – rőffentett egyet a mérges Igor.

– A kísértetekben! Jönnek, közel állnak az emberhez és rettentően hidegek. Halottaknál is hidegebbek. Aztán emberi alakot öltenek, de mintha nem lennének ebben a világban, mintha transzban lennének – magyarázta Kolja.

– Zubov is erről beszélt reggel, egy lányról, aki folyton üldözte és végül megmérgezte. – Igor megvetően felhorkantott. – Apám hitt a kísértetekben, mindig azt mondta, a halottak visszajárnak, még a vodkát is megisszák, ha nem vigyázol. Ő gyakran látta őket, de én nem. Soha nem láttam egyetlen átkozott kísértetet sem. És nem is akarok! Ne beszélj nekem róluk, ha épségben akarsz Godarfbba megérkezni. Most pedig megállok az út szélén, és te ideadod a szendvicset, amit a vén banya készített. Sonkáskenyér, régóta nem ettem ilyen jót! A teához alig adott belőle.

Igorban újra fellángolt a gyűlölet. Kolja nem vitatkozott vele, odaadta a szendvicset, és unalmában maga is falatozni kezdett. Evés közben kicsit enyhült közöttük az ellenséges hangulat. Együtt kortyolgatták a kávé a termoszból. Kolja lehúzta az ablakot, hallgatta a rengeteg zúgását. A szél mindig különös hangot adott az óriási fák között. Némelykor örvényt kavart a porló hóból, ami remekül formázta a kísértetet. Kolja szándékosan félrenézett, nehogy az örvénylő hóból egyszer csak kiformalódjék Natasa.

– Apám inkább kígyókat látott – kezdte újra Igor a beszélgetést. – Annyit ivott, de annyit, hogy esküvőkre sem hívták már meg, mert nem bírták itatni.

Az erdőből panaszos hang hallatszott. Mintha sírna valaki mélyen, bent a fák között. Kolja automatikusan ki akart szállni, de Igor elindította a kocsit.

– Nem hallottad, hogy sír valaki? Kiszállok és megnézem! – a fiatal nyomozó hangja erőteljebbre sikerült, mint szerette volna.

– Én nem hallottam semmit – hazudta Igor szemrebbenés nélkül –, megettem a kenyereket, indulunk vissza. Így is jó későn érkezünk Godarfbba! Nem valószínű, hogy eléred az éjszakai gépet. – Máris nagy sebességgel szelték a havas utat. Kolja nem erősködött. Talán csak a szél sivített keresztül a fagyott ágakon. A kocsiban jó meleg volt, s ő a kávé ellenére elálmosodott. Elvégre az előző éjszaka alig aludt valamit. Ránézett Igorra, aki csöppet sem tűnt álmosnak. Neki viszont a szemhéjai leragadtak, semmit sem tudott ellene tenni. Aludt egészen addig, amíg megérkeztek Godarfbba. Elgémberedett tagokkal kászálódott kifelé a főkapitányság épülete előtt. Kezet fogott Igorral, köszönet-, de búcsúképpen is.

Odabent rossz hír fogadta. Zubovot feltehetően reggel valaki megpróbálta megmérgezni. Szerencsére a nővér időben észrevette. Meg csak kis adag coniум jutott a szervezetébe. A gazdasági igazgató a világ minden kincseért sem volt hajlandó elmondani, hogy ki járt nála. Az ajtaja elé állított őt senkit sem látott, de őt az ápolónő többször is rajtakapta, hogy alszik. Emiatt rászólt, és mindig felébresztette, csak hogy hiába, később megint alva találta. Koljára az a nehéz feladat várt, hogy szóra bírja a gazdasági igazgatót. Ivott egy csésze meleg teát és megadóan elindult a kórházba. A kép kezdett összeállni a fejében, tulajdonképpen nem is kellett hozzá Zubov vallomása. Amint megérkezett az épületbe, lehangelten nézett körül a lepusztult folyosókon. A piszkos falak, a lepattogzott festékű lengőajtók nyomorúságosan néz-

tek ki. Mennyire más volt itt minden, mint a bécsi kórházban! Az ápolónővel, aki kedvesen elkísérte Zubov ajtajáig, beszélgetett egy kicsit és úgy érezte, az osztrák ápolónőkből meg ez a kedvesség hiányzik. Beszélt az őrről is, aki éppen nem aludt, de álmosnak látszott. Benn Zubov halottápadtan feküdt az ágyán, életmentő gépekkel körülvéve. Mozdulatlan volt, csak a szeme járt körbe rettegve. Minduntalan a sarokba nézett, ahol sűrű homály ült. A lámpa fényét a paraván nem engedte keresztül. Kolja megtorpant, a homályos sarokból nem földi hideg áradt. Nem érzett semmi kedvet odamenni és megnézni, mi van a paraván mögött. Az ápolónő, aki bent ült és olvasott, semmi jelét nem adta, hogy nyugtalanítaná valami. Ült és olvasott. Egy másodpercre felnézett Koljára, s ezzel a részéről el volt intézve az egész. Talán a könyv volt túl izgalmas, azért nem bírta elszakadni tőle. Zubov erőtlenül intett a kezével, a karja tökéletesen idomtalannak tűnt, mintha csak egy rakás zsírsejt volna, semmi más, nem is ember.

– Ott van! Utánam jött Bécsből! Nem tudok elmenekülni előle! Meg fog ölni! Nincs szüksége méregre! Engem szemelt ki a legközelebbi áldozatának. Milyen ostoba voltam, hogy akkor, éjszaka, elmentem arra a találkozóra! – elhallgatott, nehezen szedte a levegőt. Az ápolónő azonnal felállt és odasietett hozzá.

– Már figyelmeztettem, kedvesem, hogy ne beszéljen egyszerre ilyen sokat. – Szemrehányóan nézett a nyomozóra. – Azonkívül nincs itt senki, akitől félnie kellene, nyugodjon meg. Itt vagyok, vigyázok magára. Reggel óta egyetlen pillanatra sem hagytuk magára – fordult Koljához. – Kérem ne beszéltesse! Úgysem tudja, hogy ki próbálta megmérgezni. Folyton azt hiszi, hogy egy fiatal nő kísért itt a paraván mögött. De ennek egyszer és mindenkorra végét vetek!

Határozottan a paravánhoz sietett és odatolta a falhoz.

– Milyen hideg van itt! – kiáltott fel, és döbbszerűen nézett az ezüstösen imbolygó ködgomolyagra. A fűtőtesten lévő párologtatóból vízpára felhője oszlott szét a szobában. Biztosan ez okozza a fura jelenséget. Rátette a kezét a radiátorra, az forró volt. Akkor meg mitől ez a síri hideg? Mindegy, a beteget meg kell nyugtatnia; ráér azután töprengeni a problémán. – Látja kedveském, nincs itt semmi, a sötétség csalta meg a szemét. Most már megnyugodhat, a paraván nem fogja fel a fényt – azzal visszaült a székére, de a könyvet most nem vette a kezébe, csak maga elé meredt.

– Zubov, nem zaklatlak kérdésekkel, de azt mondom neked, az a fiatal lány nem bánt téged, a veszély máshonnan fenyeget. Hiszen ő már, ha akar, rég el tudott volna intézni, beláthatod.

– Nem, nem akar hamar végezni velem, azt akarja, hogy kínlódjak, szenvedjek. Egyébként nem láttam semmit. Valaki reggel ideosont az éjjeliszekrényemhez, és a poharamba öntötte a mérget. Miután felébredtem és a szájam rettenetesen száraz volt, ittam egy kortyot. Szerencsére megéreztem azt az ismerős, undorító vizeletszagot. Különben már lent lennék a hullaházban és nem beszélgethetnél velem. Elég volt, pihenni akarok – tette hozzá nyugodan.

– Zubov, a nővér folyton itt lesz a szobában, kint pedig leváltatom a rendőrt, és amíg a másik megérkezik, én vigyázok rád. Legyél nyugodt, nem esik bajod.

Bátorítóan kezét fogott vele, még egyszer a paraván felé pillantva a nővérnek is intett, majd kiment a szobából. Kint a folyosón a rendőr édesdeden aludt. Kolja dühösen megrázta. Amaz ijedten ugrott fel, s még a széket is felborította maga alatt.

– Nem tudom, mi van velem, talán megcsípett egy cecelégy. Egész életemben rossz alvó voltam és az vagyok most is. Csak ezen az átkozott folyosón jön rám a leküzdhetetlen álmoság! – panaszkolta.

– Menjen vissza a kapitányságra és küldjön ide valakit maga helyett! Addig én vigyázok Zubovra – mondta Kolja. Nem fárasztotta magát az ör esetével, aki lehangoltan indult kifelé, mert biztosra vette, hogy ezek után elbocsájtják. Valami itt nincs rendjén. Neki nem szokása elaludni még éjszaka sem, nemhogy nappal.

Kolja alig várta, hogy az új ember megérkezzen, mert az éjszakai géppel mindenképpen vissza akart indulni. Vajon a kísértet itt marad Godarfbán? Badarság, intette le magát, csak nem fogok hinni benne? Erőszakkal a kórházban zajló eseményekre koncentrált. Az egyik kórterem ajtaja előtt egy kétségbeesett család ült. A nagypapa feküdt tüdőrákkal az intenzíven. Minden rokon egyszerre akart a haldokló mellett lenni, de csak egyesével engedték be őket. Éppen a nagymama ült az ágy mellett. Az unoka száraz szemekkel, szorosan a pad támlájához húzódva ült. Úgy nézett ki, mintha neki nem fájna a nagypapa halála, pedig legjobban őt érintette. Otthona a nagyszülők falusi háza volt. A szülei egész nap dolgoztak, régóta az öregek nevelték őt, azzal a szeretettel, amivel a nagyszülők viselkednek az unokájuk iránt. A nagymama kijött, vagy inkább kitántorgott. Most a lánya ment be helyette. A kamaszgyerek pillanatok alatt, az apját megelőzve, a nagymama mellett termett. Megfogta a kezét, mint egy kisgyerek. Az ő nyelvén ez azt jelentette: nem vagy egyedül, nekem is szükségem van rád. Nagypapa mindig azt mondogatta: a mamát ne hagyd el, mindig támogasd, ugye, megígéred! És ő ezt soha nem felejté el, ezt a bizalmat megcsalni nem lehet.

– Nincs magánál – zokogta a nagymama –, már nem is lesz, azt mondta az orvos. Pár óra és vége – olyan vigasztalhatatlanul zokogott, hogy Kolja szeméből is csorogni kezdtek a könnycseppek. Teljesen megfélemedezett mindenről, úgy ült Zubov ajtaja előtt. Az ör még mindig nem érkezett meg, és ha fél órán belül nem jön, ő nem éri el az éjszakai gépet.

* * *

A Lény a homályos folyosósarkon köd alakjában várakozott. Ő tudta, mi fog történni, az az ostoba rendőr nem. Közben észlelte a nagypapa küzdelmét az életéért, a család őszinte, döbbszent fájdsalmát a tragédia miatt. Megmozdult és ritkulni kezdett. A maga módján küzdött a vágy ellen, hogy beavatkozzon ezeknek az embereknek az életébe. Aztán belenézett az időbe, hátha ott lát valami biztatót. És amit látott, eloszlatta az utolsó kétségeit is. Felhígult a levegőben és bement a kórterembe. A nagypapa, akit annyira szerettek, éppen utolsó küzdelmeit folytatta. Látta a parányi pontot, amit az öregember öntudatlanul is keresett. Ez a pont a beteg test gyógyulását indíthatta volna el, még ilyen késői stádiumban is. Az életerő gyengén csordogált a beteg testben és kereste a helyet, ahonnan erőt meríthetne. A lény a kezét a beteg fölé helyezte és sugározni kezdte azt az energiát, amit a távozásra gyűjtött önmagának. Ő most nem számított, segítenie kellett ezen az emberen. És a sugár elérte azt a parányi pontot, ahol a szervezet öngyógyító mechanizmusa várakozott és be is indította azt. Először a szív reagált, egészséges erőteljes ütésekkel pumpálva a vért a fáradt, elgyötört testbe. Azután a tüdő lélegzett fel, és végre friss erővel vett magához a levegőt. Az éltető oxigént a véráramba juttatta, mindenhol, még a végtagokban is. A lankadt immunrendszer feléledt, és rémsülten látta maga körül az ostoba ráksejteket. Ezek elpusztítják a szervezetet, de maguk is vele halnak. Ilyen butákkal nincs mit kezdeni, meg kell őket semmisíteni. A gyomor is működni kezdett, táplálékot kell juttatnia a belekbe. Az idős ember szája, még mielőtt kinyitotta a szemét, szavakat formált ügyetlenül. A lánya közel hajolt, hogy hallja az utolsó szavakat. A szeméből az apja arcára hullottak a könnyek s ettől a beteg még inkább magához tért, és most már határozottan ejtette ki a szavakat:

– Nagyon éhes vagyok, napok óta nem ettem. Hoztatok valamit enni?

– Enni? – ismételte értetlenül a lánya.

– Igen, enni! Küldd be anyádat, biztosan hozott valami finomat!

A lánya botladozva indult kifelé, s ezzel a csodálatos titokkal a szívében megjelent az ajtóban. Megfellebbezhetetlenül érezte azt, amit a várakozóknak mondott:

– Apa meggyógyult!

Erre mindannyian felálltak és egyszerre betódultak, körbeállták az öregember ágyát és látták a csodát, ami keveseknek adatik meg életükben. De akinek megadatik, az többé nem fél sem az élettől, sem a haláltól.

A Lény még egy utolsó pillantást vetett rájuk, a kezén keresztül sugározta a fényt a betegre, de a hozzátartozóira is, aztán kilibbent a folyosóra. Ott várta őt az ő története, neki azt kellett befejeznie. Kolja tátott szájjal bámult a kórterem felé, s a szeméből még egyre peregtek a könnyek. A lény pedig sűrűsödni kezdett, egészen addig, amíg már szakasztott úgy nézett ki, mint Natasa. Akkor odament Koljához és leült mellé.

– A fiú nagyapja meggyógyul. Zubov is. De maga nem éri el az éjszakai gépet!

És anélkül, hogy kinyitotta volna az ajtót, bement Zubovhoz.

9. fejezet

Natasa és a svéd diplomata

Natasa már három órája megállás nélkül dolgozott. Felnézett a következő ügyfélre, egy idősebb férfire, aki sápadtan, szinte halálraváltan nézett rá.

– Segíthetek valamiben? – kérdezte akaratlanul a saját nyelvén. Csodálkozására a férfi dakonul válaszolt:

– Nem, nincs semmi bajom, csak maga rettenetesen hasonlít valakire, akit a háború után Godarfbán megismertem. Natasa Romsicsnak hívták, nem rokona véletlenül?

– De igen! A nagymama volt – válaszolta mélyen meglepődve Natasa.

Nem tudták tovább folytatni a beszélgetést, mert a férfi mögött sorban álló emberek türelmetlenkedni kezdtek. Natasa még látta, ahogy az idős ember kábán, kezében az útlevelel leül a legközelebbi asztal mellé. Hiába érzett leküzdhetetlen vágyat, hogy utánamenjen, és beszélgesse vele, a vízumra várók egyre csak dugdosták be a kis ablakon keresztül a kérdőíveiket. Időnként felpillantott és tekintetével a férfit kereste. Egy ideig még látta, aztán egyszer csak eltűnt, ezt Natasa csalódottan vette tudomásul, dühöt érzett a sorban álló, arctalan tömeg iránt. Soha nem értette, hogy az emberek minek utaznak annyit. Még aki azért látogat haza, hogy a rokonait láthassa, azokat értette. De az ostoba turistákat megvetette. Bécsben is azt az időszakot szerette, amikor a Maria-Hilfer Straßét nem özönlötték el a turisták. Ezen a közkedvelt utcán lehetett lemérni, hogy az idegenek mennyire ellepték a várost. Hangoskodtak, a kacagásuk teli volt hamis vidámsággal, buta kalapokat és nadrágokat viseltek. Azt hitték, itt, ahol nem látják őket az ismerőseik, mindent megengedhetnek maguknak. Natasa visszavágyott a rengetegbe, a magányba, csak hogy ott nem volt megélhetés a számára. Anya, nagymama jó részt abból élt, amit ő küldött nekik. Sőhajtva folytatta a munkáját fél egyig. Titokban nagyon fájt, hogy Kolja nem érkezett meg az éjszakai járatral. Még telefonon sem jelentkezett. Egyetlen vigasza volt, hogy a kísértet eltűnt, és nem hallott róla a többiektől sem. Az emberek nyugodtabban járkáltak a folyosókon, talán csak képzelődtünk, gondolták magukban. A világ tele van érthetetlen dolgokkal, és ez is közéjük tartozott. Micsoda szerencsétlenség, hogy az idős férfi elment. Milyen jó lett volna egy olyan emberrel beszélgetni, aki személyesen ismerte a nagymamát! Az édesanyja soha nem beszélt róla. Kolja legutóbb a telefonban azt mondta, hogy a kísértet nem más, mint az ő nagymama. Ez lehangolta. Talán ha elmenne ebédelni a közeli csemegébe, az elterelné a gondolatait. Olyan érzése volt, mintha álmodná ezt a borzalmat, talán még Bécs is, és egyszer csak felébred otthon, a régi kőházban, friss kenyér illatával az orrában. A kemencében sült lángos annyira hiányzott neki, hogy néha fájt. Hiába evett kemencében sült pizzát, annak nem volt olyan íze, és az ízek nagyon fontosak voltak Natasának. Így aztán elindult felvenni a kabátját és valami finomat ebédelni. Gondolataiba merülve gyalogolt végig a Wollzeilén. Mikor befordult a Rotenturm Staßéra, hirtelen meglátta a férfit. Az elegáns, drága Margareten étterem ablak melletti asztalánál ült és egyenesen őt nézte. Natasa habozás nélkül belépett az ajtón, pedig ide máskor még benézni is alig mert. Itt egyetlen ebéd többbe került, mint az ő félhavi fizetése. Bent az étteremben zavarodottan állt meg az ajtó mellett. Ekkor a férfi felugrott a székéről és hozzásietett. A megilletődött fiatal lányt karjánál fogva az asztalához vezette és a kabátját lesegítve, székét előzékenyen kihúzva leültette. Natasa szívesebben ült volna az oldalt elhelyezkedő fülkék egyikében, mivel bárki, aki a sarki Meinbe indul ebédelni a követségről, megláthatja itt. A férfi, mintha megértette volna a kívánságát, azt mondta:

– Talán ülünk át egy másik asztalhoz, itt megláthatnak minket, a bokszokban nyugodtabban beszélgethetünk.

Natasa megkönnyebbülten ült át egy közeli fülkébe, jó messze az ablaktól.

– Engedje meg, hogy bemutatkozzam – nyújtotta a kezét az idős férfi. – Ingmar Svensson vagyok a maga nagyanyjának közeli barátja, svéd diplomataként jártam Dakoniában a háború alatt. Az ön nagyapjával egy tábori kórházban találkoztam, borzasztó körülmények között. Ő ugyanis német fogságba esett és sebesülten szinte semmi esélye nem volt az életben maradásra. A fasiszták nem tekintették a dakonokat magukkal egyenértékű embereknek. A gyalázatos bánásmód következtében egyetlen sebesült katona sem élte túl a német fogságot. Mire a szövetségesek megfutamították őket, jószerivel csak halottakat mentettek meg – s idáig érve mérhetetlen szomorúsággal a hangjában, hirtelen elhallgatott. Látta maga előtt a tábori kórházat, emberi roncsokkal a szalmazsákokon.

– Ezek a sátáni német orvosok a foglyokon kísérleteztek. A nagyapja még magánál volt, amikor találkoztunk. Soha embert még nem láttam olyan kiszolgáltatott, szerencsétlen állapotban, de ő nem törődött magával, folyton a felesége meg a kisgyermeké járt az eszében. Nekik akart üzeni, hogy ne éljék le az életüket vele kapcsolatos bizonytalanságban. A leveleit csodával határos módon megőrizte, az egész köteget egy kopott bőrröndben rejtegette, és ezek a levelek voltak a kincsei. Mindent rám bízott és könyörögve kért, hogy jutassam el a családjához. Tudta, hogy nem éli meg a reggelt, nem is reménykedett semmiben. Meghatott a bizalma, amivel hozzám fordult, a vadidegenhez. Látszott rajta a megkönnyebbülés, amikor ünnepélyesen megígértem, hogy átadom családjának az üzenetét, a levelekkel együtt. Hosszú időt megéltem azóta, de soha egyetlen pillanatra sem felejtettem el ezt az embert. Mindig látom magam előtt azzal a keserű boldogsággal az arcán, ahogyan meghalt. Én nem tudom, mi jött rám, de valahogy úgy éreztem, mintha a testvérem lenne. Tenni akartam érte valamit, aminek örülne. Miközben a tábori széken ülve kezemben tartottam a leveleit, az egyik véletlenül kinyílt s én akaratlanul beleolvastam. Úgy írni, olyan szenvedéllyel a fákról, ahogy ő, egyetlen költő sem tudott. Talán Woolworth volt az angol irodalomban, aki ennyire szerette a természetet.

A férfi úgy hallgatott el, mint aki már nem is itt ül az étteremben, hanem egy nyomorult pajtában egy tábori széken olvas leveleket egy halott katonától. Hideg vájt a húsába, kint kitartó balkáni tél tombolt. Az itt élő emberek százszor többet szenvedtek, mint mások máshol. A hold beragyogott a foghíjas ablakon, s amikor felnézett, látta, hogy a katona szeme nyitva van. Ez már nem élő szem volt, ez a halottak világából pillantott az előre.

– Haza akarok menni, imádott erdőm földjében akarok nyugodni. A szeretteim jöjjenek a síromhoz, ott pihenjenek meg egy ácsolt padon. Beszéljenek hozzám és én hallani fogom, abban biztos vagyok – a szeme megint lecsukódott.

Rohantam az orvosért, hátha segíteni tud rajta. Megvizsgálta a kedvemért:

– Halott! Legalább két órája meghalt. Sajnálom, hogy nem tudtam segíteni rajta – az orvos sajnálkozva rázta a fejét.

Ha egy pár nappal előbb érkezünk, még meg lehetett volna menteni a nagyapja életét. A sérülése nem volt halálos, inkább a rossz bánásmód, amiben része volt, az vitte el. Az orvos is lehangoltan nézett rám. Túl sok halált látott maga körül az utóbbi időben és nagyon kevés emberen tudott segíteni.

– De hát kinyitotta a szemét és beszélt hozzám két perccel ezelőtt! – kiáltottam rémülten.

– Ki van zárva! Ez a katona halott, legkevesebb egy vagy két órája. Nekem elhiheti. Rokona talán?

– Nem! Csak itt találkoztam vele. De hozzám fordult segítségért, ki tudja miért? – azzal csüggedten ültem vissza a tábori székre.

– Miért, miért? – kérdezte magában az orvos, amíg kifelé ment a pajtából. – Azért, mert te voltál az egyetlen, akit érdekelt a sorsa. Azért!

– Amit most mondok magának, Natasa – folytatta a svéd férfi a szívszorító történetet –, a nagymamáján kívül még nem mondtam el senkinek. Ültem az acsargó hidegben, a kemény széken és gondolkodtam. Képtelen ötlet járt az agyamban körbe-körbe és egyre jobban megtetszett nekem. Volt egy térkép a táskámban, ott helyben megnéztem, milyen messzire vagyunk Jarovlovótól. Kétszáz kilométer, körülbelül annyi lehetett. Meg lehet tenni, töprengtem magamban és már tudtam, hogy meg fogom próbálni. Nagyon keveset tehettem a körülöttem lévő embertelenség ellen, de ha ez sikerül, talán mégsem jöttem hiába dakon földre. Hozzáfogtam a tervem megvalósításához, de sietnem kellett, mert a halottat bármikor elvihették, a sírokat folyamatosan ásták odakint. A rongyos katonaruhára ráerőltettem egy orvosi köpenyt, amit egy falba vert vasszögen találtam. Kinéztem a sötét éjszakába, kint katonák igyekeztek a rögtönzött kantinba. A halottat, mintha a járásban támogatnám, átölelve magamhoz szorítottam és a kocsimhoz vittem. Beültem a hátsó ülésre. Amikor megfordultam, rémülten láttam, hogy az orvos felém indul egy termoszsal a kezében. Éppen csak sikerült a kabátomat rádobnom a holttestre, mire megérkezett a doktor.

– Hoztam magának forró kávét, azzal nem használ ezeknek a szerencsétleneknek, ha halálra hűti magát – rámeredt a kabátomra, s én a tekintetét követve rettegve láttam, hogy a halott meztelen lába kikandikál kedvenc ruhadarabom alól.

– Mit akar vele tenni? Úgy látszik, mégiscsak a rokona, különben nem vesződne vele ennyit! Biztosíthatom, őt már a legjobb orvos sem támaszthatja fel. Jézus Krisztus pedig nem járt itt vagy kétezer éve!

– Haza akarom vinni, hogy ne rakják tömegsírba. Az volt a kérése, hadd nyugodjon odahaza, az erdőben. A családja így majd ki tud menni a sírjához, ő meg otthon lesz – amíg választottam, arra is el voltam készülve, hogy az orvos visszaviteti velem a pajtába. De ez a nap a meglepetések napja volt. A doktor bement az egyik barakkba, cipőt hozott, meg egy óriási füles kucsmát. Ügyesen rátette a halott fejére és a lábára húzta a bakancsot, a kezembe pedig iratokat nyomott, a termosz mellé.

– Jó utat, barátom – mondta a halott katonának. – Remélem, megleled lelki békédet a több száz éves fenyők alatt!

Hozzám fordult:

– Ez az ember lent a völgyben megmentette annak a kis falu lakóinak az életét. Addig harcolt katonáival a németek ellen, amíg a mi alakulatunk oda nem érkezett. Sajnos, az utolsó pillanatban fogságba estek. De a falu megmenekült – elérzékenyülten nézett a halott tisztre. – Megérdemli, hogy hazavigye – melegen megrázta a kezemet. – Isten vele Mr. Svensson! Sok szerencsét! Talán még látjuk egymást. – Ezután sietve elindult a pajtába.

Meghatottan néztem utána, de sok időm nem volt töprengeni, indulnom kellett. Így indultam el egy halott katonával, életem legkalandosabb utazására.

A férfi hirtelen újra az étteremben találta magát, s egy gyönyörű fiatal lány nézett rá a dakon katona szemével.

– Milyen udvariatlan vagyok, kisasszony, meg sem kérdeztem, mit kíván ebédelni? Kérem, nézze meg az étlapot! – azzal Natasa felé nyújtotta a franciául írt műremeket.

A fiatal lánynak fogalma sem volt, hogy ezek közül az ételek közül melyik micsoda. Rettegetően szégyellte, hogy nem beszél nyelveket, milyen jó volna most, ha legalább olvasni tudna franciául. Hogyan fogja kiejteni a szavakat, ha idejön a pincér? Támadt egy mentőötlete. Idegesen az órájára pillantott és bocsánatkérően azt mondta:

– Sajnos, mennem kell, lejárt az ebédidőm, vissza kell érnem a követségre. Bocsásson meg, Mr. Svensson! – határozottan állt fel, és azt remélte, hogy a svéd akar még vele találkozni máskor is, és elmeséli a történet végét a nagyapjával.

– Most miattam nem ebédelt! Nagyon bánt, hogy elfecsegetem az időt, de olyan jól esett a régi dolgokat végre elmondani. Különösen Önnek! Az éjszakai géppel készültem Godarfbra repülni, de ha ma este lenne ideje velem vacsorázni, elmesélném a folytatást is. – Intett a pincérnek, aki sietve ott termett. – Be tudna csomagolni néhányat ezekből a szendvicsekből a hölgynek? – kérdezte.

– Természetesen, uram – válaszolta udvariasan a pincér és néhány perc múlva már nyújtotta is Natasának a kicsiny csomagot.

– Ugyanitt találkozhatnánk – javasolta a svéd férfi reménykedve.

– Rendben – egyezett bele Natasa megkönnyebbülve.

– Hétkor megfelel?

– Igen, az jó lesz – hagyta helyben az időpontot.

Natasa elbúcsúzott és sietett vissza a követségre. A feje tele volt az imént hallottakkal, így észre sem vette Ludmillát, aki a sarki élelmiszerboltból igyekezett vissza az ebédjével. A szatyra alján sörös üveg lapult.

– Hát te? – meredt Natasára. – Ilyen drága helyen veszed az ebédedet? Honnan van rá pénzed?

A csomagolópapír árulta el Natasát. Margareten-Restaurant: ez állt rajta. Már késő volt elrejtetni Ludmilla kidülledt szemei elől.

– A nagykövet asszony kért meg, hogy vigyek neki egy pár szendvicset, mert fontos vendégeket vár teára – hazudta hirtelen.

Ludmilla soha nem tudja ellenőrizni. A követ felesége biztosan nem áll szóba vele. Natasa viszont ismerte még otthonról, Jarolovából. Az ő ajánlására kapta meg ezt a fontos állást.

Ludmilla megvetően horkantott: – Annak az asszonynak is mi jut eszébe, hogy veled hozat szendvicseket! Mintha ő maga nem érne rá egész nap.

Szerencsére közben megérkeztek a követségre, Ludmilla befordult a konzuliba, Natasa meg előresietett a nagykövet termeihez vezető lépcsőhöz. Sok ideje nem maradt, hogy megegye a szendvicseit. Keresett egy nyugodt helyet, s erre a célra a Zubov szobája előtti piros bársonybéléses kanapé tűnt a legjobbnak. Leült rá, kényelmesen elhelyezkedett, kíváncsian kibontotta a csomagját és éppen készült beleharapni egy remek szendvicsbe, amikor a szoba felől hörgő hang hallatszott. Mintha valaki bent az irodában kétségbeesetten küzdene az életéért. Natasa, kezében a szendviccsel, mozdulni sem mert. A fuldokló hang újra megzavarta a folyosó csendjét. Talán a Követség Árnaiai készültek lecsapni következő áldozatukra. Igen, semmi kétség! Most mit tegyen? Egyedül semmi esélye a rejtélyes gyilkossal vagy gyilkosokkal szemben. Viszont ha segítségért rohan, az alatt a idő alatt talán végez is áldozatával a fojtogató. Tanácstalanul nézett végig a kihalt folyosón. Sehol senki! Közben újabb fuldokló roham

hallatszott Zubov szobájából. Erre már minden bátorságát összeszedve benyitott. A folyosó sötétje után vaksin hunyorognia kellett a szoba vakító világosságától. Az óriási ablakokból valósággal ömlött be a fény, az íróasztalnál pedig valaki görnyedten, fuldokolva ült és vízért könyörgött. Az illető egyedül volt, tehát a támadó nyilván elmenekült, mert rányitottam, gondolta Natasa. Ahogy közelebb lépett az asztalhoz és elhűlve ismerte fel a fuldoklóban Kolját!

– Víz! Hozzon egy pohár vizet – kérte a hadnagy.

A fiatal lány körülnézett víz után, a tárgyalóasztalon hatalmas kancsó állt, körülötte a tálcán leborogatott poharak. Az egyiket teleöntötte és Koljához sietett, aki mohón ivott. Utána is úgy köhögött még egy ideig, mint akinek a torkán akadt valami.

– Víz nélkül nyeltem le a Gingkomat és a tableta a torkomon akadt.

– Én meg azt hittem, a gyilkos fojtogatja az újabb áldozatát! – mondta Natasa megkönnyebbülve.

– Kerestem lent a konzuliban, de azt mondták, kiment a közeli élelmiszerboltba ebédelni. Csomagot hoztam édesanyjától, tele finomsággal. Maga után mentem, de nem találtam a boltban – és a férfi kérdően nézett Natasára.

– Az igazság az, hogy vettem néhány szendvicset a Zieglernél. Ha lehangolt vagyok, mindig veszek valami finomat magamnak. – Nem szívesen hazudott Koljának, de nem akarta elmondani találkozását a svéd diplomatával. Hátha nem veszi jó néven. A félelem, ami gyermekkorától benne élt, soha nem fog felengedni. A családját üldözték, az anyja pedig mindig csak rettegett, valahányszor kora reggel vagy késő éjszaka idegen csengetett a kapun. Az apja is elmenekült ebből a fojtogató világból, elhagyta őket kicsi gyermekkorában. Néha látogatóba hazajött, és elvitte Natasát a tenger mellé.

– A szendvicseket már megette? – kérdezte Kolja csalódottan.

– Nem, kint hagytam a kanapén, ahova leültem ebédelni. Megkínálhatom? – kérdezte Natasa egészen feleslegesen.

Rövid ismeretségük alatt egyet biztosan megtudott Koljáról, az evés elsőrendű fontosságú számára.

– Igen, igen! Majd éhen halok! A csomag az oka, amit magának hoztam. A sonka állandóan kiabál belőle, olyan illata van, de olyan ... – Kolja elhallgatott, nem talált szavakat a sonka illatára. Remélte, hogy este sonkaszeletelés és házikenyér metélés közben látja majd a szépséges Natasát.

A fiatal lány nem vesztegette az időt, kiszaladt a szendvicsekért, de az árulkodó selyempapírt bedugta a zsebébe. Együtt pillanatok alatt eltűntették a svéd ajándékát. A hadnagy nem győzte köszönni a rögtönzött ebédet, ami annyira ízlett neki, hogy Natasa rémületére mindenáron viszonzni akarta. Még az hiányzik, hogy Kolja rájöjjön: ilyen szendvicseket a Zieglernél nem lehet kapni.

– Mennem kell – állt fel Natasa –, annyi munka van, hogy estig meg nem állunk. Úgy tűnik, mindenki Dakoniában szeretné tölteni a karácsonyt.

– Jól van. Majd este találkozunk és átadom az édesanya csomagját, meg elmondom, mit intéztem Godarfbán.

– Nem, este nem érek rá – pirult Natasa arca sötétvörösre –, a legjobb lesz, ha lehozza a konzuliba, akkor hazaviszem munka után.

– Rendben, majd leviszem, csak előbb átnézem Zubov íróasztalát – válaszolta csendesen a hadnagy.

– Jarolovában járt, az édesanyámnál? – fordult vissza az ajtóból Natasa. – Megtudhatnám, miért?

– Én... majd mindent elmesélek egy nyugodt napon. Egyelőre elégedjen meg a hírral, amit onnan hozok. Az édesanyja meg a kedves nagynénje jól van, sok szeretettel csókolják magát. – Kolja hirtelen arra gondolt, hogy ezt ő is szívesen megtenné, de erőt vett magán, és inkább azt kérdezte: – Én is megtudhatnám, miért nem ér rá este?

– Köteles vagyok megmondani? – kérdezett vissza Natasa.

– Nem, természetesen nem. Csak azt gondoltam, nincs titkolnivalója a hatóság előtt.

– Majd egy nyugodt napon én is elmondom, de most már tényleg rohanom kell. Viszontlátásra, nyomozó úr! – Azzal a fiatal lány elsietett, és kicsit hangosan csukta be maga mögött az ajtót.

Lent, a konzuli váróban türelmesen ültek az utazási irodák küldöncei. Egyéni ügyfélforgalom délután nem volt. Natasa lelkiismeretfurdalással fordult be az előkészítőbe. Olga serényen dolgozott, fel sem nézett. Némán mutatott egy hatalmas kupac útlevelekre, amelyen ott állt a „sürgős” cédula. Natasa nem vesztegette az idejét magyarázkodásra, hanem nekilátott a munkának. A másik szoba ablakán keresztül Ludmilla méregette sötét tekintettel. Vajon miért gyűlöl engem ez az asszony, tanakodott magában, soha semmi rosszat nem tettem vele, nem bántottam. Mégis megölne egy kanál vízben, ha tehetné. Natasa érezte az ártó hullámokat. Vannak emberek, akiknek negatív kisugárzásuk van. Ludmilla ezek közé tartozott.

– Az éjszaka megint motoszkált valaki az ajtóm előtt – panaszkolta odaát Olgának Ludmilla –, kimentem a sövénynyíró ollóval, de nem láttam senkit. Nagyon megjárja ez a kísértet, ha rám pályázik. Én nem vagyok olyan ostoba, mint Ványa meg Iljics.

– Mikor lesz a temetés? – kérdezte Olga, csak hogy mondjon valamit.

– A temetés? – kérdezte vissza Ludmilla –, az még soká. Amíg ki nem derül, hogy ki a gyilkos, biztos nem lehet eltemetni.

Semmi kedve nem volt hazautazni Dakoniába, félt tőle, hogy nem engednék vissza ide, Bécsbe. Ványának már édes mindegy, mikor helyezik végső nyugalomra. Ha egy ilyen gonosz embernek egyáltalán lesz nyugalma valaha. Ludmilla lehajolt a legalsó fiókhöz, s egy roppanás után nem tudott kiegyenesedni. Rögtön jajveszékelní kezdett, kitámolygott a folyosóra és megkapaszkodott az asztalban.

– Jaj, kiújult a lumbágóm! Ez a sok idegesség, a feszültség megártott. Hívjatok orvost! Jaj, segítsen már valaki! – kétrét görnyedve sikítozott. Mindenki kitódult a szobájából, még a konzul is megjelent az ajtóban. Az utazási irodák küldöncei szorongva néztek egymásra. Ezek a barbár dakonok, gondolták, csak nem kínoznak valakit odabent?

Mihail telefonált az orvosnak, aki jó szokása szerint nem tartózkodott az épületben. A konzul nem emlékezett rá, hogy valaha is megtalálták volna, amikor szükség volt rá. Rendszerint a városban csatangolt a fiatal feleségével, aki egyben az asszisztense is volt.

Ludmilla fel-alá kacsázott, s egészen úgy festett, mint egy női Quasimodo a Notre Dame-ból. Vadul szitkozódott, és a tanácsokat, amiket kapott, jajongva elhárította.

– Feküdj le a földre – mondta az egyik kolléganője –, mi meg egyenesre taposunk.

Erre olyan lett a feje, mint a cékla. Perceken belül megüti a guta, gondolta a konzul reménykedve. Nem bánta volna. Hirtelen ötlettől vezérelve behúzta Ludmillát a szobájába és megkínálta egy óriási pohár konyakkal. Az asszonynak elkerekedett a szeme a csodálkozástól. Remi Martin-t csak egyszer ivott életében, de a szájában az íze azóta is kísértett. Lassan ízlelgetve itta a konyakot. Az üres poharat elhelyezte az üveg közelében és oldalba bökte a konzult, így figyelmeztetve az újratöltés lehetőségére. Mihail kényszeredetten töltött. Ludmilla pedig még lassabban, mint az előbb, az utolsó cseppig megitta. Soha többet nem fogok vodkát vedelni, gondolta magában. Ránézett Mihail elszánt arcára és megérezte, hogy ez többet nem tölt neki. Jó, egyelőre ennyi is elég lesz, majd vesz ő magának. Nincs rászorulva ennek a nagyképű konzulnak a könyöradományára! Ebben a pillanatban megérkezett az orvos, aki úgy nézett ki, mint egy karácsonyfa a sok szatyrával. Ezeket lepakolta a sarokba, Ludmillát pedig kézen fogva kivezette a szobából.

– Majd a rendelőben vizsgálom meg, most úgyszincs nálam az orvosi táskám – mondta. Ludmilla jajongva követte. Mihail vágyakozva nézett a konyakos üvegre, őrá is ráfért volna egy pohárral, de ellenállt a kísértésnek. Soha nem ivott munkaidő alatt, mellesleg a vérnyomása miatt sem ihatott. Az ajtóban Kolja jelent meg. A feje még be volt kötve, a csuklóján gipsz, a szeme vörös a fáradtságtól. Mihail őt sem irigyelte.

– Most jövök a nagykövettől, az az ember teljesen kész – panaszkolta. – Minden hangra össze-
rezzen, nem sok híja van, hogy ő is a szekrénybe ugráljon, mind Zubov. Mindent, amit eszik-
iszik, előbb megkóstoltat a feleségével. Szerintem nem alkalmas a munkája elvégzésére. –
Leroskadtt a bőrkanapéra. – Ludmillával mi történt? Megint a parkban randalírozott éjjel és a
sövénylvágó ollóval hátba szúrta valaki?

– Lehajolt az alsó vasfiókért és becsípődött egy ideg a gerinccsigolyái közé. Remélem, most
egy ideig nyugtunk lesz tőle. Ha nem lenne karácsony előtti forgalom, rég hazaküldtem volna
– kesergett Mihail.

– Nem küldheted haza, amíg ki nem derítem, ki ölte meg Ványát és Iljicset! Most, hogy beteg,
úgyis kell találnod helyette valakit. – Kolja felvette Natasa dobozát és megindult a vízum-
készítőbe.

– Mi van, ha soha nem derül ki az igazság? – szólt utána a konzul ijedten.

– Mihail, én már tudom ki tette, csak bizonyítékom nincs rá. Azért jöttem vissza, hogy meg-
szerezzem!

Az ajtóból visszafordult és egyenesen a konzul szemébe nézett. Nem tetszett neki, amit látott. Halkan becsukta az ajtót és rálépett a tátott szájjal rábámuló Anna lábára. A pénztárból hozta az útleveleket és meg sem szisszent fájdalomában, annyira meglepte, amit hallott. Kolja el-
nézést kért Annától és segített összeszedni a lehullott útleveleket, aztán sietett Natasához.

A lány elérékenyülten ölelte át az édesanyja küldeményét, a spárgával átkötött dobozt. Az
ablak mellé tette, ott hűvösebb volt. Kolja elbűvölten nézte minden mozdulatát. Mennyire
másképp néz ki, mint az édesanyja, egész biztos, hogy a nagyanyjára hasonlít.

Olga lopva figyelte őket, tulajdonképpen jól összeillettek, de nem tetszett neki Natasa visel-
kedése. A lány feltűnően kerülte Kolja tekintetét, és megállás nélkül dolgozott. Valamit titkol.
De vajon mibe keveredett?

– Natasa, menj már, légy szíves és kérdezd meg Mihailt, ki fog beülni Ludmilla helyére? Tele
van az ablak útlevéllal, amiket még ma el kell készíteni.

Natasa megkönnyebbülten ment ki a szobából, elkészönt Koljától, nehogy megvárja, amíg visszajön.

Nem volt mit tenni, a hadnagynak mennie kellett, annál is inkább, mert rengeteg dolga volt. Majd ötkor visszajövek, határozta el, és követni fogom Natasát, tudnom kell, miben sántikál ez a lány. Addig is le kellett mennie az alagsorba, ahol a koporsókat találták azon a rémes estén. Körül akart ott nézni, hátha talál magyarázatot a koporsók titokzatos vándorlására. Zubov ugyanis végig kitartott azon állítása mellett, hogy a folyosón találta őket és az egyikén rajta volt a neve. Most nappal van, de azért Kolját a hideg rázta arra a gondolatra, hogy egyedül menjen le az alagsorba. Zseblámpával felszerelve elindult a követségi lakások felé. A lift épp megállt a földszinten, de nem szállt ki senki. Kinyitotta az ajtaját s belenézett. Üres volt, még pára sem gomolygott benne. Hagyta a liftet, biztosan lehívta valaki, de elunta a várakozást, hát gyalog indult neki a lépcsőknél. Ő is elindult, de lefelé. A zseblámpával levilágított a rövid lejárón. Mintha valamilyen sötét, egérszerű állat futott volna keresztül a folyosón. Gondosan megvizsgálta a lépcsőket mind a két oldalon. Fáradozását siker koronázta, némelyik lépcsőn barna festék nyomát találta, sőt barna faszilánkot is felfedezett a kőbe szorulva. Valami nehéz fadarabot vonszoltak itt fel és le, lehetett éppen koporsó is. Majd később megvizsgálja alaposabban. Bement az első kamrába és a falon átnézett minden négyzetcentimétert. Közben rálépett egy törött üvegekémcsőre, ami akkorát roppant, hogy majdnem kiugrott a bőréből. Újra parányi lábak szapora topogása hallatszott, egészen biztos, hogy a pince tele van egérrel. A zseblámpa erős fényében nedvesen csillogtak a terméskőből rakott falak. A második kamrában orvosi szerszámok heverték szanaszét a földön. Biztos boncoláshoz használták őket. Micsoda gondatlanság ezeket így hagyni, szikék, kések, fűrészek. Brr. Nem jó ezekre gondolni. Kolja mégis megvizsgált minden kockát a falban, mert amit keresett, ide rejthette a tettes. Egy üregbe, ha kellő mélységű, sok minden belefér. Hirtelen lehajolt, az egyik fűrész fogai közé friss faszilánkok tapadtak. Ezzel nemrég fűrészelt valaki. Végigtapogatta a kőfalat egyik oldalon, semmi, a másik oldalon is szilárdan tartotta magát a terméskő, már vagy kétszáz éve. Az ajtóval szemközt, a vakablak alatt mozgott a kőkocka, sőt könnyedén ki is lehetett emelni. És mögötte megtalálta, amit keresett: a fekete deszkadarabot. Rávilágított a zseblámpával, Zubov teljes neve, életkora tisztán olvasható volt. A ragasztó nyomai semmi kétséget nem hagytak a történetek felől. Hirtelen hatalmas robaj szakította félbe Kolja töprengését. Egy szempillantás alatt az ajtóban termett, és a zaj forrását kereste. A folyosó végébe világított a lámpájával. Semmit sem látott, ami indokolta volna az iménti zajt. Revolverét maga elé tartva, csendesebben mint egy fekete párduc, kamráról kamrára osont, és mindenütt bevilágított az üres helyiségekbe. Az utolsóban Mihailt látta meg, aki halálra váltan tartotta maga elé Iljics koporsójának tetejét.

– Mihail, te mit keresel itt? – ripakodott rá Kolja. – Az előbb még a szobádban voltál.

A konzul az ajtó mellé ejtette a koporsó fedelét, és röstelkedve nézett a barátjára.

– Az a félelmem támadt, hogy hátha az én nevem van a koporsón. Ebben a hitemben nem vagyok egyedül, a többiek is mindennap megnézik, hogy mi van ráírva a koporsóra. Az terjedt el, hogy a fekete ládán váltakoznak a nevek. Akinek legközelebb rajta lesz a neve, az fog meghalni. – Mihail sápadtan, rettegve nézett maga elé.

– Na jó, ebből elég! Küldj le két embert, akik kiviszik a koporsókat a repülőtérre. Nem maradhatnak itt tovább, ebben a válságos helyzetben. Az éjszakai géppel hazaszállítatjuk – mondta Kolja. A rémes felfedezéséről a második kamrában nem szólt. – Neked is több eszed lehetne, hogy ilyesmiben higgyél! – dorgálta a barátját.

– Nem tudom mivel lehetetlenebb ez, mint a te kísérteted?! – fakadt ki a konzul, miközben elindult a lépcsőház felé, hogy szóljon az embereknek. Tényleg az lesz a legjobb. Miért nem neki jutott eszébe, hogy el kéne szállíttatni a koporsókat? Ostobaság volt, az bizony! Ludmilla majd megtudja, ha már Godarfban lesznek a rémládák. Az is lehet, hogy rég megfélelkezett róluk. Ványa fogát sem keresi már, mint eleinte. Fent az irodájában azonnal telefonált Maximnak, hogy induljanak Jurijjal az alagsorba, hozzák fel és vigyék ki a reptérre a koporsókat.

Kolja magára maradva, elgondolkozva nézett körül a kamrában. Zöld moha után kutatott, de bosszúságára nem talált semmit. A koporsókon ujjlenyomat garmadával volt találhatók, hiszen rengetegen összefogdosták. Egyszerre csak hűlni kezdett a levegő. Földöntúli hideg kavargott a falakból és valaki vagy valami határozottan kilökte őt a kamrából. A következő pillanatban pedig berobbant a kamra és ripityára zúzta a két koporsót. Kolja nem volt gyáva ember, de csillapíthatatlan remegés fogta el arra a gondolatra, hogy ő is ott feküdhetne a hatalmas terméskövek alatt. Jurij és Maxim futva közeledtek, zseblámpájuk fénye gyorsvonal lámpájára emlékeztette Kolját.

– Mi történt? Jézusom, mi volt az a rettenetes robaj? – kérdezte Maxim és tátott szájjal bámult a beomlott fülkébe.

– Legalább két éve könyörgök, hogy egy építésszel vizsgáltsuk meg az alagsort. Kétszáz éves a ház, ha egyszer omlani kezd, maga alá temet minket egy éjszaka – mondta Jurij mérgesen.

– Szerintem is haladéktalanul ki kell hívnunk egy szakembert, aki az egész épületet átvizsgálja. Annál is inkább, mivel sok helyen megrepedt a fal. Különösen a homlokzati részen. Ezt még Zubov is elismerte, amikor szóvá tettem neki. Csakhogy közbejött a gyilkossági kísérlet. Szóljatok már Aljosának, még ma intézkedjen az épület műszaki állapotának átvizsgálásáról. Egyébként nem kell már a koporsókat elszállítani, teljesen pozdorjává törtek.

A zseblámpájával, amennyire tudta, Kolja gondosan átvizsgálta a kamrát. Úgy tűnt, az omlás megállt, a maradék fal szilárdan tartott.

– Azért gerendákkal alá kell ezt dúcolni – vélte Jurij. – A többi kamrát is végignézzük Maximmal.

Koljának eszébe jutott a deszkadarab, amire Zubov neve volt írva. Azt biztonságba kell helyeznie, nehogy baleset érje. Visszament a második kamrába és felvette a nejlonzacskóba burkolt deszkát. Sikerült a kabátja belső zsebébe rejtenie. Semmi kedve nem volt magyarázkodni a lelet miatt. Titokban akarta tartani mindenki előtt. Igyekezett mindent úgy rendezni, hogy a fal megbontása ne is látszódjon. Az órájára nézett, majd nem öt, ha el akarja érni Natasát, indulnia kell. Kabátjában a deszkával elég kényelmetlen volt közlekedni, de arra, hogy a lakásba felmenjen, már nem volt idő. Mentőötlete támadt: míg az új portás a kapu előtt állt, eldugta a fadeszkát egy óriási Suchard dobozba. Leragasztotta és kívülre ráírta a saját nevét, nehogy valaki más elvigye. Így senki sem fogja keresni. Éppen végzett a dologgal, amikor Natasa hangját hallotta a folyosóról. Felkapta a keze ügyébe eső első ruhadarabot, egy sötét, kopott télikabátot, ezt most kölcsönveszi az új portástól. A fejére svájcisapkát húzott, és mintha egy utazási iroda küldönce lenne, elindult sietve kifelé. A kapu nyitva volt, a portást lekötötte Natasa kecses alakja, Kolja pedig elindult az ellenkező irányba, vállalva a kockázatot, hogy így szem elől téveszti Natasát. A sors azonban a segítségére sietett. Bent a portásfülkében élesen csengeni kezdett a telefon. A portás besietett, a kaput természetesen becsukta maga mögött. Kolja villámsebessen megfordult, és arcát a kopott gallér mögé rejtve mégiscsak követte Natasát. Rá sem mert gondolni, milyen cirkusz lett volna, ha a portás felfedezi rajta a saját kabátját. Itt Bécsben szegényes darabnak számít, de otthon, Godarfban, értékes öltözék

lehetett, és a portás csak tegnapelőtt érkezett. Mindegy, néhány óra múlva visszakapja, addig nem lesz semmi baja.

Natasa a nehéz dobozzal a hóna alatt a megálló felé igyekezett. Hátra sem nézett, nem volt hozzászokva, hogy követik. Koljának gyerekjáték volt a nyomában maradni. A lány felszállt a beérkező piros villamosra, Kolja oda is követte őt. Most rosszabb helyzetben volt, mint legutóbb a grizingi villamoson, mert az embereknek feltűnt a bekötött feje miatt. Szerencséjére Natasa a vezetőfülke mögötti ülésen foglalt helyet és révetegen meredt maga elé. Biztosan hazafelé szálltak a gondolatai, annyira gyengéden szorította magához a barna dobozt. Nehéz lehet neki itt egyedül, gondolt bele Kolja. Ő semmi kincsért nem élt volna távol a családjától. A munkája nem volt könnyű, néha hetekig megszűnt létezni, csak a feladat élt benne, amit meg kellett oldani. De szerette, amit csinált. Ez az eset, amin most dolgozik, élete legizgalmasabb gyilkossági ügye. Igyekezett az ajtó közelébe kerülni, hiszen Natasa biztosan hazaviszi a csomagot és akkor hamarosan leszáll. Így is történt és ő követte. A lány sietve bement a portán, pár barátságos szót váltott az ott ülő idős nénivel. Kolja körülnézett, hol várakozhatna feltűnés nélkül. Öröme felfedezett egy parányi kávézót az épülettel szemben. Ráfért egy kis pihenés, meg a kávé is vonzotta. Bent a melegben gyorsan lekapta magáról a kopott kabátot és a sapkát maga mellé rakta az ülésre. Az öltönye rendben volt, egy hónapja vette Párizsban. Az is nehéz ügy volt, de megoldotta, és remélte, ez is sikerül. Körülnézett a süteményes pulton, óriási torták sorakoztak egymás mellett. Oroszkrém tortát kért a kávéjához. A habot belekanalazta a csészéjébe és forrón megitta a nemes italt. Már a harmadik tortaszeletet ette, amikor Natasa megjelent a Dakon Kultúra Házának kapujában. Kolja sietve fizetett, és hátrahagyva a sütemény maradékát, távozott. Az utcán öltözött fel, hogy a szemét le se kelljen vennie a lányról. Natasa hófehér báránybundát viselt, ami leért fekete csizmájáig. Fején a bunda anyagából készült usanka úgy omlott a vállára, mintha a haját viselné kibontva. Elindult a Duna-csatorna felé vezető lépcsőn, lefelé. Már erősen sötétedett, így Kolja nem sehogy sem értette, mit keres Natasa ilyen későn az elhagyott rakparton. Nehéz lesz követni ilyen terepen. De a lány nem fordult hátra, szinte futva ment a hóban, ezért aztán neki is igyekeznie kellett, nehogy szem elől tévéssze a sűrűsödő sötétben. A fehér kabát beleolvadt a havas háttérbe. Már éppen ott tartott, hogy utoléri Natasát és kérdőre vonja, amikor a lány felment a hídra és villamosra várakozva megállt a megállóban. Kolja nem mert közel menni hozzá, mert kevés volt az utas, egész biztosan észrevenné őt. Kénytelen volt az utolsó pillanatra hagyni a felszállást. Ez a sérült kezével nehezen ment, majdnem visszaesett a kövezetre. Többen a segítségére siettek, s ezzel elég nagy feltűnést keltett, de Natasa nem vette észre, ő mereven bámult ki az ablakon. Kolja ezt annyira különösnek találta, hogy feladta és egészen közel ment a lányhoz, és akkor... akkor döbbenet láta, hogy Natasa képmása nem tükröződött az ablak üvegében, az ő arca mellett. Dühödten markolta meg a lány vállát, de a keze a semmibe nyúlt. Nem volt ott senki. Natasa helyett egy kövér nő nézett rá megvetően. A lánynak nyoma sem volt az egész villamoson. Kolja lerogyott a párnázott székre. Nem kérdezhetette meg az utasokat: látták-e az imént azt a fiatal lányt báránybundában, fehér prémkucsmával a fején? Biztosan a kijózanítóba vitették volna. Váratlanul újra hideg lett, jégkristályok csilintelése ütötte meg a fülét, ami talán kacagás is lehetett. Ekkor megértette, hogy a kísértet vezette félre és Natasa már árkon-bokron túl jár. Most mit tegyen? Hol keresse a lányt? Mindenesetre leszállt a villamosról és elindult a követségre. Egészen megfélemedezett a portás kabátjáról, nyugodtan besétált a kapun.

– De hiszen ez az én kabátom! – kiáltott fel csodálkozva Andrej.

– Hát igen, Andrej, ez bizony a te kabátod. Az előbb nem volt időm kölcsönkérni, de most visszaadom – mondta bocsánatkérően Kolja, miközben magához vette a Suchard-csokoládés dobozt. A szobájába érve körülnézett, hova rejtse el a Zubov nevével ékes deszkát. Tudta,

hogyan valaki naponta átkutatja a szobáját. A csokoládés dobozt végül az asztal közepére tette, alulra a deszkát és rápakolta a korábban vásárolt összes tábla csokoládét. A gyilkos felől a csokoládé biztonságban volt. Leült telefonálni az asztal mellé. Először Natasát hívta, hátha békésen falatozik otthon a hazai csomagból. A tizedik kicsengésnél feladta a reményt, hogy Natasa még felveszi a kagylót. Nem, őt szépen átverték. A feje rettenetesen sajgott. Végigdőlt az ágyán, azt gondolta, csak egy pár pillanatra pihen le, de a következő percben már aludt is.

10. fejezet

A halott katona története

Natasa már harmadszor kutatta át a ruhásszekrényét a fehér irhabundájáért, de sehol sem találta. Most mit vegyen fel? A szövetkabátja nem elég elegáns és melegnek sem mondható. Végül is a téli kosztümje mellett döntött. Hagyta az eltűnt bunda rejtélyét, talán Anna vitte el a gombját megerősíteni, hiszen tegnap éppen ő kérte meg erre. Mint egy összeesküvő, úgy osont el Anna ajtaja előtt, nem akarta, hogy megkérdezze, hova megy. A portán az idős néni éppen telefonált, így sikerült észrevétlenül távoznia. Még volt egy fél órája a randevúig, ha bunda van rajta, nyugodtan mehetett volna gyalog is, de így villamosra szállt és tizenöt perc múlva meg is érkezett az étteremhez. Nem akart az utcán ácsorogni, még valaki a követségről meglátja és kíváncsiskodni kezd. Bátran benyitott az étterem ajtaján és óriási megkönnyebbülésére a svéd már várta az egyik hátsó bokszban. Egyenesen odasietett, s melegen kezét fogott az idős férfivel.

– Annyira örülök, hogy eljött. Ahogy magára nézek, mintha a nagymamáját látnám. A vacsorával is órá emlékezünk, ez volt a kedvenc étele. A bort is kiválasztottam, ami illik hozzá, rögtön hozzák. Tudja, én beleszerettem a maga szépséges nagymamájába, de soha nem mutattam. A halott katona felesége tabu volt számomra, nem lophattam meg azzal, hogy elveszem magamnak a felesége érzelmeit – meredt szomorúan maga elé.

– És ő? A nagymamám? Ő hogyan érzett maga iránt? – kíváncsiskodott Natasa.

– Szerintem a férje halála miatti fájdalomtól nem volt magánál. Csak órá gondolt, és én meg tudtam érteni.

A pincér megérkezett a borral, amelyből mindketten ittak egy kortyot és Natasa feszülten várta a nagyapja történetét, akit nem ismert, s akit, ha nem lett volna a háború, szerethetett volna.

– Mr. Svensson, mondja, hisz ön a kísértetekben? – kérdezte félénken.

– Igen... a halál után nincs mindennek vége, ezt már régóta tudom. Szerencsére, elég korán felismertem ezt, és ennek megfelelően éltem. Az ember egészen másképp él, ha ezt a folyamatot felismeri. Meg vagyok győződve róla, hogy azokkal, akiket szerettünk, az utunk végén újra találkozunk. És ők is időnként megkeresnek minket, mert – legalább is én azt hiszem – az érzéseinken keresztül érintkeznek velünk. Úgy értem – magyarázta Natasa értetlen tekintetét látva –, hogy olyan érzése támad az embernek, mintha találkozna, sőt beszélgetne velük. Mikor a szüleim, a rokonaim meghaltak, nagyon magányosnak éreztem magam. Annyira hiányoztak, hogy néha fizikai fájdalmat éreztem. Halottak napja különösen nehéz volt. A temető-kert tele van a rokonaim sírjával, két óra nem elég végigjárni a sírokat, gyertyát gyújtani, imádkozni a lelkükért. Egyrészt természetesnek tűnik, az élet rendje az, hogy meghalunk. Másrészt a fájdalom annyira szorító, hogy az ember legszívesebben ráborulna a sírjukra és zokogna, amíg vissza nem jönnek. Többnyire tanácstalanul botladozok az egyik sírtól a másikig. Azok, akik életükben úgy szerettek, most hallgatnak, nem szólnak hozzám. Legutóbb a temetőből hazafelé különösen nyomott voltam. Mielőtt lefeküdtem volna, ültem az ágyam szélén és végiggondoltam halott hozzátartozóim sorát és kértem Istent, hogy segítse őket azon az úton, ahol most járnak. Visszaemlékeztem azokra az időkre, amikor még éltek és én messzi országokból hazautaztam. Mennyire örültem, mikor megérkeztem! Nagy a család, mindenkinek hoztam valami apróságot a távoli országból. „Megjött Ingmar, itt van Ingmar”, mondogatták a rokonok. A köztük eltöltött napok, órák feltöltöttek. Kibírtam a sok nehézséget a távoli országokban, mert valamit adtak, ami mindig velem volt, a gyökereket. Ők jelentették

számomra az otthont. Már a hazafelé vezető út a három óriási nyárfa alatt, az is felbecsülhetetlen érték volt a számomra – a svéd szeméből lassan szivárogni kezdtek a könnyek és nem is szégyellte ezt. Ivott egy kortyot a poharából és Natasára nézett. – Maga még annyira fiatal, nem lenne szabad ilyen szomorú dolgokkal terhelnem – mondta.

– Az én életemben csak szomorúság volt. Mostanában kezdem megérteni, hogy miért. Valami, ami a múltban történt, most fog befejeződni. De szeretném, ha folytatná, amit az érzésekről mondott, a halottakkal kapcsolatban. – Natasa még soha nem érezte magát ennyire oldottnak, fesztelennek.

– Igen, még magamnak sem fogalmaztam meg, ami történt. Voltaképpen nem történt semmi. Lefeküdtem és nagyon fájt a szívem a szüleimért, a rokonaimért. Hogy mit álmodtam az éjszaka, arra nem emlékszem. Reggel viszont olyan érzéssel ébredtem, mintha náluk jártam volna és nem ők nem lettek volna halottak. Igen, pontosan ez az, nem éreztem őket halottaknak. Éltek, kicsit távolabb, mint korábban. De megvoltak. – Kérdően nézett Natasára, vajon elég világosan fejezte-e ki magát.

– Értem. Bárcsak az édesanyám is megtalálná a nagymamámhoz a kapcsolatot – sóhajtott Natasa.

– Nehéz élet jutott Anyának. Jól emlékszem órá, mint komoly fekete hajú kislányra. Mindig szomorúan nézett a világba. Az édesapja temetésén némán ment az anyja mellett, nem sírt, és épp ez hatott olyan nyomasztónak. Már akkor is arra gondoltam, hogy ennek a gyermeknek a fájdalma soha nem fog feloldódni. Azt hiszem, Natasa, a maga nagymamája félőrült volt a fájdalomtól és nem fordított kellő figyelmet a lányára. Később meg már nem is tudott volna. Feláldozta magát a mamutfenyőkért. Nem tudom, mit mondjak, de az akkora hőstett volt, hogy nem lehet máshoz hasonlítani, csak azokhoz a névtelen hősökhez, akik a fasisztáktól mentették meg emberek ezreit. –

Ingmar abbahagyta a beszédet, mert a pincérek hozták a vacsorát. Natasának majdnem leesett az álla a csodálkozástól. Juhtúróval rakott puliszkát tettek elé. Otthon ez mindennapi étel, de itt ünnepélyesen hatott. Meghatottan fogtak a vacsorához, nem beszélgettek evés közben. Natasa hálás volt a svéd férfinak, hogy nem kellett a francia étlapról választania. Este volt, ezért csak egy könnyű filterkávét ittak a desszert után. Ingmar, miközben a kávéját kavargatta, megint azt a hideg leheletet érezte a nyakán, amit az autóban érzett mindig, amikor a halott katonát szállította.

Natasa is borzongva húzta össze kardigánját:

– Milyen hűvös lett hirtelen!

– Igen, határozottan hideg van itt az étteremben, pedig az előbb, a desszertnél még melegem volt. Ott Dakoniában, maguknál vannak rettenetes hidegek. Azon a télen, amikor ott jártam és az ön nagyapjával találkoztam, sokszor álltam a fagyhalál közelében – merengett maga elé Ingmar.

– Szegény nagyapám! Nekem soha nem meséltek róla. Nagyanyámról sem tudtam semmit, egészen mostanáig. – Natasa elhallgatott. Nem mondhatja azt csak úgy egyszerűen ennek az idegen embernek, hogy a nagymamám most ott kísért a követségen és sorra elintézi, azaz sorra mérgezi az embereket.

– Szóval ott tartottam – folytatta Ingmar –, hogy az orvos útlevelet adott a nagyapjának, ha véletlenül igazoltnának minket utazás közben. Persze, óriási volt a rizikó, hogy észreveszik: már halott. Két napom volt rá, hogy elvigyem. Hideg volt veszettül, ezért a kocsiban kénytelen voltam fűteni, így a test oszlásnak indulhatott volna. Az autóutak arrafelé, legalább is akkor,

csapnivalóak voltak. Többnyire földutakon mentünk, ő meg, szegény, a dzsip hátsó ülésén rázkódott ide-oda. Mentünk egy jó órányit, amikor hirtelen német katonák bukkantak elő a semmiből, és megállásra kényszerítettek minket. Felmutattam a diplomata útleveletem, de nem hatotta meg őket. Sárosak, éhesek voltak, szinte biztos voltam benne, hogy a dzsipre fáj a foguk. Követelték, hogy szálljunk ki és menjünk velük a parancsnokukhoz.

– Rendben – mondtam –, ezért nem kell kiszállni, menjenek előre és mutassák az utat. – De ők nem törődtek azzal, hogy mit mondtam, pisztolyt szegeztek a nagypapára, és követelték, azonnal szálljon ki, különben főbe lövik. A halott katona szeme csukva volt, úgy nézett ki, mint aki alszik. Ez rettenetesen felbőszítette őket. Ültem és vártam, mikor veszik észre, hogy nem él.

– Nem ért németül – mondta az egyik katona, aki aránylag jóindulatúnak látszott.

– Szálljon ki azonnal! – erre a csoport parancsnoka angolul is megismételte: – Hármat számolok és feltartott kezekkel jöjjön ide a fához!

Számolhatsz életed végéig, gondoltam tükön ülve, ez a katona már soha nem fog magától kiszállni. Idegességemben megnyomtam a gázpedált; és Pjotor, így hívták ugye a nagyapját, dölyfösen hátradőlt az ülésen, ami a németet végképp kihozta a sodrából. Attól való félelemben, hogy elhajtok, hármat tüzelt a halott katonára. A pisztolya kiürült és én nem vártam meg, amíg újratölti. Amennyire az öreg dzsiptől telt, robogtunk a meredek úton lefelé. Mint kiderült, jól sejtettem: a németeknek nem volt autójuk, amivel követhettek volna. Óvatosságból letértem egy elhagyott útra. A havon szekérnyomokon, lovak patáin kívül más nyom nem volt látható. Autó nem járt erre. Délben csak rövid ideig álltam meg, bekaptam egy szendvicset, ittam a doktor kávéjából. Jó erős fekete volt, egészen újjászülettem tőle. Estére el akartam érni Korolovóba, ott már megszálltam többször, a fogadós ismert, nem kérdezősködött volna feleslegesen. Szerencsére a hó nem esett, különben az erdőben éjszakázhattunk volna, ami nem kellemes egy halott társaságában. Abban az időben nemcsak katonáktól, hanem farkasoktól is retteghetett az ember. Sok rémtörténetet hallottam az itt élőktől, különösen a vérfarkasokról tudtak borzongató dolgokat mesélni. A nap szikrázóan süttött, jól haladtunk, elhessegettem magamtól a nyomasztó gondolatokat. A nagyapja csendesen feküdt a hátsó ülésen, fekve kevésbé volt feltűnő. Különös, de engem egy cseppet sem nyomasztott a társasága, békesség sugárzott nemes arcából, a halál békessége. A nap átsütött a lombtalan ágakon, az autó ablakát letekertem a kristálytiszt levegő kedvéért. Nagyon kellett figyelnem a földúton, óriási kövek hevertek szanaszét, hirdelve a hegyek pusztulását. Csendesen magam elé dúdoltam egy buta dalocskát, amit legutóbb a rádióban hallottam. A dallama fülbemászó volt, így megragadt a fejemben. Úgy tűnt, hamarosan elérjük a fogadót, de a sors nehezíteni akarta a dolgomat. Egyszer csak hatalmas robaj törölte el a csendet.

– Te jószágos isten! – kiáltottam fel kétségbeesetten. – Mi lehet ez?

Megálltam, hallgatóztam. De a csend helyre állt, már nem hallatszott semmi. Óvatosan indítottam, tele rettegéssel az ismeretlen zaj miatt. Aztán úgy ötszáz méterrel odébb megláttam, mi okozta az előbbi robajt. Egy több százéves fenyő rádőlt egy hatalmas farakásra, és szét-sodorta. A fahasábok szanaszét gurultak, és panaszosan meredtek az égbe. Most aztán nagy bajba kerültem; az óriási fenyő keresztben feküdt az úton, és el is zárta azt. Szemrehányóan néztem a halott katonára, mintha ő tehetne róla. Kiszálltam az autóból, hátha találok valami megoldást, hogy tovább mehessünk. Visszafordulni nem akartam, a benzin is fogytán volt, azt reméltem, a fogadóban tankolhatok. A fa ágai magasan meredtek a levegőbe, jobbra-balra a sűrű bokrok és fák miatt még megkerülni sem tudtam a faóriást. Leültem egy rönkre, és megpróbáltam nyugodtan átgondolni a helyzetet. Ha sötétedés előtt nem érek a fogadóba, éjszaka

megtámadhatnak a farkasok vagy a medvék. A nap még magasan járt, így nem estem pánikba, hanem körbejártam a hatalmas fenyőt. Kell lennie valami megoldásnak! Egyszer csak a fárönkök között, a méteres bozótban, egy fűrész fedeztem fel. Mi lenne, gondoltam magamban, ha megpróbálnám elfűrészelni a fának azt a részét, amelyik az úton fekszik? Serényen munkához láttam, égett bennem a tettvágy. Azt gondoltam, a világ legegyszerűbb dolga lesz elfűrészelni a hatalmas törzset. Feltúrtem az ingem ujját, és füttyörészve, mint a favágók, fűrészelni kezdtem. Pár perc múlva beszorult a fűrész a fába, és mozdítani sem tudtam. A filmekben mindig olyan egyszerűnek tűnik a fahasábokat elfűrészelni. Az életben ez sokkal nehezebb volt. Nagy keservesen kiszabadítottam a fűrész, kerestem egy keskenyebb részt a fatörzsön és újra munkához láttam. Most már nagyon vigyáztam, hogy el ne akadjak. Soha nem gondoltam, hogy a favágóknak ilyen nehéz életük van. Még fél órája sem fűrészeltam, amikor a fáradságtól kimerülve le kellett üljek, arcom verejtékét az ingem ujjába töröltem, és megnézve a művemet, elégedetlenül állapítottam meg, hogy még öt centit sem haladtam, a fatörzs pedig méteres volt. Ha így haladok, estére sem leszek meg és még a másik végét is át kell fűrészelnem. Visszafordulok, döntöttem el, csakhogy a benzintankot átvizsgálva elkeseredetten állapítottam meg, hogy az a kevés, ami még benne van, semmiképp sem elég a főútig. Beültem a dzsipbe gondolkodni, hátha eszembe jut valami. Ahogy ott üldögéltem, meghányavetve a lehetőségeket, a hátam mögötti bozótosból zajt hallottam. Mintha katonák kúsznának a bokrok között, puskával a kezükben. Meghűlt bennem a vér! Ha legalább előre felé el tudnék hajtani, lenne esélyem a menekülésre, bár még akkor is kilóhetnék a kocsí gumijait. De hátrafelé egyenesen a bozótosba kellene hajtanom, hogy megforduljak, a katonák meg be is ugrálhatnának a dzsipbe. A nagyapjára néztem, de persze, ő szegény nem tudott már tanácsot adni. Vártam egy keveset, nem moccant semmi sem. Elszégyelltem magam a gyávaságomért. Nem ülhetek itt az idők végezetéig! Puskámat csőre töltve kiszálltam a kocsiból és elindultam a bozótoshoz. Ezt mintha megérezte volna a bujkáló, némán lapult, a bokrok a rászáradt falevelekkel jótékonyan eltakarták.

– Azonnal jöjjön elő, feltartott kezekkel, fegyverét hátrahagyva! – kiáltottam. Még nagyobb lett a csend, de engem nem csapott be, tudtam, hogy valaki vagy valakik a bozótosban lapulnak. Nincs más hátra, támadni kell! Magamat hajrá-kiáltásokkal biztatva megrohamoztam a bokrokat. Erre kétségbeesett rőfögés volt a válasz s én elképedve néztem farkasszemem egy szerencsétlen, csapdába esett vaddisznóval. Az emberi gonoszság legrútább megnyilvánulása, ahogyan az állatokkal bánunk. Szegény állat, ki tudja, mióta állt már ki pokoli kínokat, mert a vascsapda belevágott a húsába. Nem törődve a veszéllyel, gyorsan szerszámért szaladtam és szétfeszítettem a vasból készült szörnyűséget. Óriási megkönnyebbülésemre a vaddisznó rá tudott állni a sérült lábára és eltűnt a bozótosban. A vascsapdát egy rongyba csavarva bedobtam a kocsim hátuljába, nehogy a gazdája újra használni tudja, és berogytam a kormány mögötti ülésre. Jó érzéssel töltött el, hogy a vaddisznót kiszabadítottam és örültem a szerencsémnek, amiért nem egy vadkan volt hatalmas agyarakkal. Az biztosan rám támadt volna fájdalmában és dühében. A helyzetem persze nem oldódott meg ezzel a közjátékkal, mert még mindig fogalmam sem volt, hogy mit csináljak. Hátranéztem néma útitársamra és hangosan megkérdeztem:

– Most aztán mit tegyünk? Előre az út el van zárva, vissza meg nem elég a benzin.

Ahogy néztem a halott katonát, feltűnt, hogy a kicsavarodott keze a bozótosra mutat.

– Arra menjünk, azt mondd? Hát megpróbálhatjuk – oldalra fordítottam a kormányt, és behajtottam a bokrok közé. Óriási kövek, fatörzsek között robogni meredeken lefelé – ezt az utat nem kívánom senkinek. A dzsip ész nélkül rohant a semmibe, s én már legszívesebben el is engedtem volna a kormányt. Pjotor az egyik meredek bukkanónál a nyakamba esett, mire

rémületemben tényleg elengedtem a kormányt és egy pár perc múlva a dzsip egy fának ütközve megállt. Mi ketten kirepültünk a kocsitól, valószínű megüthettem a fejemet egy farönkben, mert elveszítettem az eszméletemet. Mikor magamhoz tértem, a nap már lement, de sötét még nem volt. Erőlködve próbáltam felülni, amikor tölem úgy öt méterre egy jókora barna medvét pillantottam meg.

– Te jószágos Isten! – suttogtam magam elé. – Itt a vég! Háború van, de én egy vadállat marcangolásába fogok belehalni.

Végigfutott az agyamon, hogy mit olvastam a felkészítő anyagban, amit akkor kaptunk, amikor ide küldtek bennünket a Baleát hegységbe. Az is benne volt, hogy mit kell tennünk, ha medvével találkozunk. Először is másszunk fel a hozzánk legközelebb eső fára. Olyan magasra, amennyire csak lehetséges. Óvatosan a medvére pillantottam és elvetettem ezt a javaslatot. Ő közelebb volt a fához és szegény halott barátomat szagolgatta, miközben barátságtalanul morgott maga elé. Szinte irigyeltem Pjotort, amiért neki már nem kell félnie a hatalmas medvétől. Nincs más hátra, nekem is halottnak kell tettetnem magam. Forduljunk hasra, írják a szakemberek, kezünkkel takarjuk el az arcunkat, mert az arcsérülést a legnehezebb rendbe hozni. De a medve figyelni kezdett engem, s így már nem kockáztathattam a hasra fordulást. Minden idegszálam megfeszült, véremben a megnövekedett adrenalin-szint folyton menekülésre biztatott, alig bírtam nyugton maradni. Egészen biztos voltam benne, hogy ha a medve az én arcomat szimatolni kezdi, nem bírom ki moccanás nélkül. Mégis azt kívántam, bárcsak jönne már és lennének túl rajta. A derekam iszonyúan fájt, nem tudtam eldönteni, vajon megsérültem-e, vagy csak a mozdulatlanságtól hasogat. Izzadtam ebben a farkasordító hidegben, s ettől nagyon is élőnek hathattam, a medve pedig azonnal rá fog jönni. De még mindig nem jött. A jó ég tudja, mire várt, pedig a halott katona biztosan nem fog felébredni. Hirtelen felnézett és a levegőbe szimatolt, fektemben is jól láthattam hatalmas busa, bozontos fejét. Morogva felém indult, és egyáltalán nem sietősen cammogott a farönkök között. Életemben még így nem féltem, a szívem majd kiugrott mellkasomból, az ujjaim görcsösen markolták a fagyott fűcsomókat. És akkor... Akkor a halott katona a medve által egyensúlyából kimozdítva, gurulni kezdett lefelé, egyenesen neki a medvének, az meg elveszítette egyensúlyát, teljes súlyával nekiesett a dzsipnek, s az öreg fa, amelyik eddig megtartotta, most kidőlt. Az autó örült tempóban gurult lefelé és magával ragadta a belekapaszkodó medvét.

– Ezt jól csináltad, barátom – mondtam a halott katonának, aki újra békésen feküdt a hátán, s az arcát az égre fordította. Mindenesetre megpróbáltam felülni, bár a derekam rettenetesen fájt. Felállni viszont nem tudtam. A szaggató fájdalom a hátamban nem engedte. Engedtem magamnak öt perc pihenőt, aztán újra próbálkoztam, most oldalra fordulva, négykézlábra állva, és aztán farönkbe kapaszkodva végre sikerült. Néztem lefelé, hol a dzsip, de nem láttam sehol. Nos, megmenekültem a medvétől, de újabb problémával álltam szemben. Hogyan jutok el autó nélkül a közeli vendéglőbe? A hátam nem akart engedelmeskedni, és minden mozdulat, még a legapróbb is, kinszenvedés volt. Nem várhattam segítséget senkitől, csakis magamra számíthattam. Könnyebb lett volna, ha itt hagyom a halottat, elvégre megtettem mindent, amit emberileg lehetett, a sors fordult ellenem. Nem maradhattam itt éjszakára, hiszen ha megfagyok, az Pjotornak sem használ. A zsebemben volt egy csomag aszpirin, azt mindig magamnál hordom fejfájás és meghűlés ellen. Két szemet bevettem egy kis kapart hóval, vizem már nem volt, az a dzsipben maradt. Ráhanyatlottam egy szárazabb fatörzsre, mivel az ülés nehezemre esett. Türelmesen vártam a fájdalomcsillapító jótékony hatását. A fatörzs, amelyiken feküdtem, kényelmesen teknőszerű volt, valószínűleg így hasította ketté egy villám. Szénné pörkölődött a belseje. Arra gondoltam, mi lenne, ha ebbe fektetném Pjotort, oda-kötözném a nadrágszíjammal és húznám magam után, mint egy szánkót? Az aszpirin hatott, gerincemben a lüktetés alábbhagyott. Pjotort rácsúsztattam a szánkómra s a nadrágszíjával

kötöztem oda, az enyémet meg a fatörzs kiálló ágmaradványához erősítve ezt használtam a kezdetleges tákolmány húzásához. Egészen jól siklott a fahasáb, csak a meredek lejtőn ütközött a sarkamnak, Erre vigyáznom kellett, pedig így lassabban haladtam, mint szerettem volna. A hold élesen megvilágította az utat, amit a dzsip vágott a rengetegben. Tudtam, hogy az autónak valahol meg kellett állnia, most azért izgulhattam, hogy fel ne robbanjon az ütközés miatt. A hegyoldal nem volt meredek, így reménykedhettem, hogy egy fa felfogta a dzsipet. Ahogy lenéztem, a szerpentin szélén mintha az autónkat láttam volna békésen parkolni. A remény megsokszorozta az erőmet, és mint egy sérült hegyi kecske, úgy ügettem lefelé. Ezt azonban a kezdetleges szánkó nem tolerálta, sebesen belém rohant, én meg hanyatt estem. A deszka örületes iramban indult meg lefelé, és semmi esélyem nem volt a megállítására. Az eséstől a fájdalom újra tépni kezdte a gerincemet, olyan erősen, hogy elájultam. Amikor magamhoz tértem, a hold, a csillagok még teljes pompájukban ragyogtak az égen. Körülnéztem, Pjotornak híre-hamva sem volt. Azt gondoltam, örült tempóban rohan vele a fabatár a szerpentin felé. Újra bevettem egy szem aszpirint és meg sem várva a hatását, botladozva követtem a rögtönzött szánkó nyomát. Hosszú és fájdalmas bandukolás után hangokat hallottam a közeli szerpentin felől. Amennyire lehetett, észrevétlenül közelítettem meg a hang forrását, és döbbenetemben majdnem felkiáltottam. A halott Pjotorra egy dakon nő borult, átölelve tartotta és monoton hangon ismételte a nevét. Körülötte meglelt férfiak álltak és sírtak. Ez annyira megdöbbenett, hogy minden óvatosságot félretéve elindultam feléjük. A kis csoport észre sem vett, annyira elmerült a fájdalomban. Amikor odaértem hozzájuk, ostobán azt kérdeztem:

– Önök ismerik Pjotort?

A dakonok riadtan húzódtak közelebb egymáshoz, a nő felemelte könnytől áztatott arcát és felém fordult:

– A férjem, ő a férjem! – válaszolta. – És maga kicsoda?

Hirtelen olyan ostobának éreztem magam, mert hát mit is mondjak nekik? Hogy egy vadidegen embert hoztam el a tábori kórházból, holtan? Mintha a katona sugallta volna, mentő ötletem támadt. Benyúltam a kabátom belső zsebébe és kihúztam a levélköteget, amit Pjotor a családjának szánt. Ezt az asszony kezébe tettem. Mialatt ő olvasott, a többieknek elmondtam a történeteket. Nem szóltak semmit, csak amikor befejeztem, akkor szorították meg némán a kezemet. Natasa, az ön nagynyja két oldalról megcsókolt, átöleltük egymást és együtt sírtunk. Aztán ők is elmesélték, hogyan indultak el otthonról a szeretteiket megkeresni. Kinek a fia, kinek a bátyja, de olyan is volt köztük, akinek az apja harcolt. Arra a véletlenre szót sem vesztegettek, hogy itt a rengetegben összetalálkoztunk. A csoda az ő életükben természetes volt. Ideje elindulni hazafelé, mondta egyikük, hóvihár készülődik, s ilyenkor jobb otthon lenni. Majd másnap, ha már hazavitték Pjotort, a saját szeretteik sorsát megtudakolni ismét útra kelnek. Megígértem, hogy elviszem őket a dzsippel a tábori kórházba. Akkor jutott eszembe, hogy még az autó sincs meg, mindenáron meg kell találnunk. Megegyeztünk, hogy néhányan felfelé indulunk, a többiek pedig lefelé az út mentén, hátha nyomára lelünk a dzsipnek. Azzal könnyebb lesz hazaszállítani a halottat és mi is kényelmesebben utazunk. Ők is elcsigázottak voltak, és én sem dicsekedhettem jó erőnléttel.

Végül aztán a lefele indulók jártak szerencséivel, a dzsipet ott találták az út szélén, mintha egyenesen rám várna. Jó pár horpadást összeszedett a száguldásban, de egyébként rendben volt. Mivel benzin kevés maradt benne, a szerpentinon lefelé nem kapcsoltam be a motort, de az út vége felé így is tolnunk kellett, egészen a fogadóig. Ott végre benzinhez jutottunk, és mehettünk Jarolovába.

Másnap eltemettük Pjotort, az általa megjelölt fák alá, máig sem tudom, hogyan tudták azok a komor fekete emberek a fagyos földet kiásni. Hallgattak, óriási kucsmájukat kezükbe fogva álltak a kiásott sír mellett és némán sírtak, amikor a maga édesanyját, aki akkor kétéves lehetett, ott látták fekete ruhácskájában állni a koporsó mellett.

A svéd diplomata elhallgatott, és könnyekkel a szemében Natasára nézett. A lány szintén sírt, csendben, fegyelmezetten. Magában érezte nagyanyja, anyja soha nem szűnő fájdalmát.

– Későre jár, már be sem tudom fejezni a történetet ma este. De talán jobb is lesz így. Reggel elutazom Dakoniába, viszont visszafelé szívesen megkeresném újra és befejezném. Annál is inkább, mert a történet második része kapcsolódik a mostani utamhoz.

Ingmar fizetett, felsegítette Natasa kabátját, s amíg a pincér taxit hívott, hallgatagon álltak egymás mellett. A kocsiban éppen csak néhány szót váltottak a szokatlan hidegről, s amikor Natasa a Dakon Kultúra Háza előtt kiszállt, kezét fogtak. A lány annyira a gondolataiba merül, hogy észre se vette a sűrű fehér párát maga mögött.

11. fejezet

Ludmilla gyilkosa

A követség minden szegletében árnyak húzódtak meg. A szenvedés, ami kétszáz évvel ezelőtt a kórházban rekedt, beleívódott a falakba. Kolja nyugtalanul forgolódott az ágyában. Megint lidérces álom gyötörte. Lent volt a konzuliban, ami középkori templomhoz hasonlított inkább, mint váróteremhez. Gyertyák milliárdjai égtek mindenfelé, a huzat szüntelenül mozgatta az apró lángokat. Zubov kúszott elő az egyik gyóntatófülkéből, és se keze, se lába nem volt. Hátából Ludmilla sövényvágó ollója állt ki, piros vér csorgott végig az olló két szárán, s beborította Zubov kövér hátát. Kolja az oltár előtt állt, mozdulni sem mert a félelemtől. Zubov kerek malacszemeit könnyörgően rászegezte, tőle várt segítséget, de Kolja meg volt győződve róla, hogy ha kiveszi Zubov hátából a sövénynyírót, a férfi elvérzik. Ekkor a templom mennyezetéről emberalakot formázó hófehér pára sűrűsödött alá. Odalebegett a szerencsétlen Zubovhoz, egy mozdulattal kivette a sövényvágó ollót a hátából, anélkül, hogy hozzáért volna. Felsegítette, és Zubovnak, miközben felállt, lába lett és keze lett, amivel fuldoklóként kapaszkodott a fehér páraalakba. Hirtelen Ludmilla lépett elő az egyik oszlop mögül, a háta görbe volt, mint egy rőzsehordó boszorkányé, s tujabokrok kötege hervadtan lógott rajta. Dühödten vette el a kísértetalaktól a kedvenc ollóját. Miközben Kolja felé indult, félelmesen csattogtatta, ő pedig mozdulni sem tudott a rémülettől, a száját kitátotta és ordítani kezdett. Arra ébredt, hogy Mihail rázza kegyetlenül, nem törődve a bepólyált fejével.

– Hagyd abba! – mondta mérgesen. – Hagyd már abba! Felfered az egész követséget!

Kolja zavarodottan nézett körül. A szobájában volt, Mihail állt mellette s megint a felesége otthonkáját viselte. Ez magához térítette.

– Neked sincs más ruhadarabod, mint Tánya koszos pongyolája? – kérdezte mérgesen. Mégis, mit gondol Mihail, hogy ilyen durván felébreszt egy sebesültet!

– Olyan hangokat adtál ki, mint egy hátba szúrt disznó! Szerencse, hogy a folyosón meghallottam, különben felébresztetted volna Tányát. Amúgy is nehezen aludt el, kikészült idegileg. Hiába mondom, hogy menjen haza az anyjához, nem akar. Na, mi az már megint? – riadt meg a konzul barátja üvegessé váló tekintete láttán.

Kolja felkapta a télikabátját a székről, s elindult kifelé a folyosóra, magával húzva a tiltakozó Mihailt is.

– Semmi pénzért nem vagyok hajlandó éjnek idején lemenni a konzuliba – tiltakozott Mihail, és összehúzta magán Tánya kopott köntösét.

– Nem oda megyünk – suttogta Kolja eszelősen. – Be kell néznünk Ludmillához.

– Hát hogyne! Persze, hogy be kell néznünk, éjjel háromkor! Teljesen elment az eszed? Hozzá még nappal sem tanácsos hozzá bemenni, nemhogy éjnek évadján!

A konzul háborgott és közben teljes erőből megpróbálta visszatartani Kolját. Természetesen nem tudta, gyenge volt ehhez, a barátja könnyedén lerázta görcsösen kapaszkodó kezét s elindult Ludmilla ajtaja felé. Az ajtó nem volt kilincsre csukva, Kolja jelentősegteljesen pillantott Mihailra.

– Látod, nem megmondtam! Nyisd ki az ajtót, de halkan! – parancsolta.

– Még hogy én? Én nyissam ki?! Nyisd ki te és kérdezd meg te, hogy van a háta? Éjjel háromkor! Én idekint megvárlak és majd elsősegélyben részesítlek, ha összeszabdal az ollójával.

Kolja összerezzen, mert hirtelen maga előtt látta az álombéli Ludmillát, amint feléje indul a sövénynyíróval. Mi van, ha félreértette az álmát?

– Különben is, kit érdekel Ludmilla? – erősködött tovább Mihail.

– A rendőrnek minden embert védenie kell – válaszolta Kolja.

– Embert igen, de Ludmillát? – sópáncodott Mihail.

Kolja erőt vett magán, és olyan halkán, amennyire csak lehetett, kinyitotta az ajtót. Bent szentélyhez hasonló illat fogadta. A tuja szagába liliom részegítő illata keveredett. Az utcáról beszűrődött fényben megindult a hálószoza felé, ahol Ludmillát sejtette. Háta mögött Mihail nehéz légzése hallatszott, ez megnyugvással töltötte el. A linóleum felfogta lépteik zaját és máris a hálószoza ajtajában álltak. Ludmilla meglepően fehér ágyneműben feküdt a hátán. Az ágy körül, a földre rakva, óriási vázában fehér liliomcsokrok álltak. Közelebb mentek, Ludmilla mellkasa nem emelkedett a takaró alatt. Két hatalmas gyertya világította meg halott, sápadt arcát, amelyen végre béke volt. Asztalán egy üveg Remy Martin feküdt az oldalára borulva és csepegtette a földre aranysárga tartalmát. Mihail automatikusan utánanyúlt és felállította. Kolja mérgesen tekintett rá.

– Ne nyúlj semmihez! Lehet, hogy öngyilkos lett. Nézd, üres az altatós doboza itt a konyhakos pohár mellett. – Szeme a telefont keresve körbejárt.

– A szomszéd szobában van – mondta Mihail.

– Akkor mire vársz? Menj és hívd az orvost, azonnal jöjjön ide, az a valószínű, hogy Ludmilla bevett egy egész doboz Nembutált, mondd meg neki.

A konzul elsietett telefonálni, közben pedig Kolja megpróbálta kitapintani az asszony pulzusát.

– Nyugodj meg, Mihail – kiáltotta a konzul után. – Van pulzusa, igaz, alig tapintható. Gyorsan tegyél fel kávé, jó erőset!

Mire a kávé lecsepegett, megérkezett az orvos is az asszisztensével és kezelésbe vette Ludmillát.

– Gyomormosás – utasította a nővért –, maguk meg menjenek ki és várjanak a másik szobában.

Azok vonakodva hagyták el a szobát.

– Mi lesz a kávéval? – kérdezte Mihail, de az orvos csak türelmetlenül legyintett, a felesége meg egyenesen kitolta őket az ajtón.

Bánatukban nekifogtak kávézni a tujabokrokkal teli konyhában.

– Azt mondd meg nekem, mire kellett neki ez a rengeteg tujabokor? – kesergett Mihail.

– És neked mire kell Tanya otthonkája? – kérdezett vissza Kolja ingerülten. – Az előbb az orvos is furcsán nézett rád, nem vetted észre? Dakonia konzulja egy szutykos pongyolában!

– De ez olyan kényelmes és meleg. Ilyen hideg házban még nem laktam életemben, éjszaka órákig nem tudok elaludni, annyira fázom. Tanya vásárolt magának egy pehelypaplant, tudod, milyen drága volt? – nézett a barátjára megbántottan Mihail.

– Neked persze nem vett. Te, aki keresed a pénzt, az ő otthonkájában vagy kénytelen melegedni. Hogy lehetsz ilyen pipogya? – Kolja eközben szórakozottan húzogatta a szekrényfiókokat. Az egyikben szalvétába csomagolva csillogott valami. Kíváncsian bontotta ki a csomagot, és Ványa rémes aranyfogsora vigyorgott rá a fiók sötétjéből.

– Hogy került ez vissza Ludmillához? – kérdezte Mihailt. – Nem azt mondtam, hogy küldd el az éjszakai járattal, Godarfbá? Tele volt használható ujjlenyomattal, most meg persze nincs rajta semmi! – A szalvéta sarkával ide-oda forgatta a protézist.

– Akkor ő lopta el az íróasztalomról! – kiáltott fel Mihail mérgesen. – Össze-vissza kerestem, de nem találtam sehol. Ezért nem követelte rajtam később. Szólni akartam neked, de te eltűntél. Megsérültél, kórházba kerültél, hazautaztál és a sok izgalomban megfeledeztem Ványa fogsoráról.

A konyhaasztal sarkánál egy pár földes lábnyomot fedezett fel Kolja. Az egyik tujacserép eltört és a föld a konyha kövére borult belőle, ebbe pedig valószínűleg belelépett a cipő gazdája. Legalább 46-os cipőméret! Ez Ludmilláé nem lehet, az világos, de még Ványáé sem. Az ő ünneplő cipője, amit Ludmilla átadott, jóval kisebb volt.

– Mi az, mit találtál? – érdeklődött Mihail és közel hajolt a lábnyomokhoz.

– Ezeket a cipőnyomokat. Vajon ki járhatott Ludmillánál, aki a konyhában kutatott? – Kolja négykézlábra ereszkedve kereste a további nyomokat.

– Szerintem Ludmilla volt az, aki sáros cipőben trappolta körbe az asztalt – vélekedett Mihail.

– Ez itt egy óriási férficipő nyoma, neki sokkal kisebb lába van, láthattad, ha ránéztél – magyarázta Kolja.

– Nincs az a férfi, aki az ő lábát megnézi! Egy ilyen ronda nőnek nincs is lába, két tuskón jár!

– Ványának biztosan tetszett, különben nem vette volna feleségül. – Most Kolja ment át a másik szobába, telefonálni. – Szóltam Jurijnak, hogy vegyenek lenyomatot a lábnyomokról, jó lenne tudni, kinek a cipője ez? – magyarázta Mihailnak, amikor visszatért.

A hálósobából nyögés és öklendezés hallatszott.

– Úgy látszik, túléli – mondta Kolja megkönnyebbülten.

– Ezt agyonverni sem lehetne – kesergett Mihail. – Ez még a kezelést is túléli minden alkalommal. Mi, a követségen, messze elkerüljük a doktorunkat, mert ez egy elmebeteg, csak végveszély esetén fordulunk hozzá.

– Ne olyan hangosan – csitította Kolja –, még meghallja, aztán megnézheted magad, ha valami bajod lesz.

– Én inkább kivárom, amíg magamtól rendbejövök – mondta Mihail sötéten.

– Na, arra meg várhatsz. De mutatok neked egy tablettát, ami rajtad is segítene. Nekem a sarki patikában ajánlotta a gyógyszerész, igaz, az édesanyám részére, csak hogy aztán elolvastam az ismertetőt, és úgy találtam, nekem is jót tenne. – Kolja elővette a páfrányfenyő kivonatot tartalmazó Craton drazsét és mindjárt be is vett egy szemet a kávéjával. Rögtön ráerőltetett egy drazsét Mihailra is. A konzul megpróbálta nem lenyelni, hogy később kiköpje, de Kolja jól ismerte barátját és nem hagyta magát becsapni. Mihailnak le kellett nyelnie, pedig utált minden gyógyszert. Most aztán halálra váltan várta a hatást.

– Nem lesz semmi bajod – nyugtatta Kolja –, nekem a kórházban infúzióban is adták és mégis itt vagyok. Pedig te tudod, mikén mentem keresztül az utóbbi napokban.

– Szerencséd, hogy a követségi orvos nem kezelt. Te, ez a nagykövetnek hashajtót adott nyugtató helyett. Borisz emiatt nem tudott elmenni Bécs főpolgármesterének a fogadására, amit a nagykövetek tiszteletére adott.

A hálószoza ajtaja kivágódott, s az orvos köpenyét gombolgatva, kivörösödött arccal közeledett felénk. Mihail megpróbált a tuják mögé elbújni, de Tánya otthonkája kivirított a zöld bokrok mögül.

– Valaki altatóval mérgezte meg Ludmillát. Ő nem szedett semmiféle sedativumot, mindig azt mondogatta: csak semmi olyasmit ne írjon fel, doktor úr, ami mellett nem lehet inni! Ha – munkaidő után – megiszom a magamét, az többet ér minden orvosságnál. Nem lehetett erről lebeszélni ... Mihail Bogdanovics, mit bujkál abban lehetetlen köntösben a tuja mögött? Magának rég kórházban lenne a helye, hogy kivizsgálják. Nézzon csak bele az előszobatükörbe; az arca egészségtelenül duzzadt, sápadt, a szája cianotikus, a szeme rángatózik, a vérnyomása így ránézésre biztosan megvan kétszázhusz per százttíz, de lehet több is! Holnap reggel várom vérvételre! Éhgyomorral természetesen. Látja, a nagykövet okosabb, tőle mindennap vért veszek, és alaposan megvizsgálom.

– Na és jól van Borisz? – kérdezte Mihail a barátjára pillantva.

– Nem, nincs jól. Egyik vérnyomáscsökkentőt sem bírja, a nyugtatótól meg éppen motorikus izgatottság jön rá. De most nem róla akartam magukkal beszélni. Ludmillát nem lehet egyedül hagyni! Az asszisztensem fél óránál tovább nem tud itt maradni. Gondoskodjanak valakiről, aki vigyáz rá ma éjszaka.

Az orvos, mint aki jól végezte a dolgát, felkapta a táskáját és sietve elvonult.

– Éjnek évadján senkit sem tudok Ludmillához rendelni! – próbált utánakiáltani a konzul, de szavait már a csukott ajtó verte vissza.

– Majd felkelted Tányát, legalább takarózhatsz a pehelyaplannal – ajánlotta Kolja.

– Nagyon vicces! – mérgelődött a konzul. – Inkább te maradj mellette, elvégre a rendőrnök minden emberre vigyáznia kell, magad mondtad az előbb. Megyek és utánanézek, hol maradnak a fiúk.

Miután elment, pár perc múlva megérkezett Jurij és Maxim. Szakavatottan vettek mintát a nedves földön tisztán kirajzolódó lábnyomokról.

– Igaz, hogy megmérgezték Ludmillát? Mi történik itt? Megőrült valaki a követségen vagy tényleg a kísértet tette? – kérdezte Jurij.

– Ugyan, kísértetek nincsenek. Az egész egy dajkamese, az igazi gyilkos szemfényvesztése azért, hogy megtévesszen minket. Amíg a saját szememmel nem látom a kísértetet, én nem hiszem el – Maxim bátran nézett a konyha sötétbe vesző sarkaiba és a többiek nem cáfolták meg.

– Kolja látta a kísértetet – kezdte újra Jurij –, meg Mihail Bogdanovics is, nem is egyszer. Magam is láttam hideg reggeleken Ludmilla ajtaja előtt. A folyosóablak olyan különös a tejfehér üvegével, mindenféle homálylényeket vetít a falra. De többnyire egy gyönyörű fiatal nőt, fehér bundában és a bunda véres – suttozta maga elé iszonyodó arccal Jurij. Aztán, még mielőtt megakadályozhatták volna, eszeveszett sebességgel törölni kezdte a felmosóronggyal a lábnyomokat.

– Ez megőrült! Még nem vagyunk készen, hagyd abba! – Maxim kirántotta a kezéből a rongyot és Koljára nézett segítségért.

– Nem vagyok biztos benne, hogy nincsenek kísértetek. Egy héttel ezelőtt még az én számomra se léteztek. De az elmúlt napok ... – ingatta Kolja a fejét – irreális eseményeket hoztak. Majd meglátjuk, mi lesz ennek a vége.

– De lesz-e vége? Vagy sorban megöl mindannyiunkat, és azt sem tudjuk miért – szorongott Jurij.

– Ha az eddigi következtetéseim helytállóak, a gyilkos nem fog már megölni senkit. Rövidesen lakat alatt lesz, nyugodj meg – mondta Kolja olyan meggyőződéssel a hangjában, hogy elhitték neki.

– Érdekesek ezek a lábnyomok – okoskodott tovább Jurij –, mintha a levegőből ereszkedett volna le a gazdájuk.

– Na menjünk – mondta mérgelődve Maxim –, hátha megtaláljuk a cipő tulajdonosát.

Amikor elmentek, Kolja óvatosan benyitott a hálószobába és belesett a résen. Ludmilla mélyen aludt, az éjjeli lámpa fénye sárgás bőrére világított. A gyertyákat eloltották, de szerencsére a helyükön hagyták. Némán intett az ápolónőnek, aki elmerülten olvasott egy fekete borítójú könyvet. Kolja halkán odament az éjjeliszekrényhez, és a konyakosüveget meg a gyertyákat a zsebkendőjével megfogta, aztán berakta egy műanyagzacskóba. Biztosra vette, hogy ezeket a gyilkos hozta magával. Hacsak... hacsak nem lett Ludmilla mégis öngyilkos. Kitelik tőle, hogy felravatalozta magát.

– Nem – szólalt meg váratlanul az ápolónő –, mozdulni sem tudott a fájdalomtól. Nem vagyok gondolatolvasó – nyugtatta meg Kolját a fiatal nő –, csak ahogy a gyertyákat fogva Ludmillára nézett, látszott, hogy mi jár az eszében.

– Zoja, megmondaná mit gondol erről az egészből? Maga évek óta itt dolgozik a követségen, sok mindent látott – kérdezte Kolja hirtelen támadt érdeklődéssel.

– Hát, ha már így rákérdezett, megmondom őszintén, én nem hiszem, hogy kísértet gyilkolná halomra az embereket. Valaki ügyesen manipulál a követségi hiszékenységgel. Mindenféle mendemondákat terjeszt; például azt, hogy a követség épülete kórház volt azelőtt. Az volt – de kétszáz évvel korábban! Réges-rég kiszellőzött az épületből a sok vírus, baktérium, a beteg lehelete. Sejttem, hogy ki kezdte el ezt terjesztetni. Könnyen lehet, hogy ő gyilkolta meg az embereket. Persze, valami általunk ismeretlen okból – s azzal az ápolónő elhallgatott.

– Hm... – köszörülte a torkát Kolja –, most úgy érzem magam, mint Hamlet, amikor találkozott apjának szellemével és nem hittek neki. Mióta itt vagyok Bécsben, azt hiszem, átléptem odaátra és nem is egyszer. De hagyjuk ezt. Az orvos meghagyta, hogy magát váltsa le valaki. Nos, úgy látszik, az a valaki én leszek. Mihailnak nem sikerült találnia senkit.

– Igen, nekem mennem kell – állt fel Zoja és a fehér köpenyében erősnek, a halállal szemben is győzedelmeskedőnek látszott. – Be kell néznünk Zubov feleségéhez, akinek súlyos influenzája van. A láza nem akar megszűnni semmilyen lázcsillapítótól – és már ott sem volt, eltűnt a könyvével együtt.

Kolja döbbenetesen nézett utána. Zubov felesége itt van? Azt hitte, Godarfban ül a férje betegágya mellett. Furcsák ezek az asszonyok, nem sietnek haza sem a halott, sem a beteg férjükhöz. Úgy látta, Ludmilla mélyen alszik, s arra gondolt, neki sem ártana hajnali fél ötkor egy kis bóbiskolás. Amint leült a kényelmes fotelbe, a feje rögtön a mellére csuklott, a szeme lecsukódott és Kolja máris mély álomba merült. A hetedik érzéke azonban éberén őrködött a szobán; egyszer csak a veszélyérzet magához térítette, s a fejét meg sem mozdítva óvatosan kilesett a szempillái mögül. A konyhaajtó mögött lapult valaki. Az ajtónak apró kilengései

voltak, mintha remegne az, aki mögötte áll. A lámpa a fotelt nem világította meg, így a konyhából csak Ludmilla sápadt arcára lehetett látni. Kolja lassan, centiméterről centiméterre csúszott lefelé a padlóra. Várt, de lentől nem látta konyhaajtót, a hallására kellett támaszkodnia. Hosszú percekig nem történt semmi, az a valaki nyilván nem tudta elszánni magát arra, hogy elhagyja a konyhaajtó mögötti védett helyét. A fiatal nyomozó azonban mozdulatlanul, türelemmel várt. Végtelennek tűnő idő után az illető végre elszánta magát az indulásra. A szobaajtó keretében egy feketébe öltözött rémség jelent meg, kezében húsklopfolót tartva. Kolja ugrásra készen várakozott az ágy másik oldalán. És ekkor, a bejárati ajtót durván betaszítva, Mihail harsány kiáltása hallatszott:

– Jövök már, csak bekaptam egy pár falatot...

A fekete figura villámgyorsan eltűnt az ajtóból. Kolja ágyastól átugrotta Ludmillát és a másodperc töredéke alatt a konyhában termett. A fekete alakot már nem találta, azt mintha a föld nyelte volna el. Villanyt gyújtott, minden apró szegletet átvizsgált, végigkutatva az apró éléskamrát is, de hiába. Mihail zavartan állt az asztal mellett, és biztosra vette, hogy most elszúrt valamit.

– Ki volt ez a rémes Belfegor? – kérdezte.

– Ki volt? Megtudhattam volna, ha öt perccel később jössz. De ezen már nem tudunk változtatni. Úgy látszik, valaki tényleg el akarja intézni Ludmillát. Hova a csodába tűnhetett? – Kolja nem volt képes belenyugodni a veszteségbe.

– Várj csak, azt mondd, erre jött a konyhába és itt várt kámforrá? – kérdezte a konzul.

– Nem, biztosan bement az éléskamrába, mert még láttam a fekete ruháját az ajtóban – válaszolta Kolja.

Mihail bement a kis kamrába. Az egyik fal előtt kétajtós szekrény állt szinte üresen. Vastag keret díszítette. Nem is kamrába való volt, csak sajnálták kidobni, itt meg beleraktak seprűt, lapátot, mindenféle takarítóeszközt. A szekrényt a menekülő húzhatta el. Jól látszott, hogy eredetileg egy méterrel odébb volt a helye. Mihail könnyedén elhúzta a faltól és mögötte ablak tárult a szemük elé. Az ablak nem volt bezárva s egy apró világítóudvarra nyílt. Kolja átfurakodva Mihail mellett, derékig kihajolt az ablakon. Mindenfelé ablakokat látott, a menekülő akár az emeleten levőkbe, akár lefelé is egerutat nyerhetett, például eltűnhetett a lakásában. Bemászhatott a kamrája ablakán. Vagy használhatta másnak a lakását, ha kulcsot szerzett hozzá. Mindenesetre ügyes embernek kellett lennie, különben ezt a nyaktörő mutatóvagyat nem merte volna vállalni. Kolja, Mihail legnagyobb rémületére, szintén kimászott, és a parányi ablakba majdnem beszorult, de az ablaktáblába kapaszkodva mégis kijutott. Lába elérte a fal peremszerű részét és kinyújtott kezével máris fogódzkodót talált a következő ablaknál. Nem volt bezárva, így könnyedén beugrott a következő lakás kamrájára. Miután egy pár percig hallgatózott, nesztelen léptekkel a konyhaajtóhoz ment. Pech ..! ... A konyhaajtó zárva volt, a kulcsot a lakók az ajtóban hagyták. Koljának persze nem okoztak gondot, az álkulcsával könnyen bejutott. A konyhában mélységes csend honolt s amikor benyitott, nem talált ott senkit. Éppen tovább akart menni, mikor az ajtó kinyílt és Zoja jelent meg, aki tálcával a kezében indult befelé. Akkorát sikoltott, hogy aki eddig a követségen békésen aludt, most biztosan kiugrott az ágyából. A tálcát hangos csörömpöléssel elejtette, a konyhakőn darabokra tört Zubov büszkesége, a Podorka porceláncsésze, a tányérral együtt.

– Elment a józan esze, hogy így megijeszt? Nem sok hiányzott, hogy szívrohamot kapjak. Mit keres Zubov lakásában? – kérdezte az ápolónő, miközben Kolja megpróbálta a cserepeket összeszedni.

– Valaki újra megkísérelte Ludmillát megölni – válaszolta. – A kamraablakon menekült ki a világítódvarra, és most megpróbálom kideríteni, hova mehetett.

– Ide biztosan nem, különben Marjusa Zubova vagy én észrevettük volna. Menjünk is be, nyugtassuk meg szegényt, jól megijedhetett az előbb. – Az ápolónő előreindult, Kolja meg csendben követte.

Zubov felesége felült az ágyán, a takarót szégyenlősen a nyakáig húzta. Szeme zavarosan csillogott, rettenetesen gyengének látszott.

– Mi történt, Zoja? Elesett a konyhában és megütötte magát? És maga mit keres itt, Kolja? – elkerekedett a szeme, amikor a nyomozót is meglátta az ápolónő mögött.

– Elnézést Marjusa, a felfordulásért, de valaki erre menekült Ludmillától, biztosan hallotta, mi történt szegénnyel. Megengedi, hogy körülnézzek a lakásban? Hátha elbújt valahová.

– Természetesen. Nagyon megköszönöm, ha mindent alaposan megvizsgál, nehogy itt bujkáljon az a sötét alak – válaszolta Marjusa, és elgyengülve hanyatlott vissza a párnákra.

Kolja végigment a szobákon, látta a szekrényt, amelyikbe annak idején szegény Zubov belebújt. Puha párna volt a szekrény alján, valaki laposra ülte, s ez látszott is rajta. A szekrényajtó belső felén fából készült feszület lógott, rajta egy megható vas-Krisztus. Keze csuklójánál, lábai a bokájánál el voltak törve, és cérnával összekötözve. Zubov szemmel láthatóan félt, és a félelme nem evilági volt. Kolja, ha már úgyis itt járt, megnézte a cipőket is. Méretre stimmelt, de a cipőlenyomat mintája egészen más volt. Kolja szeme fényképként rögzítette mindazt, amit látott, ez mindig nagy segítségére volt a nyomozás során. A fürdőszobai gyógyszeres szekrényben, egy sötét üvegben bizonytalan folyadékot talált. Az üveg nem volt felcímkézve, de ahogy beleszagolt, egyből felismerte a foltos bürök, a kellemetlen, egérvizeletre emlékeztető szer szagát. Az üveget papírzsébkendővel megfogta, bevitte és megmutatta a fekvő Marjusának. Az meg értetlenül nézett rá, hiszen soha életében nem látta ezt az üveget, ők a férjével nem tartottak a fürdőszobai gyógyszereszekrényben mást, csak gyári készítményeket. Kolja az üveget is elhelyezte egy műanyag zacskóban.

– Nos, úgy látszik, nem ide jött. Megyek tovább, meg kell néznem a többi lakást is. Aljosa lakása van az öné mellett? – kérdezte Marjusát.

– Nem, ő egy emelettel lejjebb, épp a konzul mellett lakik – válaszolta az ápolónő a beteg helyett. – Szergej a következő lakó. Oda nem tud bemenni az ablakon, ők mindent zárnak.

– Nem tudja, van valaki otthon a lakásban? Úgy tudom, a felesége hazautazott Godarfbba a két gyerekkel.

– Nincs otthon náluk senki. Az előbb becsengettem, kávé szerettem volna kölcsönkérni. Marjusa inna egy feketét, de nincs kávéja – válaszolta az ápolónő.

– Ludmillának van, láttam a konyhájában. Menjen és kérjen Mihailtól. Tényleg ráférne Marjusára egy csészével. – Kolja búcsúra emelte a kezét és kilépett a folyosóra. Egyenesen Szergej lakásához ment, álkulccsal kinyitotta és beosont az előszobába. Olyan halkan, ahogy csak bírt, a konyhán keresztül a kamrába ment. A kamraablak belülről vaskampóval volt a vastag falba akasztva. Ide nem tudott volna bejönni a világítódvar felől. Persze, Szergej bejöhett és belülről bezárhatta az ablakot. Meg kell tudni, hol volt és mit csinált a könyvelő az elmúlt fél órában? Ha már itt van, határozta el Kolja, körülnéz ebben a lakásban is, hátha talál valami érdekeset. Először a kamrába ment. Nem sok élelmiszer volt a polcokon. Itt-ott egy üveg befőtt, savanyúság, cukor, liszt, meg almák. Törött játékok szomorkodtak az egyik sarokban, néhány kopott cipő társaságában. Mindegyik kisebb volt, mint a lábnyom Ludmilla

konyhájában. A konyha meglepően tisztának tűnt a kamrához képest. Semmi jel nem mutatott arra, hogy valaki itt ma teát vagy kávét főzött volna. Szergej jó korán bemehetett dolgozni, igaz, rengeteg munkája lehet Zubov betegsége miatt. Benézett a szobába. Hát nem ott aludt Szergej füldegóval a fülében? Még a ruháját sem vetette le, a kimerültségtől szinte ájultan feködött. Viseltes barna öltöny volt rajta, ebben biztosan nem akarta leütni Ludmillát. A biztonság kedvéért Kolja benézett a ruhásszekrényekbe is, de sehol egy gyanús ruhadarab. Szergej cipője legalább négy számmal kisebb volt, mint az a bizonyos lábnyom. Úgy döntött, nem kelti fel a könyvelőt, aki valószínű hajnalig dolgozott az irodában. Hazajött és ruhástól lefeküdt az ágyba, hogy egy pár órát aludjon. Kolja csöndesen becsukta a bejáratú ajtót maga mögött.

Még hátra volt egy kamraablak az emeleten, amit ellenőriznie kellett. Az álkulccsal itt is pillanatok alatt kinyitotta a bejáratú ajtót és a konyhába ment. Farkasordító hideg fogadta, mintha valahonnan jeges szelet fújnának a falakra. Borzadva nézett a sötét sarkokba, vajon hol sűrűsödik a tejfehér köd? A konyha elég elhagyottnak tűnt, vajon kinek a lakásába tört be? A kamraajtó tárva-nyitva, odabent baljóslatú sötétség. Körülnézett valami fegyver után, de a partvisnyélnél jobbat nem talált. Magához szorította, beugrott a kamrába és egy mozdulattal meggyújtotta a villanyt. Óriási megkönnyebbüléssel állapította meg, hogy nincs ott senki rajta kívül. A kamraablak tárva-nyitva lengedezett, nem csoda, hogy a konyhában farkasordító hideg volt. Kinézett a kis ablakon. A falszegély jól le volt koptatva, könnyen lehet, hogy erre menekült Ludmilla támadója. Becsukta az ablakot, rátolta a régimódi kallantyút. Körülnézett a kamrában. Rengeteg vodkásüveg hevert szanaszét, továbbá sörös és boros üvegek. Némi savanyúság, egy beszáradt lekvár árválkodott a polcon. Vagy harminc darab könyv hevert a szekrény alján. Az egyikből szakadt térkép lógott ki, mintha könyvjelzőnek tette volna bele a gazdája. Ezt Kolja kivette és megnézte, mit ábrázol. A Közép-Dakon hegység térképe volt és piros karikákkal firkálta tele valaki. Kolja döbbenetn nézte az elcsúfított térképet és összehajtva eltette a zsebébe. Visszament a konyhába, ahol nem talált semmi érdekeset. Lassan, óvatosan továbbment a szobába, a hideg itt is elviselhetetlen volt. A szekrényajtók nyitva, a holmik bőröndökbe pakolva heverték az ágyon. Megnézte az egyik cipőt, bosszúságára az is két számmal kisebb volt a keresett cipőnél. Átkutatta a fürdőszobát, de ott sem talált semmi érdekeset. Csendben kiment a lakásból, és kint a folyosón Jurijba ütközött.

– Már mindenütt kerestelek. Megtaláltuk a cipőt az új portás szekrényében. Most mit csinálunk? – kérdezte.

– Lemegyek és beszélek Andrejjel. Elég furcsa, hogy Ludmillánál járt, vajon mit kereshetett ott? – töprengött Kolja.

– Mit tudom én! Nekem sosem jutna eszembe meglátogatni. Lemegyek veled a portára, majd Maxim egyedül összerakja a dolgokat, amiket a laborba akarsz küldeni – mondta Jurij.

– Te tudod, ki lakik ebben a lakásban? – Kolja a sarki lakás felé bökött, amelyikből éppen kijött.

– Ott már senki! Szegény Iljics lakott benne, a nagykövet sofőrje. Oda kellett volna az új portásnak beköltöznie, de még nem rakták rendbe.

– Gondolhattam volna, valaki bőröndökbe rakta a holmiját. Szerencsétlen ember, koporsóban hazamenni szomorú dolog – mondta Kolja, miközben elindult a lift felé.

– Nem volt már fiatal, de akkor is, ilyen rettenetesen végezni! – sópánkodott Jurij.

– Jurij, nézzétek már meg Maximmal Iljics kamraablakát az ujjenyomatok miatt. Ezt a Ludmillát tényleg meg akarja gyilkolni valaki. Érthetetlen! Miközben vigyáztam rá, a konyhából egy Belfegor-ruhába öltözött alak megpróbálta elintézni.

– Kolja, nem lehet, hogy inkább téged akart hidegre tenni? – kérdezte Jurij.

– Nem, mert engem nem is láthatott! Különben is, Ludmillát próbálták megmérgezni, nem engem!

– Jól van, ne izgasd fel magad. De az emberek azt suttogják a folyosókon, hogy te tudod, ki a gyilkos és csak az alkalomra vársz, hogy letartóztasd. – Jurij kíváncsian nézte a fiatal nyomozó arcát, vajon elárulja-e a szándékát. A szavak sokszor nem jelentenek semmit, de az arc, s főként a szem nem hazudik.

– Tudod jól, hogy az emberek össze-vissza fecsegnek. De ebben az esetben, ahogy nektek is mondtam az előbb, valóban közel vagyok a tettes leleplezéséhez. Bár ez a közjáték, Ludmilla mérgezése, érthetetlen a számomra. Mindenesetre Mihail a legrosszabb pillanatban jelent meg és elriasztotta a támadót. Sikerült is kerekét oldania a kamraablakon. Onnan meg a jó ég tudja, hova ment, ezért kérem, hogy vizsgáljátok meg a kamraablakot Iljicsnél. Hátha találtok használható ujjlenyomatot.

– Maxim nélkül nem megyek! – jelentette ki Jurij.

– Persze, hogy nem. Ketten jobban el tudjátok intézni – nyugtatta meg Kolja és elindult gyalog lefelé. Az első emeleten megállt és körbejárta a folyosót. Olga pont kinézett az ajtaján, lelkesen intett neki, hogy jöjjön be. Így egyből odament, hogy itt is megnézzék a kamrát. Miközben ez a kedves asszony kávéát öntött egy nagy bögrébe, dióhéjban elmondta neki az éjszaka eseményeit. Olga készségesen vezette a kamrába, és mentegetőzve rögtön el is rohant a konyhába, ahol éppen ebédet főzött a családnak. Három férfit kellett etetnie ennek a szorgalmas asszonynak. Kolja először az ablakot vizsgálta meg. Hát, elég poros volt. Látszott, hogy hosszú ideje nem nyitották ki. Ide bizony nem menekülhetett a tettes. Itt is jó erős kallantyúval akasztották be az ablakot. Körülnézett a kamrában. A polcokon rengeteg üveg befőtt, savanyúság sorakozott. Egy zsákban dió, egy ládában alma volt. Itt bizony adtak az étkezésre, az látszott. Visszament a konyhába, állva megitta a kávéját és sietve elkészönt Olgától.

– Menj csak, Kolja – nyugtatta Olga a sietős nyomozót. – Nekem is rohannom kell a konzuliba. Annyi munka van és egyre kevesebben vagyunk rá.

Kolja a folyosón körülnézett, hova menjen először. Aljosa mellett döntött. Hét óra, már biztosan fent van. Nyugodtan becsengetett. Az ajtó rögtön kinyílt, Aljosa ijedt arccal nézett rá.

– Mi az, mit akarsz? Megint meghalt valaki? Hajnal óta járkálnak Ludmilla lakásában, holott tudtommal menni sem tud a lumbágója miatt – mondta anélkül, hogy elmoccant volna az ajtóból.

– Bejöhetek? – tudakolta Kolja.

– Nem, nem jöhetsz be! Ki van zárva! Még nem ráholtam össze, minden a feje tetején áll – tiltakozott Aljosa és még szorosabban elállta a bejáratot.

Kolja erőszakkal odébb tolta és belépett a parányi előszobába. Majd hanyatt esett a csodálkozástól, itt is tujabokrok sorakoztak a falnak döntve.

– Neked is elment az eszed? Vagdosod a park bokrait, mint Ludmilla? Mi van itt, te jó Isten, mind meghibbantatok?

Aljosa dacosan nézett a fiatal nyomozóra. – Megtudtam – suttogta olyan halkan, ahogy csak beszélni tudott –, hogy a kísértet allergiás a tujára. Ezért van Ludmillánál is az a rengeteg bokor. Nekem nem sikerült annyit szereznem, én egy Bécs környéki kertésztől vettem ezeket. Sokba került, de mióta itt vannak a tuják, azóta aludni is tudok.

– S honnan tudod, hogy mire allergiás a kísértet? Áru!d már el, ha nem vagyok indiszkrét. Odamentél hozzá és megkérdezted tőle, mondja, nem allergiás véletlenül a tujabokorra?

– Megtudtam, és kész! Talán Ludmilla mondta, hogy ő úgy vette észre. Igen, azt hiszem, ő mondta. Éjszaka sétált a parkban, mikor a kísértet rátámadt, mire ő beugrott a tuják közé és a túlvilági lény köhögni, fuldokolni kezdett, annyira, hogy a végén el is tűnt. Ludmilla azóta tömi tele a szobáját tujákkal és nyugalma is van! – magyarázta Aljosa a megdöbbsent Koljának, aki nem állt le vitatkozott vele, hanem egyenesen a konyhába ment. Aljosa reggelije félbehagyva árvá!zkodott az asztalon. Tea és frissen sült lepény illata kígyózott a konyha levegőjében. És meleg volt. Mindenütt másutt hideg kúszott a falakra, de Aljosánál meleg volt.

– Ki sütötte a lepényt, csak nem te csináltad kora reggel? – kíváncsiskodott Kolja, és Aljosa csodálkozására a kamrába ment.

– Nem, dehogy! – tiltakozott a nagykövet titkára. – Katerina, tudod, az asztalos felesége, aki a vízumosztályon dolgozik, ő adta be, mert tudja, mennyire szeretem. Elárulnád, mit keresel a kamrámban? – kérdezte Aljosa és ő is bement Kolja után.

– Nézd, Aljosa, hallottad, hogy Ludmillánál járkál valaki, tudtad, hogy a háta miatt nem mozoghat, mégse néztél utána, hogy nincs-e bajban? Nem, – válaszolt Kolja magának – te gyáván meghúztad magad, az orrodát sem dugtad ki az ajtón.

– Én követségi titkár vagyok, nem rendőr. Ha tudom, mi vár rám itt, ki sem jövök – méltatlankodott Aljosa a szerinte szemtelen beszéden.

– Rendben. De nekem a munkámat kell végeznem, és meg kell keresnem Ludmilla támadóját.

– És pont az én kamrámban kell keresned? Biztosíthatlak, itt nincs rajtunk kívül senki. – Aljosát bosszantotta, hogy a lakásában kutat valaki.

– Az éjszaka, amíg te az igazak álmát aludtad, valaki megmérgezte Ludmillát és miután az orvos megmentette az életét, újra visszajött egy húsklopfolóval és le akarta ütni – magyarázta Kolja.

– De te! te persze megint ott voltál és megmentetted ezt a remek asszonyt, akinek lelkén ki tudja, mi szárad – dühöngött Aljosa.

Kolja hirtelen éber lett, nem tetszett neki a követségi titkár részvé!tlensége.

– Miért mondod ezt? Van okod Ludmilla halálát kívánni? – kérdezte.

– Nem! Nincs semmi okom, csak szívből utálok. Életemben ilyen rosszindulatú nőszemélyt még nem láttam. Képzeld, hírbe hozott Katerinával! Engem! Rám uszította a férjét, azt a vadállatot, aki amúgy is féltékeny volt minden férfire. De ez sem volt elég neki – Aljosa hangja az izgalomtól elvékonyodott –, Borisznak is megpróbálta bebeszélni, hogy Jelená asszony hozzám jár esténként, amikor ő fogadásokra megy. Borisz persze nem hitt neki, annál sokkal okosabb, de azóta mindenhová magával viszi Jelenát, bárhová is megy.

Kolja nem törődött Aljosa nőügyeivel, inkább alaposan megvizsgálta a kamraablakot. Itt ablaktábla védte az üveget és a fatáblákat belülről lakattal zárta Aljosa. Az ablakot gyakran kinyithatták, mert fényesre volt kopva a kallantyúja. Kolja mélyen kihajolt és így jól látta a fal peremszerű részén a lábnyomokat, amelyek mélyedést koptattak a perembe, pontosan a következő ablakig.

– Az ott – mutatott a hadnagy a következő ablakra – Katerina kamrájának ablaka?

– Honnan tudjam! – méltatlankodott Aljosa egyik lábáról a másikra állva zavarában. – Ideállsz a kamraablak elé, én meg nem látok ki tőled!

Kolja nem feszegette a dolgot, azon tűnődött, vajon a nagykövet féltett felesége mit eszik ezen a keszeg Aljosán, csakúgy, mint Katerina? Körülnézett a kamrában, ahol a polcokon hatalmas élelmiszerkészlet sorakozott, mintha Aljosa az éhenhalástól félne.

– Ezeket nem magamnak gyűjtöttem, mindent hazaviszek. A szüleimnek, a rokonaimnak a mi tengerparti falunkban nagyobb szükségük van rá, mint nekem, itt. Karácsonyra hazamegyek és ezt – mutatott büszkén a polcokra – mind elviszem nekik. Nézd ezeket a gyönyörű narancsokat! Csak meg ne romoljanak. Ha nem fogod el a gyilkost, talán haza sem mehetünk karácsonyra!
– Az örökké aggodalmaskodó Aljosa őszintén kétségbeesett.

– Látod, ezért ne akadályozd a munkámat – válaszolta Kolja, miközben kimászott az ablakon és a fal peremén óvatosan továbbment Katerina kamraablakához. Az ablak belül sűrű ráccsal volt ellátva, és erős lakattal a kamrához rögzítve. Ezt bizony régen nem nyitották ki, tele is volt pókhálóval. A következő ablakhoz nem vezetett párkány, alaposan le volt omolva a fal. Szinte kizárt, hogy a tettes az életét kockáztatva odameneküljön. Visszafelé menet Kolja alatt leomlott a maradék falperem, szerencsére a keze már Aljosa ablakpárkányába kapaszkodott és be tudta húzni magát.

– Nem segítenél? – ripakodott rá a tétován álldogáló Aljosára.

– Jobban jársz, ha nem segítek. Amihez nyúlok, tönkreteszem. Jurij mindig azt mondja, Aljosa ne mozdulj, addig nincs baj.

Koljának le kellett ülnie a konyhában, annyira elgyengült. Jóízűen megette Katerina lepényét, és Aljosa biztatta is:

– Igyál még egy csésze teát, attól erőre kapsz.

– Nem, mennem kell. Nagyon kedves vagy, de rengeteg tennivaló vár rám, és szeretném minél előbb befejezni. – Azzal már ott sem volt.

Kint a folyosón szerencsére nem találkozott senkivel, aki feltarthatta volna. Mivel fáradtnak érezte magát a kevés alvás miatt, lifttel akart lemenni. A lift csikorogva megérkezett. Kolja azonban, amikor be akart szállni, majdnem visszariadt, olyan hideg áramlott odabentről. Kényszerítette magát, hogy mégis belépjen. Dacosan megállt a tükörrel szemben, s az pillanatokon belül homályos lett a leheletétől. Mikor már a pára tökéletesen belepte a hideg tükröt, egy láthatatlan kéz ezt írta rá: Az idő lassan elperegr ujjaid között, mint a homokszemcse. Sietned kell, Igor.

Kolja dermedten bámulta a betűket. A lift már régen a földszinten állt. Ki lehet ez az Igor? Ezen a hétköznapi dolgon töprengett, ennek legalább értelme volt a számára. Valaki energikusan rányitotta a liftajtót, az orvos volt.

– Kijönne esetleg a liftből? Nekem rohanom kell Ludmillához. Nagy fájdalmai vannak, összevissza beszél, valamiféle papírokat keres Mihailon. Mindenesetre a konzul nem bír vele, az ágyból is kiesett, ott szitkozódik a földön, még a telefonba is behallatszott a hangja.

– Doktor – suttogta a rendőrnagy – látja, mi van a tükörre írva?

Az orvos készségesen a tükörre nézett, de ott már nem volt semmi, mert a huzat, amikor kinyitotta a liftajtót, a tükrön lévő párát is eltüntette.

– Nézze Kolja, legjobb lesz, ha felmegy a rendelőmbé. Zojával majd átkötjük a fejét – lenézett a kezére – meg a kezét is. Átvértzett, így nem járkalhat a követségben, mit szólnak az ügyfelek? Egy negyedórán belül ott leszek – ígérte.

Kolja készségesen bólogatott és megindult a porta felé. Az ajtó zárva volt, alig találta meg a kulcsot, úgy remegett a keze. A vízumra várók már bent üldögéltek az asztalok mellett, a székeken. Az ügyfélablakok még zárva voltak, de bentről pecsételés, gépelés hangja hallatszott. Dolgoznak a lányok, gondolta Kolja. Az emberek részvétellel néztek rá, csak kissé riadtan a sebesült külseje miatt. Tényleg kénytelen lesz a kötést kicserélni. Remélte, hogy ezt baj nélkül megcsinálja az orvos. Különböző is, Mihail biztosan eltúlozza a dolgot. Legelőször mégis az új portással akart beszélni, hogy megtudja, mit keresett Ludmillánál a konyhában.

Andrej komoly arccal figyelte a portán áthaladó vízumkérőket, hátha valami rosszban sántikálnak. Amikor meglátta Kolját, felállt és tisztelgett. A hadnagy intett neki, hogy üljön vissza, ő is odahúzott egy öreg széket és leült rá.

– Andrej, Ludmilla konyhájában megtaláltuk a lábnyomodat – tért egyenesen a tárgyra. – Mit kerestél nála tegnap?

– Én aztán nem voltam ott! Mióta megjöttem, itt ülök egész nap a portán, és senki nem vált le! Micsoda emberek vannak itt? Meg sem kérdezik, ennék-e valamit, vagy nem kéne-e kimenem ... tudja, hová! – Andrej mélységesen meg volt bántva.

– Nos, a cipőt, amelyik nyomot hagyott a konyhában, a te cipőszekrényedben találták meg a fiúk.

– Ja, az – vörösödött el Andrej. – Azt a cipőt én is úgy találtam a szemetes mellett. Behoztam, mert vadonatúj, jó állapotban lévő cipő volt. Tetszett is nekem, bár három számmal nagyobb a lábamnál, de azért vastag téli zoknival talán el tudom hordani. Ugyanis én ... hm – hümmögött zavartan – csak egy pár cipőt hoztam, ezt, amelyik itt van a lábamon. Öt gyermekem van! Öt! Nem győzőm őket cipővel. Így aztán azt is behoztam a szemetes mellől és felvittem a szobámba. De nem volt rajtam egyszer sem, még fel se próbáltam. Valaki gúnyt űz belőlem.

Kolja hitt neki, mert hát mért is hazudott volna? Andrejnek semmi oka nem volt rá.

– Jól van, ne izgasd fel magad – veregette meg vigasztalóan a vállát –, majd kiderítem, mi van az egész cipő-ügy mögött. Megyek a konzulhoz, szólok, hogy küldjön valakit leváltani téged. Minden a feje tetejére állt itt, semmi nem megy normálisan. – És Kolja indult is vissza a konzuliba, hogy intézkedjen. Mihail már lent volt.

– Itt vagy? Akkor ki vigyázz Ludmillára? – ugratta Kolja a barátját.

– Senki! Senki nem vigyáz rá. Kapott nyugtató injekciót, olyan lett, mint a kezes bárány. Jól bezártunk minden ablakot, az emeleten otthon van Zubov felesége, az ápolónő meg ingázik kettőjük között – válaszolt a konzul.

– Én meg azért jöttem hozzád, mert Andrej, amióta csak megérkezett, folyton szolgálatban van. Nem váltja le senki, még enni sem tud. Ez így nincs rendjén, még ha kevesen vagytok is.

– Jó, majd intézkedem. Szegény ember, mit gondolhat rólunk? – Mihail már nyúlt is a telefon után.

Kolja pedig indult a dolgára, és ellenállt a csábításnak, hogy megnézzze, ott van-e Natasa. Kint a konzuli váróban szerencsétlenségére az orvos karjaiba futott, aki szemrehányóan nézett rá.

– Már összevissza kerestük Zojával, értse meg, nem járhat vértől csatakos kötéssel a fején. Ha már saját magával nem törődik, legalább a várakozó ügyfelekre lehetne tekintettel. Nézze, nézze milyen riadt szemmel, szinte menekülésre készen néznek magára. Barbár balkáni népnek tartanak minket, pedig mi dakonok, kedves, civilizált nép vagyunk. – Kolja büntudatosan

követte a fiatal orvost, aki odafent a rendelőben leültette a fehér ágyra és a felesége keresésére indult.

– Zoja, Zoja? Merre vagy? Itt vagyunk Koljával, kötözésre várunk! – Hiába kiabált, nem válaszolt senki. – Úgy látszik valaki elhívta – mondta kényszeredetten a doktor. – Nem baj, akkor majd átkötözöm én. – Levette a kötést a hadnagy fejéről, s közben kétszer könnyöktől ő maga is belecsavarodott a gézbe. Sikerült olyan ügyetlenül letépnie a sebről a gézcsomót, hogy újra eleredt a vérzés. – Ajjaj, ezt össze kellene varrni – nézegette a csúnya sebet.

– Nem, dehogy! – tiltakozott Kolja –, tegyen rá egy fibrin szivacsot és kötözze be.

– Jó ötlet – vidult fel a doktor.

Szerencsére ebben a pillanatban megérkezett Zoja és szakavatott kezekkel percek alatt jó erős kötést készített Kolja fejére.

– Na, akkor nézzük a kezét – miután levette a bepíszkolódott gézt, megvizsgálta a sérülést –, ez igen, ez szépen gyógyul, ami valóságos csoda azok után, amit maga művel. Egy kicsit jobban vigyázhatna, nem kis sérülések ezek. Ha majd később nem tudja mozgatni a csuklóját, már hiába bánja. Látja, Marjusa is a könnyelműsége miatt sántít egész életében. Cirkuszban lépett fel, akrobata volt. A térd sérülését nem vette komolyan, és tessék, az egész életét sántán kell leélnie. – Zoja eközben ügyesen bekente Kolja csuklóját.

– Adok egy antibiotikum-injekciót, nehogy elfertőződjön – mondta végül a doktor.

– Nem, nem szükséges – tiltakozott Kolja rémülten.

– Biztosan kapott már a kórházban – sietett a segítségére Zoja.

– Igen, kaptam, még hozzá infúzióban. Nagyon köszönöm, hogy segítettek rajtam, de most mennem kell. Nem sok időm van karácsonyig és addigra meg kell oldjam az esetet. Mindenki haza szeretne menni.

– Hát, arra befizetek! – kételkedett az orvos. – Ilyen rejtélyes gyilkosságról még nem hallottam, szinte hihetetlen az egész! Egyszerre két embert ugyanolyan módon meggyilkolni!? Ványa és Iljics a poklok kínját szenvedhette; a lábuk lebénulva, felállni, segítséget hívni nem tudnak és hiába kiabáltak, a portán Iljics nem hallhatta Ványát, mivel fent volt. Iszonytató lehetett – de a doktor arcán semmiféle érzelm nem tükröződött. – Azt viszont nem értem, hogy Iljics miért nem kiáltott segítségért. A nagykövet tőle nem messze aludt a szobájában, meghallotta volna, ha kiabál.

– Tudod jól, hogy erős altatót adtál neki – figyelmeztette Zoja – és mivel nincs hozzászokva, biztos kábán aludt.

– Na, nekem már tényleg mennem kell – indult Kolja az ajtó felé. – És még egyszer köszönöm.

A folyosón a követbe ütközött. Fekete ruhában volt, az arca a falnál is fehérebb, úgy nézett ki, mint aki a végét járja.

– Jó, hogy találkozunk. Rengeteg telefonhívást kaptunk miattad! Otthon már mérgesek rád, hogy egy tapodtat sem halad előre az ügy. Állítólag Zubov valami vallomást tett, amitől a gyilkosságok egészen más színben tűnnek fel, mint eddig. De nem mondtak semmit telefonon – és a követ a szívét masszírozva bement az orvoshoz. Kolja még utánanézett, azután rohamsebességgel indult lefelé a lépcsőn. A földszinten azért vetett egy pillantást a portára és látta, hogy már leváltották Andrejt, Jurij ült a helyén. Kolja csak intett neki, de túl sok volt az ügyfél ahhoz, hogy beszélgessen vele. Különben is sietett Marjusához, kíváncsi volt, mit mond a cipőről. Keresztülment a konzuli várón, az ablakban már dolgoztak a lányok, Natasa komor

arccal rakta az útlevelekbe a kérdőíveket. Kolja nagy csalódására még csak fel se pillantott. A kettős porta délelőtt zárva volt, a kapu vaspántjai szigorúan őrizték a bejáratot. Elővette a kulcsot, amivel a lakásokhoz vezető kaput lehetett nyitni. A zárt udvaron keresztül az út a lépcsőházhoz vezetett. Bent megállt a liftnél, tétozott, azután dacosan megnyomta a hívógombot. Amíg várt, Olga jött fel a pincéből, a ruhája tiszta kőpor, a tekintete tele riadalommal. Ő is a liftre várt.

– Ludmilla teljesen becsavarodott, leküldött a pincébe valamilyen deszkadarabot megkeresni – magyarázta Koljának. – Megesketett, hogy senkinek sem mutatom meg, ha megtalálom. Talán a koporsókban vannak, azt állította. Vagy a harmadik kamrában, az ajtótól számítva a negyedik téglamögött. De odalent minden össze van omolva, Jurij ki is tett egy táblát, hogy a pincébe lemenni életveszélyes.

– Találtál valamit? – kérdezte Kolja.

– Látod, hogy semmit – válaszolta Olga és felmutatta üres kezeit –, pedig tízezer schillinget ígért, ha megtalálom. Teljesen elment az esze. Nekem pénzt ajánlani, szívességért! De nem vitatkoztam vele, szinte önkívületi állapotban van, már majdnem sajnálni kezdtem.

– Te mindenkit a pártfogásodba veszel, Olga, de nagyon vigyázz! Gonosz időkkel élünk, nem sok emberben bízhat. Hol a csúszkában van ez a lift? – mérgeződött a hadnagy.

– Valaki traccsol a folyosón és közben nyitva tartja a liftajtót – magyarázta Olga, majd egy óriási öklözött a liftajtóra.

– Mekkora erő van benned – csodálkozott Kolja –, nem szeretném, ha egyszer engem vágnál így fejbe!

– Ne beszélj badarságokat, még soha senkit nem vágtam fejbe, nemhogy egy sebesültet. De látod, már itt is van a lift. – Ahogy beszálltak, a rémülten lapuló Katerinával találkoztak a földszinten.

– Nagyezsda mosta a liftet, nem én tartottam fel – mentegetőzött.

– Tényleg? Mi ütött Nagyezsdába? Csak nem takarítja ki végre a lépcsőházat? – Olga nem tudott hová lenni a csodálkozástól.

– Azt mondja, Zubov rettenetesen letolta és megfenyegette, még mielőtt majdnem meggyilkolták, hogy nem fog fizetést kapni ebben a hónapban.

– De hát ez még a múlt héten lehetett, miért pont most ijedt meg és kezdett takarítani? – bámult Olga.

– Igen, mert megtudta Aljosától, hogy Zubov felépül és hamarosan visszajön a követségre. Így aztán, végső elkészülésében felmosta a lift padlóját – Katerina jó nevét a buta Nagyezsda és Olga meg Kolja vele nevetett.

– Most már rohanok dolgozni, te nem jössz Olga? – kérdezte.

– De megyek már! Csak előbb átöltözöm és beszólok Ludmillának. – Olga beszállt a liftbe Kolja után.

Baj nélkül érték fel a második emeletre, Olga bement Ludmillához, Kolja meg Zubov lakásába. Az alkulccsal kinyitotta a bejáratú ajtót, s halkán a hálószobához osont. Bentről recsegés-ropogás hallatszott, mintha valaki nehéz bútordarabot, esetleg egy szekrényt tologatna. Ezek szerint Marjusa nem fekszik magatehetetlenül az ágyában. Kolja visszament a bejáratú ajtóhoz, csengetett és azonnal megindult a hálószoba felé. Benyitott, és azt látta, hogy Zubov felesége éppen bebújik az ágyba és a nyakáig magára húzza a takarót.

– Maga az megint, Kolja, hát nem Zoja jött? – bosszankodott Zubova. – Szokott egyáltalán normális módon is bejönni?

– Kinyitottam az ajtót álkulccsal, mivel arra számítottam, hogy nem tud felkelni és az ajtóig jönni. Zoja pedig még a rendelőben van – felelte a nyomozó és szigorú, átható tekintettel nézett Marjusára.

– Hát ... nehezemre esett a felkelés, de leejtettem a tablettámat és megpróbáltam megkeresni – magyarázkodott.

– Megtalálta? – kérdezte Kolja.

– Igen és már be is vettem.

Koljának semmi kétsége nem volt afelől, hogy Marjusa – hazudik. Körülnézett a szobában, azt találgatva, vajon mit tologathatott ez a nagybeteg asszony? A ruhásszekrény látszott a legvalószínűbbnek, azon kívül minden más bútordarab könnyen mozdíthatónak látszott.

– Igazából azért jöttem, hogy megkérdezzem, kitette-e az elmúlt napokban a férje egyik cipőjét a kuka mellé?

– Én nem! Láthatja, ha van szeme, mozdulni sem bírok. – Sápadtan, szemét lehunyva a gyöngegszobrának hatott.

– Igen, látom. De ha maga nem, akkor ki vihette ki a követségről? – kérdezte kicsit élesebb hangon Kolja.

– Azt sem tudom, melyik cipőről van szó! Először körül kellene néznem, hogy egyáltalán hiányzik-e a férjem bármelyik cipője – válaszolta Marjusa felháborodottan.

– Ezen segíthetünk. Megengedi, hogy telefonáljak Maximnak? Nála van a cipő.

– Persze, csak telefonáljon! – készségeskedett Marjusa. – Szeretnék végre pihenni egy kicsit.

Maxim pillanatok alatt ott volt a cipővel, amire Zubova rögtön ráismert.

– Azt hittem, a férjem lábán volt, amikor hazavitték Godarfbá. Igazából kisebb gondom is nagyobb volt, mint a cipőit ellenőrizni – mondta.

– Hát ezt megértem. De valaki csak felvette és valaki bent járt vele Ludmilla konyhájában, pont akkor, amikor megmérgezték – válaszolta Kolja.

– Erre nem tudok mit mondani. Amióta beteg vagyok, itt fekszem, a követség dolgozói ki-be járnak nálam. Azt még megérteném, ha valaki ellopta volna a saját részére, de mi értelme elvinni és kitenni a kuka mellé? Fel nem foghatom.

Kolja igazat adott neki és elnézést kérve a zaklatásért, javulást kívánt Marjusának, azután Maximmal együtt távozott.

A folyosón Kolja megkérdezte a biztonsági őr, hogy Ludmilla ablakát ellátták-e ráccsal?

– Igen – válaszolta Maxim –, ott aztán se ki, se be nem tud menni senki, erre mérget vehetsz.

– Inkább nem vennék! – viccelődött Kolja, hogy oldja a komor hangulatot.

A folyosó végéről Olga közeledett, s az arca égett a méregtől:

– Képzeltétek, Ludmilla megvádolt, hogy elloptam a deszkadarabját!

– De hát milyen deszkadarabot keres? – kíváncsiskodott Maxim.

– Nem tudom. Ez biztosan az elmezavar első tünete nála. Nekünk ezekben a nehéz, vészes időkben igazán nem hiányzik Ludmilla ápolása. Haza kellene szállítani, bármennyire tiltakozik is ellene. Kórházban a helye – mondta Olga határozottan.

– Igen, szerintem is vigyék haza – csatlakozott Olga véleményéhez Maxim. Neki már Ludmilla látása is rosszullétet okozott. – Menjen haza és ne is jöjjön többé vissza.

– Az orvos szerint, amíg legalább a lumbágója meg nem szűnik, mindenképpen maradnia kell – magyarázta Kolja. Nem mondta meg nekik, hogy Ludmillának a gyilkosságok kiderítéséig kell itt maradnia.

– Nekem dolgozni kell mennem, én nem tudok ránézni még délben sem. Zoja nem ér rá, ő Zubovát viszi a rendelőbe, röntgenre. Maxim, te viszont segíthetnél neki.

– Jó, majd viszem a hátamon – gúnyolódott Maxim.

– Vigyázz! – intette Olga. – Még te is szorulhatsz segítségre.

Megérkezett a lift és az ápolónő lépett ki belőle zaklatottan.

– Nézzék már, mi van a tükörre írva – mutatott a fülke tükreire.

Mindhárman kíváncsian hajoltak be a felvonóba. A bepárásodott tükrön halványan Zubova neve rajzolódott ki.

– Nekem írta oda valaki, hogy el ne felejtsem vizsgálatra vinni? És ki lehetett? A férjem nem, ő most a nagykövetet vizsgálja.

Kolja jelentősegteljes pillantást váltott Olgával, de nem szóltak egy szót sem. Zoja és Maxim mindig tagadták a kísértet létezését, kár is lett volna bizonygatniuk, hogy a felirat valószínűleg az ő műve.

– Te lejössz, Kolja? – kérdezte Olga, mert semmi kedve nem volt egyedül beszállni a liftbe. Az írás ugyan eltűnt a tükörről, de veszett hideg hömpölygött feléjük.

– Mindjárt, csak bemegyek a szobámba a kabátomért. Gyere te is, Olga, meglazult rajta a gomb, ugye megerősíted, ha szépen megkérlek? – udvariaskodott Kolja.

– Hát persze, te számár – lélegzett fel Olga, amiért mégsem kell egyedül beszállnia a liftbe.

Bementek Kolja lakásába, ahol kiderült, hogy nincs semmiféle meglazult kabátgomb. Megálltak az előszobában és várták, hogy az ápolónő Maxim segítségével elvigye a rendelőbe Zubovát. Közben Kolja elmagyarázta a tervét Olgának, aki kétségbeesetten tiltakozott az ellen, hogy kémkedjen a kolleganője után. Mégis engedelmesen a hadnaggyal tartott, mert hajtotta a kíváncsiság. Mint az összeesküvők, úgy lopóztak ki a folyosóra, onnan pedig Zubov lakásába. Az előszobában áporodott, savanyú orvosságsszag terjengett. Olga szégyenkező arccal követte Kolját a hálósobába. Megállt, az ajtónak támasztotta a hátát, mert az volt a feladata, hogy hallgatózzon és adjon jelt, ha visszahozzák Marjusát. Kolja egyenesen a szekrényhez ment és eltolta a faltól. Nagyon nehéz volt, el sem tudta képzelni, hogy a törekeny Zubovának miként sikerült megmozdítania ezt az ormóttan bútordarabot. Mögötte a fal enyhén dohos volt, és omladozott, de semmiféle titkos zugot nem fedezett fel Kolja, hiába vizsgált meg minden négyzetcentimétert a falon. Sietve nézte meg a szobában található többi bútor: egy komód és két éjjeliszekrény mögött is a falat, semmit sem talált. Már éppen készült a nagy ruhásszekrényt visszatolni, amikor eszébe jutott, hogy a hátoldalát elfelejtette tüzetesen megnézni. Lent, a bal sarokban világosabb volt a fa, mint a többi részen, s úgy tűnt, mintha valaki megjavította volna a szekrény hibás, korhadt hátsófalát. Ez viszont közelebbről amolyan nyitható ajtócskának bizonyult, amit Kolja a zsebkése hegyével könnyedén kipattintott. Mögötte jókora rés

tárult fel és csodák-csodája: ott voltak a keresett papírok. Olga eljött az ajtó mellől, hogy közelebből szemlélhessen mindent. A szerződések egytől-egyig erdőségek, földterületek eladásáról szóltak. Tulajdonosnak Iljics Laturec és Ványa Csereskov voltak bejegyezve. Kolja és Olga elhűlve néztek egymásra, mert ezek az állítólagos szegény emberek szinte egy hegy nagyságú területtel rendelkeztek. Kolja a papírokat gondosan a kabátja belső zsebébe dugta, s helyette üres nyomtató papírokat rejtett a titkos fiókba. A szekrényt visszatolta és Olga óriási megkönnyebbülésére elindultak kifelé a lakásból. Már a liftnél álltak, amikor Zojáék visszajöttek Zubovával.

– Ti még mindig nem mentettek le? – kérdezte Maxim csodálkozva. – Hány gombot varrtál föl, Olga?

– Eltartott egy darabig – válaszolta Olga – és persze nem egy volt leszakadva, ahogy ez lenni szokott a férfiaknál, hanem majd’ az összes.

– Minden renden volt Marjusánál? – terelte el a szót Kolja a kabátról.

– Igen, tökéletesen. Nem is értem, mitől gyengült le ennyire. Bár óriási stressz lehetett neki a férje elleni gyilkossági kísérlet – válaszolta Zoja.

– Úgy beszélnek rólam, mintha itt se lennék – mérgelődött Marjusa Zubova. – Az utóbbi hetek izgalma meg az influenza betett nekem. Le akarok feküdni, vigyetek a szobámba!

Serényen megindultak vele, s az ápolónő meg Maxim vállvetve támogatták a nagybeteg asszonyt.

Ahogy Koljáék utánanéztek, Marjusa tényleg elesettnek és gyengének látszott az izmos, erős Zoja mellett. Közben valaki elhívta a liftet, s ők megkönnyebbülten választották a gyalogjárást és a lépcsőházat. Ámulva nézték a csillogó márványlépcsőket, a ragyogóra mosott korlátot, Nagyezsda tényleg csodát művelt a felmosórongyával. Olga még sosem látta ilyen tisztának a lépcsőházat a négy év alatt.

– Hát, jól megijeszthette Zubov, annyi szent – mondta hangosan – csak azt nem tudom, miért veszi Nagyezsda biztosra, hogy Zubov hamarosan újra itt lesz. Rossz hírek jönnek felőle, sőt, valaki azt mondta nekem, hogy nem éri meg a holnap reggelt.

– Meggyógyul, egészen biztos – nyugtatta Kolja. – Az persze eltart egy darabig, amíg visszajön dolgozni. Az is lehet, ide nem jön már vissza. Nyomasztó hely ez Zubov számára. – Kolja biztos volt benne, hogy a gazdasági igazgató többet nem jön Bécsbe. Menni fog valahová, ha felépül, de az nem a bécsi követség lesz. Nagyezsda is tudta ezt, a takarítónők és a portások mindig jólértesültek. Valaki más jön Zubov helyére s az a valaki szigorú ember hírében állt.

Leértek a földszintre, óvatosan mentek el a pinceajtó mellett. Észrevették, hogy valaki becsukta, s még le is lakatolta.

– Végre egy okos ember! – dicsérte Kolja az ismeretlent. – Életveszélyes oda lemenni.

Szaporán mentek át az udvaron, nem néztek se jobbra, se balra. A kettős portához vezető ajtót nyitva találták. Döbenten néztek egymásra. Ki lehetett az a hanyag, aki elfelejtette bezárni? Ez még nem fordult elő, amióta Olga itt dolgozott. Nem jó jel, ha az emberek megzavarodnak és nem figyelnek a biztonságra.

– Biztosan Maximék hagyták nyitva, amikor Marjusát vitték a röntgenről visszafelé – vélekedett Olga.

– Szép kis biztonsági személy az ilyen – mérgelődött Kolja –, a konzuli váró tele van idegekkel, bárki beosonhat a lakásokhoz.

– És elintézi Ludmillát! Látod, nem kell feltétlenül a követség dolgozói között keresni a gyilkost, kívülről is bejöhetett valaki – mondta Olga búcsúzóul, mielőtt eltűnt a vízumkészítőben.

Kolja nem válaszolt, ő tudta, amit tudott, és egyelőre megtartotta magának. Hirtelen a tarkóján érezte, hogy valaki erősen figyeli. Nem fordult meg azonnal, hanem lassan, a sérült kezét figyelve, megindult a folyosón. Közben feltűnés nélkül körülnézett. Egy magas, szőke, sebhelyes arcú férfi sűrűszen az újságjába temetkezett, de Kolját nem tudta becsapni. Ennek az embernek a tekintete fúródott az imént a hátába, abban biztos volt. Nyugodtan továbbment, egészen a portáig. A fülkében Aljosa ült, és nekikeseredve nézett rá. Mintha bizony Kolja tehetne róla, hogy neki, a hat nyelven beszélő követségi titkárnak kell a portást helyettesítenie. Kolja nem törődött Aljosával, megkönnyebbülten vette észre, hogy Andrej kabátja és sapkája még a fogason lóg. Nagyon fáradt lehetett, ha ezeket a becses ruhadarabokat itt hagyta a portásfülkében. Gyorsan magára öltötte őket, és Aljosa elképedt arcára pillantva azt mondta:

– Most nincs idő magyarázkodni, ha Andrej keresné a kabátját, mondd meg neki, hogy elvittem, de visszahozom épségben. Azon dolgozom, hogy karácsonyra hazamehess, nehogy meg kelljen enned azt a töméntelen ételt, amit felhalmoztál.

Azzal otthagya a felháborodott Aljosát és kisietett az utcára. A legközelebbi kereszteződésnél megállt és szemmel tartotta a követség bejáratát. Nem kellett sokáig várnia, hamarosan megjelent a sebhelyes arcú férfi, aki a kalapját mélyen a szemébe húzva megindult a kereszteződés felé, éppen oda, ahol Kolja várakozott. Ebben az öltözékben nem valószínű, hogy felismerte volna őt, de Kolja semmit nem kockáztatott. Bement a legközelebbi kapualjba és meglapult. Amikor már úgy gondolta, hogy a szőke idegen elhaladhatott a kapu előtt, határozott léptekkel kiment az utcára. A sebhelyes éppen három házzal előbbre lépdelt a Schwarzenbergplatz irányába. Kicsit dülöngélve, részeges léptekkel követte, készen arra, hogy a falhoz húzódjon, ha a férfi visszanézne. De az csak ment határozott léptekkel és nem pillantgatott hátra. Kolja attól rettegett, hogy kocsiba száll és eltűnik a szeme elől. De nem, átvágott a téren és bement egy ingatlanügynökség irodájába. Kolja közelebb merészkedett, hogy belessen a kirakatablakon. A sebhelyes arcú az iroda hátsó részébe ment, s ott eltűnt Kolja szeme elől. Az alkalmazottak nyugodtan dolgoztak tovább. Akkor pedig valószínű, hogy ez a férfi idetartozik. Kolja éppen ezt akarta tudni, és most, hogy már tudta, villámgyorsan visszaindult a követségre.

12. fejezet

A Gyilkos

Ludmilla a fájdalomtól félőrülten négykézláb állt a szőnyegen. Se vissza az ágyra nem tudott mászni, se a másik szobába nem jutott el. A fájdalom a két csípőjébe sugárzott, olyan erővel, hogy mozdulni sem bírt. Pihent hát ebben a pozitúrában, s az arcáról már csorgott a verejték, a cseppek a szőnyegre peregtek. Az idő vészesen telt, mindjárt megérkezik Zoja, és dühös lesz, amiért megpróbált felkelni. De kisebb gondja is nagyobb volt annál, hogy az ápolónővel törődjön. Akárhogy is, el kell jutnia a másik szobába, addig úgyse lesz nyugalma az ágyban. Újra nekiveselkedett, hogy majd apró mozdulatokat tesz, de a legkisebb helyzetváltoztatástól olyan fájdalom állt be most már nemcsak a csípőjébe, hanem a felső combjába is, hogy üvöltöteni tudott volna tőle. Hangosan átkozódott is, amíg visszaereszkedett négykézlábra, de így fáj a legkevésbé. Pár perc pihenő után megint megpróbált eljutni a fotelig. A folyosóról a lift zaja hallatszott, és rémületére ezen az emeleten állt meg. Dermedten várakozott. A léptek elhaladtak az ajtaja előtt. Ez erőt adott neki és eljutott a fotelig. Ott aztán, hangos jajongások közepette mégiscsak két lábra emelkedett. De ez is csak rogyant térdekkel sikerült, és még hátra volt a kiegyenesedés. Tovább ... a foteltámláig! Ez volt a cél, úgy tervezte, majd abba kapaszkodva teljesen kiegyenesedik. Sajnos, volt már benne tapasztalata, most éppen harmadjára jött rá ez a nyüves lumbágó. A végén nem kerüli el a műtétet, amivel az orvos minduntalan fenyegeti. Erre a gondolatra sikerült a támlába kapaszkodva végre kiegyenesednie. Állt! Várta a fájdalom mindent elborító érzését, de nem, így egyenes tartásban alig fáj a gerince. Lassú, kimért léptekkel elindult a másik szoba felé. Legszívesebben rohant volna, a türelmetlenség majdnem szétvetette. Végre! Bent volt a másik szobában, s hogy biztassa fáradt, elgyötört testét, ezt mondogatta: egy-kettő, egy-kettő ... És lám, már ott is állt a komód előtt, ami fölött Ványa fényképe lógott egy aranyszínű képszegezen, fekete bársony szalaggal keresztbe kötve. A kezét félve nyújtotta a fénykép felé, és nemcsak a fájdalomtól félt, Ványa tekintetét sem bírta elviselni. Na, sikerült! Levette, a komódra fektette és a kép hátulján lévő borítékot kereste. Nem volt ott! A boríték a szerződésekkel – nem volt a kép hátsó oldalán, és – ó Istenem! – egy régi, megsárgult fénykép volt a helyébe ragasztva. A szemét iszonyodva takarta el, de még így is látta a képen a fiatal teremtés fulladástól eltorzult arcát. Villámgyorsan körülnézett a szobában, a tuják persze sehol. Lerogyott a közeli székre, de ordítva rögtön ki is egyenesedett. Idegességében megfeledkezett a lumbágójáról. Már nem volt mit tenni, Ványa fényképét visszatette a falra, legszívesebben ő maga is meghalt volna, mint a férje, meg Iljics. Kínnal, keservvel visszament a hálószobába, s aztán négykézlábra ereszkedve megpróbált bemászni az ágyába. Eközben nem tudott a fájdalomon kívül semmi másra gondolni. Mikor már hanyatt feküdt, akkor jutott eszébe, hogy nem ivott egy kortyot sem. De még egyszer a legfinomabb konyak kedvéért sem kelne fel. Itt fog majd feküdni, amíg fel nem fordul. Olyan kimerült lett, hogy egyszer csak elaludt. Nem tudta, mennyi ideig alhatott, azt sem, hogy mi ébresztette fel, de a hetedik érzéke veszélyt jelzett. Valaki volt a szobában és az nem Zoja volt. Minden porcikája ugrásra készen állt, csak a gerince nem akart mozdulni. Nem, egyáltalán nem engedelmeskedett neki. Az, aki a szobában leselkedett rá, jól tudta ezt, egészen közel jött az ágyához és az arca fölé hajolt.

– Marjusa, de hiszen ez Marjusa Zubova – suttogta megkönnyebbülten. – Már azt hittem, a kísértet az, mert ez az ostoba ápolónő elvitte a tujákat a közelemből.

– Hol vannak a titkos szerződések az erdőről? – sziszegte Marjusa, aki most egy csöppet sem látszott sem gyöngének, sem elesettnek.

- Mi közöd neked ahhoz! – förmedt rá Ludmilla a régi, durva hangján.
- Hol vannak a papírok, elloptad őket? – Marjusa válaszra sem méltatta Ludmilla kérdését, akinek az agya villámgyorsan dolgozott. Zubov nyilván mindent elmondott a feleségének, persze, miért is ne. Ezek szerint Marjusa lopta el a borítékot Ványa bekeretezett fényképe mögül. Nem a kísértet!
- Neked meg a kövér amőba férjednek semmi közötök a szerződésekhöz. Nem ti vettétek meg a hegy földjét. Takarodj a szobámból, amíg jó dolgod van. Mindjárt itt lesz Zoja, még a végén meglátja, hogy milyen jó egészségben vagy és indulhatsz az esti géppel Godarfbba, a drágalátos férjedhez.
- Már harmadjára kérdezem: hová rejtetted a szerződéseket? – Zubov felesége felvett egy nehéz díszpárnát a fotelból és Ludmilla háta borsódzni kezdett a rémülettől. Marjusának semmi baja, tökéletesen egészséges. Erős, kisportolt kötél táncosnő! Ő jött be az ablakon, ő lopta el a borítékot a titkos szerződésekkel. Úgy látszik azonban, valaki vagy valakik tőle is ellopták. Azt persze nem fogja elhinni, hogy neki, Ludmillának ehhez semmi köze! Meg fogja gyilkolni, ez tisztán látszott a szemében.
- Szóval nem árulod el? Így is jó! – Marjusa hangja vitriolként csepegett a fülébe. A törékeny, vékony nő két kézre fogta a párnát és teljes erőből rászorította Ludmilla arcára. Ludmilla gerince szét akart robbanni a fájdalomtól s egy pár pillanat múlva már fuldokolni kezdett. Itt a vég, figyelmeztette az agya, a fulladásos, rémisztő vég. Halálveríték csordult a mellkasára, s most már az agya is robbanni készült. Ekkor Marjusa felemelte a párnát és újra megkérdezte:
- Hol vannak a papírok? Megmondod végre?
- Nem tudom. Nálam nincsenek! – fájdalmában már csak nyöszörögni tudott.
- Nem tudod?! Akkor meghalsz! Te mérgezted meg szegény férjemet, és a cinkosod Godarfbban újra megpróbálta. A kísértethistóriáddal majdnem elmeegógyintézetbe jutattad, de most megfizetsz mindenért!
- Marjusa újra lecsapott a párnával. Ludmilla megint nem kapott levegőt, ahogy Ványa meg Iljics sem, mielőtt meghaltak. Tekergett a párna alatt, s nem törődött a gerincében tomboló fájdalommal. Aztán elsötétedett minden, egy pillanatra még csillagokat látott és elájult. De ezzel nem volt vége a kínzásnak, Marjusa magához térítette, az arcába loccsantott egy pohár vizet s így levegő jutott a tüdejébe, Marjusa felrántotta, párnát rakott a háta mögé úgy, hogy már majdnem ült. Módszert változtatott.
- Elég nagy az a hegy, rengeteg pénz üti a markodat, meg is felelhetjük. Mit szólsz hozzá?
- Nézd, megfojthatasz, akkor is csak azt tudom mondani, hogy nem hoztam vissza a papírokat, azt sem tudom, mikor vitted el. Nem ellenőriztem, hogy a helyükön vannak-e még. Álmodtam sem gondoltam, hogy felfedezed a rejtékhelyet, annyira jónak találtam. Ki meri egy halott fekete szalaggal átkötött fényképét megfordítani? A lumbágóm miatt két napja csak fekszem, menni egyáltalán nem tudok, még vécére sem – és könnyörögve nézett Marjusára, aki elhitte, amit mondott.
- Hát akkor a rendőr vitte el – morfondírozott hangosan –, majd kitalálunk valamit. Erre a nagy ijedtségre igyál egy kis konyakot – hátrafordult és a szatyrából egy Remy Martin-es üveget húzott elő.
- Ludmillát újra torkon ragadta a jeges rémület. Ebben lesz a méreg, egészen biztosan. Másképp Marjusa nem áldozná rá Zubov féltett italát. Hol marad már ez a trampli ápolónő, rég itt kellene lennie a fájdalomcsillapító injekcióval.

– Nem szabad alkoholt innom a gyógyszer miatt, amit most szedek, tedd csak ide az éjjeli-szekrényre – abban reménykedett, hogy a hangja remegése nem tűnik fel Marjusának.

– Egy pohárka még senkinek sem ártott meg – válaszolta határozottan Zubova. Kitöltött egy jó vizes pohárnyit, megragadta Ludmilla haját, a szájához illesztette a poharat, az meg felsikoltott a fájdalomtól, és a szája önkéntelenül kinyílt. Marjusa beletöltött egy kortynyt. Az undorító, egérvizeletre emlékeztető szag megcsapta Ludmilla orrát. Tekintete az ajtóra tapadt.

– Hiába várod Zoját, a drágalátos nagykövet infarktust kapott. El vannak vele foglalta. Megiszod vagy megfojtalak! Te sem kegyelmeztél szegény férjemnek. A poklok kínját álltuk ki az utóbbi hetekben – s azzal újra Ludmilla szájához tolta a méregpoharat.

Ludmilla fuldokolni kezdett, és a hörgése segélykiáltássá változott. Itt a vég, nemsokára bénultan fog feküdni az ágyán, tehetetlenül várja majd a halált. A túlvilágon, ami biztosan van, a kísértet fogja várni, no meg Ványa és Iljics.

– Nem, nem akarok meghalni! – kiáltotta teli torokból.

A folyosón léptek dübörgése hallatszott, a bejárati ajtón Kolja rohant be és máris bilincs csattant Marjusa csuklóján, Ludmilla meg csak ordított és ordított, mert a fájdalom újult erővel tört rá. Végre megjött Zoja is az injekcióval, ami enyhítette a gerincében tomboló kínt. Zubovát döbbszent tekintetek keresztútjében vezették el.

A hír futótűzként terjedt a követség dolgozói között.

– Marjusa gyilkolta meg Ványát meg Iljicsét is – suttogták borzongva. – Micsoda elvetemült teremtés, a férjét is megmérgezte!

– Hát nem a kísértet volt? – kérdezte Szergej Kolját.

Ideje volt fellépni az általános hisztéria ellen.

– Mindenki hagyja el a folyosót, és menjen dolgozni. Mihail, te gyere be és Zoja is maradjon!

Kolja elszántan indult vissza Ludmillához, Zoja leült a beteg mellé, hogy kéznél legyen, ha szükség van rá. Ludmilla azonnal rákezdte a szitkozódást.

– Ez az átkozott párnát szorított az arcomra, meg akart fojtani, mert a jó ég tudja milyen papírokat keresett rajtam. Majdnem megfulladtam, elvesztettem az eszméletemet, s még akkor is egy pohár vizet zúdított az arcomba, hogy magamhoz térjek. És amikor rájött, hogy semmit nem tudok a papírjairól, méregpoharat itatott velem. Hol voltál Zoja, már rég itt kellett volna lenned! Én ... én lenyeltem valamennyit a konyakból – sápadt el Ludmilla.

– Csend! – szólt rá részvétlenül a hadnagy. – A játéknak vége. Ha van magában egy szikra becsület, bevall mindent, az talán enyhítő körülménynek számít majd a bíróságon. – Szigorúan nézett Ludmillára, a többiek meg őrajta csodálkoztak.

– Rosszul vagyok, ügyvédet akarok! Addig nem mondok semmit! Meg sem szólalok.

– Rendben, akkor maga helyett elmondom én. Az egész valamikor 1953 tavaszán kezdődött.

Idáig jutott a történetben Kolja, amikor a szoba vészesen hűlni kezdett. Ludmilla szeme ki-meredt, s valahogy úgy érezte magát, mintha jeges folyóban, zajló jégtáblák közt úszna. Zoja, ahogy lelkiismeretes ápolónőhöz illik, a radiátorhoz ment, és melegebb fokozatra állította. Természetesen ettől sem lett melegebb, mert a hideg nem evilági volt. Ludmilla legszívesebben betapasztotta volna a nagyképu fiatal rendőr száját. Valamikor, az 1950-es években meg is tehette volna. Vajon a rendőr honnan tudta meg, amit – úgy látszik – tudott? Hiszen az ügyet száz évre titkosították.

– Akkor – kezdte újra Kolja és szemét a derengő ezüst párára függesztette – egy miniszter, akit nem nevezhetek meg, úgy döntött, hogy eladja Kopovka több száz éves fenyőfáit egy lelkiismeretlen üzletembernek, aki bútorokat akart belőle készíteni. Személy szerint neki, a miniszternek italokat, szivarokat és egyéb „értékes” dolgokat ajándékozott. A miniszter meggyőzte az ország többi vezetőit, hogy ez bombaüzlet, a faipartól felvirágzik az egész dakon gazdaság. A hegy és a rajta élők sorsa megpecsételtetett. Jöttek a gépfűrészek, és kezdték gyilkolni az öreg fenyőket. Az emberek döbbenet nézték, hogyan pusztítják a hegyet és a felháborodás napról-napra nőtt. Hol itt, hol ott jöttek össze tanácskozni, hogy mit tegyenek. Végül egy bátor fiatal nő egy régi barátjához, egy svéd diplomatához fordult tanácsért. Ő aztán tanulmányozta a helyzetet és talált lehetőséget a hegy fáinak megmentésére. Kopovka a világörökség része volt, de ezt akkor, ott az emberek nem tudták. A svéd elmondta nekik, hogy ha levelet írnak ennek a szervezetnek és felhívják a figyelmét a példátlan pusztításra, azok biztosan megakadályozzák. Az ám, csak hogy hogyan jutassák el a levelet, az volt a kérdés. Abban az időben senki nem utazhatott nyugatra, a külföldre menő postát természetesen árgus szemekkel figyelték, így hát a helyzet reménytelennek látszott. S akkor a fiatal nőnek eszébe jutott egy rég nem látott unokatestvére, aki a külügyminisztériumban dolgozott és ezért gyakran utazott nyugatra.

– A svéd diplomata nem tudta volna elvinni a levelet, amikor hazautazott? – kérdezte Zoja.

– Mint diplomata, a hazáját nem keverhette bele. Nemzetközi bonyodalomhoz vezetett volna, ha kitudódik. Így nagy kétségbeesésükben a külügyben dolgozó rokonhoz fordultak, ami iszonyú kockázattal járt. Elárulhatta őket, vagy ha elkapják, az életével fizet a vakmerőségéért. A fiatal nő hosszú vívódás után felkereste az unokatestvérét és elmondta neki, milyen nagy bajban vannak. Az meg épp akkor indult Párizsba egy hivatalos útra és elvállalta a megbízást. Csak arra kérte Natasát, mert így hívták a fiatal nőt, hogy semmiképp se árulják el őt, ha kitudódik a dolog. Családja van, akiket az életénél is jobban szeret, nem akarja, hogy azok is bűnhődjenek. Könnyes szemekkel, esküvel fogadták, hogy bárki lebukik közülük, hallgat, mint a sír. Nos, a levél eljutott a világörökséghez, és óriási nemzetközi felháborodást váltott ki. A hegy, a fák megmenekültek, de volt egy hitvány ember, aki nem tudta tartani a száját és elárulta Natasáékat. Azt, hogy ki vitte ki a levelet az országból, ő sem tudta. A hatalom tájékozott, a minisztert elbocsátották, de előbb még letartóztatta a kis csoportot, és meg is kínoztatta őket. A hatalom mindenáron tudni akarta, hogy ki vitte el a levelet a világörökséghez. Szövegét minden vezető napilap közölte. Nem vetett jó fényt Dakoniára. Rettenetes kínzásoknak vetették alá a csoport minden tagját, főként Natasát. Őt tartották a kezdeményezőnek.

Kolja elhallgatott, mert a torkát a megindultság fojtogatta. Eszébe jutottak azok a képek Natasáról, amiket feltehetően elrettentésként vettek fel azok az embernek nem nevezhető szörnyetegek. És az egyik szörnyeteg itt fekszik az ágyban, és a sötét agyában újabb terveket forgat. Most, most azonnal odamegy az ágyhoz és torkon ragadja Ludmillát, és olyan fájdalmat okoz neki, mint amelyet ő okozott Natasának meg a többi szerencsétlen embernek. Megindult Mihail és Zoja között, mert akkora düh kavargott benne, hogy a volt portás felesége szűkülve próbált az ágyában hátrahúzódní, csak hogy a fájdalom leszögezze, mozdulni sem bírt. A szeme majd kifordult kínjában, érezte, hogy itt a vég, meg fog halni. Kolja már majdnem megragadta Ludmillát, amikor a jéghideg pára körülvette, s szinte beburkolta. Az agyában megszólalt egy hang, de ez nem Kolja hangja volt, s nem is az ő gondolata.

– Nem, nem teheted azt, amit ő, hiszen akkor nem különböznél tőle. A sorsa már elérte őt, a fájdalmát elviselni is alig tudja.

És Kolja visszafordult.

– Tudjátok – folytatta a történetet a hadnagy –, Ludmilla abban az időben az Államvédelmi Hivatalban dolgozott. Iljics, Ványa és Ludmilla együtt kínozták Natasát és a többieket, de mindhármuk között Ludmilla volt a legkegyetlenebb. Ő a szadista hajlamait ezeken a szerencsétlen, kiszolgáltatott rabokon élte ki.

– És Natasa a kínzásba halt bele? – kérdezte Zoja messzire húzódva Ludmillától.

– Nem – válaszolta fáradtan Kolja. – Ez a nő egy ezüst zsinórral felakasztotta a fogdája ablakára.

A folyosóról elszörnyedt moraj hallatszott, mert a nyitott ajtón keresztül minden szó kihallatszott, és időközben valóságos tömeg gyűlt össze az emeleten. A feszültség elviselhetetlen volt, az emberek egytől-egyig könnyeztek, még a férfiak is. Olyan megindultság fogta el őket, amelyet még életükben nem éreztek.

– Natasa megmentette a fákat, de ő maga olyan kínhalált halt, hogy a lelke azóta sem tud megnyugodni – suttogta Kolja maga elé. – Mind meghaltak, mind, akiket megkínoztak, nem tért haza egy sem. Nem árulták el azt az embert, aki elvitte a levelet a világörökség szervezetéhez.

– Ha nem tettek volna így, ha hagyják kivágni a fákat, olyan árvíz lenne nálunk, mint a Kárpátokban. A nemzedékek óta ott élő emberek földönfutóvá lettek volna – szólt közbe Andrej, az új portás.

– A nagyanyám a rokonainál volt látogatóban az ottani nagy árvíz idején. A hirtelen olvadó hó miatt a Kárpátokból hatalmas vízözön zúdult a falura. Sokan meghaltak, a nagyanyám is. Belefulladtak a sártengerbe az állatokkal együtt. – Irén csendesesen sírni kezdett, az amúgy is feszült idegállapotban lévő többiek elcsukló hangon vigasztalták.

– De ki gyilkolta meg Ványát és Iljicset? Csak nem azt akarod mondani, hogy a szerencsétlen Natasa kísértete? – kérdezte Mihail, mert hát a követség szempontjából ez volt a legfontosabb kérdés.

– Nem, dehogy! Ludmilla gyilkolta meg őket! – válaszolta Kolja.

– Ludmilla gyilkolta meg a saját férjét és Iljicset? – Mihail borzadva nézett a portás feleségére, aki kékre-zöldre váló arccal esett hanyatt a párnára.

A folyosó felől is kétkedő hangok hallatszottak, az emberek nem oszlottak szét, sőt egyre többen gyülekeztek.

– De hát ez örültség! Miért tette volna? – kérdezgették egymástól.

– Miért? Vajon miért? – Kolja fáradtan folytatta. – A rendszerváltás után sorra rehabilitálták a volt politikai foglyokat. Natasa lánya szintén kérvényt nyújtott be az édesanyja ügyében. Mivel ez gyilkosság volt, hozzám került az ügy. Meg akartuk tudni, hármójuk közül ki ölte meg Natasát. Ez ugyanis nem derült ki az iratokból. Ott csak az állt, hogy öngyilkos lett, de akadtak emberséges örök, akik emlékeztek rá, hogy Natasát valaki megfojtotta. Iljics, Ványa és Ludmilla, ez a három múltbeli pribék valahogy szagot kapott. Ó, megvannak még a régi szálak, összeköti őket a múlt. Ludmilla rettegett, rettegett és félt, hogy valamelyik: vagy Iljics, vagy Ványa elárulja őt.

– Ez az egész szemenszedett hazugság! Hogy nem sül ki a szeme ennyi badarságot összehordani! – ordította Ludmilla, ahogy a torkán kifért.

Kolja zavartalanul folytatta.

– Abban a pillanatban, amikor Godarfból elindultam Bécsbe, hogy az ügyet kivizsgáljam, Ványa és Iljics sorsa megpecsételődött. Halott ember nem beszél, ez volt Ludmilla elve. Meg sem várta, hogy megérkezzek, még az éjszaka elintézte őket. Vodkába keverte a mérget s amikor a foltos bürök teljesen átjárta a testüket, a szemükbe mondta, hogy megmérgezte őket. Már felállni sem tudtak, amikor ez az ördögi nő rávette őket, hogy végrendekezzenek az ő javára. Valószínű ellenmérget ígért, ha mindent ráhagynak.

– Ha mindent ráhagynak – nevetett Ludmilla. – A rossz cipőjüket, a kopott ruháikat, mert azon kívül nem volt semmijük!

Az emberek szintén nevettek a folyosókon. Most az egyszer Kolja melléfogott, nem volt sem Iljicsnek, sem Ványának semmije, amit Ludmillára hagyhatott volna.

– Nem? Nem volt semmijük? – kérdezte felháborodottan Kolja, s a kezében megvillant a végrendelet, amit Zubovánál talált a szekrény titkos rekeszében.

Ludmilla hörgése a folyosó végéig elhallatszott. Elátkozta magát mohósága miatt. A végrendeletet rég meg kellett volna semmisítenie, de a mohóság, az volt mindig a hibája. Mostantól csak hallgatni, nem mondani semmit, ez lesz az ő stratégiája. Bizonyítékuk úgyszólván a gyilkosságokra, Zubovéra pláne nem. A kísértet kapóra jött, így mindenki arra gyanakszik. Még segít is neki ez a Natasa, kuncogott magában.

– És a földek? – folytatta Kolja, továbbra is a végrendeletet lobogtatva. – Mert bizony nagy földvagyonnal rendelkezett Iljics is meg Ványa is – fordult Mihailhoz és Zojához a hadnagy.

– Nagy vagyonnal? – ámuldozott Mihail.

– Bizony azzal. Ez a szegény portás és a nagykövet sofőrje szép lassan felvásárolta a Kopovkát, vagyis az egész hegyet. Ingmar Svensson, a volt svéd diplomata, személyesen repült el Godarfból, hogy felhívja a kormány figyelmét erre a fontos ügyre. Hogy honnan, kitől tudta meg ezt egy régen nyugállományban lévő diplomata, az rejtély. Nem árulta el. A svéd szeretett volna igazságot szolgáltatni Natasaéknak, hogy mindenki megtudja, milyen nagyszerű emberek voltak. Mert az igazság egyszer napvilágra kell kerüljön, ha fél évszázad múltán is. Nem hagyhatta, hogy annak a hősi kis csoportnak a szenvedése és halála hiábavalónak bizonyuljon. Szóval Iljics és Ványa megvette a földeket az önkormányzattól és az ősfenyőket újra elkezdték kivágni. Abban a zűrzavarban, ami a rendszerváltás után kialakult Dakoniában, senki nem figyelt erre. Az emberek elszakadtak a természettől, autóutakat, autópályákat akartak, nem törődtek többé a fákkal. De a svéd diplomatának a messzi Svédországban tudomására jutott valahogy és értesített minket.

Kolja szünetet tartott, nem nézett Ludmillára, nem látta Mihailt, de még Zoját sem. Befelé nézett saját magába és rettenetesen fájt neki, hogy egy idegennek kellett azoknak a csodálatos fenyőknek a védelmét felvállalnia.

Mihail, kihasználva a szünetet, gyorsan megkérdezte azt, amit mindenki szeretett volna tudni:

– Megmondanád, honnan volt ennyi pénze Iljicsnek és Ványának? Biztos, hogy nem a portási vagy a sofőri fizetésből vették meg a Kopovkát.

– Nem, persze hogy nem – válaszolta Kolja. – Az a lelkiismeretlen külföldi vállalkozó van az egész mögött, akinek az ősfenyőkre fáj a foga. Az ő pénze van a földekben, Ványa és Iljics nevére vette meg a hegyet. A Schwarzenbergplatzon van az ingatlaniroda, amelyik közvetítette a vásárlást és mindent elintézett a számára. Ványának és Iljicsnek nem került semmi pénzébe, ők életük végéig jó módban éltek volna a jutalékból.

– Ha így is van, én nem tudtam róla – szólt közbe Ludmilla. – Nekem nem adott pénzt senki, így földet sem tudtam venni. Iljics és Ványa, amikor rám hagyta a Kopovkát, önként tette. Amikor a kísértet bosszúból megmérgezte őket, rám gondoltak és a javamra végrendelkeztek, mert ennyire szerettek! Isten irgalmazzon a lelküknek.

A portás özvegye meghatottan törölgette a szemét egy koszos férfizsebkendővel.

– Ványa annyira szerette magát, hogy gondoskodott a bitófára juttatásáról – mondta Kolja és élvezettel nézte Ludmilla megrökönyödött arcát.

– Ezt nem hiszem el. Maga csak blöfföl, hogy ugrasson engem, szegény beteg öregasszonyt. Szégyellhetné magát, fiatalember! – Ludmilla szánalmasan szipogni kezdett, de könny nem jött a szeméből.

– Akkor ez itt mi? – Kolja az orra elé tartotta a végrendeletet.

– Nem tudom! Szemüveg nélkül nem látok semmit – válaszolta Ludmilla dacosan.

– Zoja! Adja oda a szemüvegét, ott van az éjjeliszekrényen.

Zoja készségesen odaadta a régimódi, fekete keretes szemüveget. Ludmilla mohón kapott utána, most már tudott mozogni, hatott az injekció, akár fel is ülhetett, s a hátát a párnának támaszthatta.

Kolja a szeméhez tartotta az írást, de a kezéből nem adta ki. Ludmilla arca olvasás közben halálra vált. A végrendelet kék tintával írt sorai fölött fekete tintával a következő szöveg jelent meg: Ludmilla megmérgezett, és saját elmondása szerint Iljicsét is. Mindezt azért tette, hogy ne áruljuk el. 1953-ban ugyanis meggyilkolta a Natasa Brobovics nevű foglyot. Az ablak kilincsére akasztotta egy ezüst zsinórral. A büntetthez Iljicsnek és nekem nem volt közünk. Isten engem úgy segítjen. Ezt a végrendeletet erőszakkal csikarta ki! És az aláírás: Ványa Csereskov.

– Az aljas szemét! Ezt Natasa titkos tollával írta rá! – szitkozódott Ludmilla. Már nem érdekelte az egész ügy. Majd az ügyvéd, aki a földek adásvételét intézte, az kezébe veszi a védelmét. Különben nem jutnak egy fikarcnyi fához sem, pedig az ősfenyőből készült bútor nagyon kelendő manapság.

– Zubov hogy keveredett ebbe az ügybe? – kérdezte Mihail.

– Zubov apja abban az időben szintén ott raboskodott. Pontosan azon a folyosón, ahol Natasáék voltak bezárva. Ő azért volt ott, mert eldugta a gabonáját a kötelező beszolgáltatás elől. De persze a jó szomszédok feljelentették, mire a fekete esőkabátosok elvitték egy éjszaka. Zubovot is megverték, amikor az apja védelmére kelt. A lényeg az, hogy Zubov apja szemtanúja volt Natasa halálának. Ez akkora sokk volt számára, hogy évekig néma maradt. És még akkor is, amikor már régóta nem kellett beszolgáltatni a termést, aratás után minden évben szekérre rakta és bevitte a tanácsházára, oda, ahol régebben gyűjtötték. Aztán éjszaka a fiai visszahozták és beöntötték a magtárba. Az idősebbik Zubov lassan újra beszélni kezdett és elmondta mindazt, amit a börtönben látott, Natasa esetét is. Amikor Zubov Bécsbe érkezett, egyből felismerte Natasát, hiszen annyira hasonlított a nagyanyjára. Arról persze fogalma sem volt, hogy Ványa, Iljics és Ludmilla kicsodák. Zubov, amikor csak tehette, meghívta magukhoz Natasát vacsorára. Sőt, időnként színházba is elvitte. Aztán egyszer véletlenül, amikor hazautazott, találkozott egy régi ismerősével, Rila polgármesterével. Jól ismerte gyermekkorából, örömmel üdvözölték egymást és beültek egy kávézóba. A polgármester elmesélte, hogy egy bizonyos Ványa Csereskova és Iljics Laturec megvásárolta Kopovka földjét. Megkérdezte, ismeri-e Zubov ezeket az embereket, hiszen szintén a bécsi követségen dolgoznak. Zubov

elgondolkozott az ügyön. Egész úton visszafelé azon törte a fejét, honnan vettek ezek annyi pénzt, amennyiből majdnem az egész Kopovkát megvették. S ha megvették, mit akarnak a földdel kezdeni? Aztán egyszer csak nem bírta tovább, annyira furdalta a kíváncsiság, hogy amikor Iljics egy íróasztal-vásárlás kapcsán a bútorúrházba fuvarozta, megkérdezte tőle. Iljics pedig majdnem felment a járdára meglepetésében. Először tagadta, hogy ő Ványával együtt megvette volna a földeket, de Zubov nem hagyta magát becsapni. Így aztán a nagykövet sofőrje feltárlalt valami zavaros történetet egy bizonyos lottónyereményről, amit Ványával közösen nyertek, csak titokban akarták tartani. Zubov nem feszegette tovább a dolgot, mert attól tartott, hogy Iljics idegességében még karambolozik. De később felhívta az egyik barátját, aki a Szerencsejáték Rt.-nél dolgozott és bizalmasan megkérdezte, nyert-e az elmúlt tíz évben egy bizonyos Iljics Laturec vagy Ványa Csereskova nagyobb összeget. Persze, hogy nem nyertek semmit, hazugság volt az egész. Mikor sarokba szorította őket, elmondták, hogy osztrák vállalkozó áll az ügy háttérében, akinek már korábban is fájt a foga a Kopovkára. Mivel ő nem vehette meg, megkörnyékezte Iljicséket és az ő nevükre megvásárolta. Hatalmas pénzről volt ám szó, egész vagyonról. A harmadrészét felajánlották Zubovnak annak fejében, hogy hallgat az ügyről.

– És persze, ez a kapzsi Zubov belement! – szólt közbe Mihail keserűen.

– Bizony bele! Ez annyi pénz volt, amennyiből élete végéig jó módban élhetett a feleségével együtt. A szülői házat átépíthette, az apja földjén gazdálkodhatott volna a testvéreivel. Csak-hogy időközben még valamit megtudott: az osztrák vállalkozó a hegy minden fáját kivágatja bútorkészítés céljából. Ez az ember a fia volt annak a másik, dakon származású vállalkozónak, aki már negyven évvel ezelőtt is szerette volna megvenni a fenyőfákat. Ezeket a hatalmas fákat mentették meg annak idején Natasáék és fizettek érte az életükkel. Zubovnak ez nem tetszett, nagyon nem tetszett. Elvégre az ő földje is a hegyen volt és csak az erdővel együtt ért valamit. El sem tudta képzelni a hegyet fák nélkül. Ettől kezdve rosszul aludt, a lelkiismerete nem hagyott neki egy perc nyugtot sem. Már látta éjszakánként, először csak álmában, a meggyilkolt Natasát, úgy, ahogyan az apja leírta, nyakában ezüstzsínór, az arca összeverve, és ott lóg az ablak kilincsén. Később már a folyosón is egyre csak őt látta, jött felé a kezét segélykérően maga elé nyújtva. A hangját is hallotta, a fájdalmas nyöszörgést. Elbújt előle a szekrénybe, éppen úgy, mint gyermekkorában, amikor az apját elvitték a fekete esőkabátosok. És lassan belátta, hogy nincs más kiút, neki kell megghiúsítania, hogy a Kopovka idegen kézre kerüljön. Csak azt nem tudta, hogyan fogjon hozzá, mert az ügy már meglehetősen előrehaladt. S akkor valaki meggyilkolta Ványát és Iljicsét. Zubov biztos volt benne, hogy Natasa kísértete tette. Az agya végképp elborult, s amikor egy délután a szekrény mélyén kuksolt, a felesége rányitott. Na, akkor Marjusa mindaddig nem hagyta békén, amíg be nem vallott mindent. Zubova a tettek embere volt. A szerződéseket kell megszerezni, javasolta a férjének és eljuttatni a rendőrséghez, hogy vizsgálják ki az ügyet. Igen, de hogyan, ez volt a kérdés. Vajon Ludmilla tudott-e a férje és Iljics üzelmeitől? Ezt nem tudták eldönteni. Aztán egy titokzatos hang találkára hívta a gyilkosságok miatt, és ő beleegyezett. A telefonáló evilági volt és pontos felvilágosítást ígért a bűnügy háttéréről.

– A kísértet volt, ő hívta találkára és ő mérgezte meg Iljicsét, Ványát. Ez annyira nyilvánvaló, hogy szinte kiszúrja a szemét – sziszegte Ludmilla.

– A telefonban egy ismerős női hangot hallott. Zubov nem érzett félelmet, úgy gondolta, egy nővel el tud bánni egyedül is – folytatta Kolja és ügyet sem vetett Ludmillára. – A torkosságát, a mohóságát használta ki a gyilkos, akinek semmi kedve nem volt egy idegbeteggel osztozni a halálos titkon. A megbízó nem törődött Ványa és Iljics halálával. Neki remekül megfelelt a lelkiismeretlen Ludmilla, akitől akár Dakonia összes fáját kivághatták volna. Viszont Zubov

nem tetszett neki és ezt nyíltan megmondta a portás feleségének is. A gazdasági igazgató sorsa akkor pecsételődött meg, amikor először felkereste az osztrák üzletembert, és arra kérte, ne vágassa ki a Kopovkán a fákat, mert a hegy nem ér semmit az ősfenyők nélkül. Ez nem érdekelte a cinikus osztrákot. Őt a fa csak azért érdekelte, hogy bútort csináljon belőle és óriási haszonnal eladhassa. Márpedig ez nem fog sikerülni, mondta neki Zubov és ezzel elintézte magát. Ludmillára hárult a feladat: Zubov elhallgattatása. Ő mérgezte meg a gazdasági igazgatót.

– A kísértet volt, nem én! Mondom, hogy a kísértet volt! Visszajött a túlvilágról, hogy megvédje a fákat – hajtogatta Ludmilla újra meg újra.

A folyosó felől izgatott hangok hallatszottak, az emberek egy fehér, ódon fazonú ruhába öltözött alaknak nyitottak utat, aki Natasa is lehetett. Holtsápadt arca szinte világított a folyosó félhomályában. A nyakára, te jószagos isten, egy ezüstsín volt hurkolva, amely valósággal belevágott a húsába. Kolja, Mihail, de még Zoja is hirtelen érezte a jelenésből áradó, rettető hideget. Elhúzódtak az ágytól, amelyben Ludmilla feküdt és rémült szemekkel bámult Natasára. A fiatal teremtés lassan közeledett felé, s közben a kezével megpróbált lazítani a torkát fojtogató zsinóron. Amikor az ágyhoz ért, leoldotta a zsinórt a nyakáról és Ludmilla elé dobta a paplanra. Addigra a meggyilkolt portás felesége már nem volt más, csak egy elfeketedett, vértolulós arc, s úgy fuldoklott, mintha az ezüstsín az ő nyakára tekeredett volna. Ájultan hanyatlott a párnájára.

Csakhoggy vele már nem törődött senki, mert mindenki félelemmel és iszonyattal a szívében a kísértetet nézte, s azt várták, mikor fog a semmivé eloszlani Ludmillával együtt. Aztán mégsem történt semmi ilyesmi, hanem egyszerre csak Natasa állt előttük, aki fáradtan dörzsölte a halántékát.

– Mi az? Mit bámultok rám! – nézett segélykérően Koljára. – Mi történik itt? Ludmilla úgy néz ki, mintha agyvérzést kapott volna.

Zoja kötelességszerűen ugrott az ágyhoz, megfogta Ludmilla csuklóját és aggasztónak találta a pulzusát. Sietősen a telefonhoz ment, a rendelőt hívta. – Jöjjön azonnal! Ludmilla Csereskova agyvérzést kapott! – de már fel is szívott egy ampulla adrenalin, diazepamot is és vénába adta. Mire az orvos megérkezett, már a szín is kezdett visszatérni Ludmilla arcába.

– Mi az, mi ez a tömeg a beteg körül? – háborgott a doktor. – Azonnal menjenek ki! Zoja, nyiss ablakot!

Az emberek, élükön Mihaillal, szégyenkezve kullogtak ki. Kolja megfogta a kábult Natasát, és megkönnyebbült, hogy neki most nem a túlvilági Natasával van dolga. Lementek Olga lakásába, aki jó háziasszonyként körbejárt az elmaradhatatlan pogácsájával, azután teát készített.

– Még mindig nem értem, hogy Zubov felesége miért akarta megfojtani Ludmillát? – kérdezte Mihail.

– Szerintem nem megfojtani akarta, hanem visszaszerezni a szerződéseket. Marjusa azelőtt, mint kötéláncos, híres, ünnepezt csillaga volt a Dakon Nagycirkusznak. Egészen addig, amíg egy fellépés előtt beleerőltetett pohárka pezsgő hatására le nem zuhant. Azóta is sántít egy kicsit az egyik lábára. Ez persze nem akadályozta meg abban, hogy az ablakokon keresztül jusson be Ludmillához, ellopja a szerződést meg a végrendeletet, amit Zubovhoz akart eljuttatni. Marjusa nagyon haragudott Ludmillára, elvégre Zubov majdnem belehalt a mérgezésbe és előtte is sokat szenvedett. Marjusa nem hitt a kísértetekben, ezért azzal is Ludmillát gyanúsította, hogy a férjének eljátssza a szellemlényt – magyarázta Kolja.

– Ludmilla inkább középkori banyát alakíthatott volna, nem egy gyönyörű fiatal lányt – háborgott Aljosa, miközben már a harmadik csésze teát itta.

– Mindenesetre meg akart fizetni a férje szenvedése miatt. Ugyanakkor sietnie is kellett, mert Ludmilla Godarfban felbízta egy régi pribéktársát, bizonyos Igor Duracsenkót, hogy mérgezze meg Zubovot. Nagy összeget ígért, akkorát, hogy Igor, aki sofőr volt a külügyben, nem tudott ellenállni a kísértésnek. Aznap reggel, mielőtt mi elindultunk Natasa édesanyához a hegyekbe, ő beosont a kórházba, és felvette a főorvos fehér köpenyét. A terepet jól ismerte, hiszen a felesége húsz éve takarított a belgyógyászatban. A folyosón őrt álló rendőrnek altatót rakott a kávéjába, így az mélyen aludt, miközben ő beletette Zubov teájába az általuk kultivált foltos bürök oldatát. A rendőrt viszont nagyon bántotta, hogy szolgálatban elaludt, holott egyébként ébernek tartotta magát, így aztán aluszékonyága okát keresve egyszer csak észébe jutott a kávé, amit Igor adott neki a kávéban. Azt ő magával vitte a szobájába, még mielőtt szolgálatba állt Zubov ajtaja előtt. Megitta, és a csészét otthagya az íróasztalán. Amikor én a hanyagsága miatt elküldtem, ő szégyenkezve visszament a szobájába, és megtalálta a kávécsészét. Az alján látott valamit, ami fehér porcukorra hasonlított. De hiszen a kávé nem is volt édes, jutott észébe. Megnyalta a kiskanálra ragadt port. Szörnyen keserű volt. Elvitte a laborba vizsgálatra és kiderült, hogy midazolamot tartalmazott. Az egy altató. Akkor aztán kihallgatták a sofőrt, hogy mit tett a kávéba és a gyáva Igor azonnal be is vallotta, hogy Ludmilla bízta meg Zubov megmérgezésével.

– Marjusa meg hajsza híján megfojtotta Ludmillát! – mondta Mihail.

– Igen, nagy szerencse, hogy a követnek nem infarktusa, hanem csak anginás rohama volt. Így Zoja időben érkezhetett a fájdalomcsillapító injekcióval. Marjusa persze tagadni fogja, hogy ha Zoja meg nem érkezik, megfojtotta volna. Ő csak a szerződéseket akarta megszerezni, hogy megakadályozza a fák kivágását – fejezte be Kolja. Felállt, mert még sok dolga volt. Ludmilla és Marjusa elszállításáról is gondoskodnia kellett. A két letartóztatott együtt lesz hazaszállítva. Kolja annak külön is örült, hogy Natasa szerepét nem feszegették az emberek. Szenzációnak egyelőre elég az, hogy Ludmilla a gyilkos. Ez napokig téma lesz a követségen, de szerencsére mindenkit megnyugtató a tény, hogy a gyilkos már őrizet alatt van. Az emberek megitták a teájukat s azzal mindenki ment a dolgára.

KORÁBBAN MEGJELENT

J. CARASONI: GYILKOSSÁG A PATIKÁBAN

„Bella lassan elindult a téren át. A fejében gondolatok kavargtak. Mi van, ha téved, vagy képzelődött? Elvégre a világon semmi oka nem volt az ő általa kiválasztott gyilkosnak ezekre a szörnyű tettekre. Sőt, csak hátránya származott belőle. Akkor meg miért? Az is lehet, hogy amit látott, arra egész más a magyarázat, mint amit ő hisz. Kétségek között ment, minden zajra összerezzenve. Csikorgó havon járt. Körülötte az ágak megroppantak, léptek neszezték, finoman zizegve hullott a megfagyott dara. Úgy tűnt neki, több órája úton van. Próbálta az életét átgondolni, mint aki az utolsó pillanatait éli. De mintha mindent elfelejtett volna, csak a patikában lappangó gyilkos járt a fejében.”

J. CARASONI: MRS. CHESTER MARGARÉTÁI

„Jessica hitetlenkedve bámulta a kripta nyálkás hideg kövét. Mikor magához tért, egy kőszarkofágon feküdt. Alatta vastag, bíborszínű palást, amin átsütött a kő hidege.

Az egyik koporsó mellett réges-régi csontok heverték szanaszét. Fentről, a kupolából halvány fény sugárzott be. Vajon nappal van, vagy éjszaka? Teljesen elveszítette az időérzését. Jessica szinte mozdulni sem mert.”

J. CARASONI: A FEHÉR MÁGUS

„A patikában Carol állt elől a tára mellett, szeme a semmibe meredt. Margot reménykedve várt, hátha sikerül Carolnak legyőzni a gyilkos akaratát, és meglátni őt. Megborzongott a meleg vényezőben: ha mégis közülük tette valaki? Kim igazán furcsán viselkedik az utóbbi hetekben! De minek csinálta volna? Semmi, de semmi értelme. Azt is hallani, hogy Barrette doktor megbolondult. Vajon mit titkolt el?...”